

REVISTĂ DE CULTURĂ
Anul XXIII – nr. 404 – 2023

Apare sub egida
Societății Scriitorilor Târgovișteni
Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef / fondator

VALI NIȚU

Seniori editori

GEORGE COANDĂ

VICTOR PETRESCU

MIHAI STAN

GEORGE TOMA VESELIU

Secretar de redacție

GEORGE D. PITEȘ

Secretar de redacție adjunct

ELENA V. PITEȘ

Redacția – Str. Câmpulung, nr. 87A (Arh. Gh. Pinte, nr. 11A), 130072, Târgoviște, Dâmbovița
tel. 0722 362 852; tel. 0723 586 156
e-mail: valimpact@yahoo.com; georgedpites48@yahoo.com; www.impactdb.ro

Revistă editată de Editura Bibliotheca, str. Nicolae Radian, bl. KB2/3, 160062,
tel. 0761 136 921; 0724 636 300; e-mail: bilbioth@gmail.com; www.bibliotheca.ro
Tiparul la Biblioprint Târgoviște

Tehnoredactor: LOREDAN MARCU

Tipar: ALEXANDRU ANCUȚA

Reproducerea parțială sau integrală a unor articole din revistă
fără aprobarea redactorului-șef intră sub incidența legii drepturilor de autor.

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea
juridică pentru conținutul articolelor
revine exclusiv semnatărilor acestora
ca persoane individuale.

ISSN 1222-8133
Revista poate fi citită și online la adresa
www.impactdb.ro

Cuprins

Critică și istorie literară	5
Demitizare versus mistificare – Mihai Stan	7
Tableta și pamfletul	10
Târgoviștea secretă – George Coandă	
De demult, în Istorie	13
Orizonturile lecturii libere	
O carte de mărturisire românească din spațiul „țării frunzei de arțar”	15
Emilia Dănescu la întâlnirea cu poezia viitorului	16
Labirintul realității, între vis și magie – Elena Oprea	17
Nicolae Ilie Simache și Târgoviștea	20
Ceasornicul proscris – Amalia Elena Constantinescu	23
Treptele de senin ale poetei	
Raluca Mihaela Fleancu – George D. Piteș	25
Maria Ieva – În mijlocul vântului – Ana Caia	28
Prin roua gândurilor scriitoarei Mihaela CD – Liliana Moldovan	30
O corvoadă socratică – Ioan Vișan	33
Oasele imaginarului – Daniel Mariș	36
Saltul prin panegiric și mesajul răscolitor – Nicolae Ioan Dragu	38
Naturalul în extensia etnopoetică între euforie și eul relativ	41
Fii poezie atâtor povești – Eugenia Duță	43
Un om la locul lui – Ioana Stuparu	45
Ut pictura poesis Ștefan Luchian	
– Din câmp, de-acasă, de la plug... – Petre Constantinescu	47
Proză	51
Să nu te uiți în oglinzi – Ion Mărculescu	53
Dumnezeu are căile lui ... și viața noastră le urmează!	
– Mihail-Florin Stan	58
Destinul bate la o poartă – Eugenia Duță	63
Aniversare de neuitat – George D. Piteș	69
Tainele scorpionului bonom – Vali Nițu	74
A face dragoste cu viața – continuare – Carmen Georgeta Popescu	80
Încercarea – Tudor Cicu	83
Logodnicul de pe Meetic – Maria Giurgiu	88
Școala Centrală – Elena Stan-Bădulescu	94
Și în gaura de... pușcă – Gheorghe Duță-Micloșanu	99
Spune, Niculae, spune... – Ion Dulugeac	101
Altă formă a fericirii (fragment) – Evelina Iancu	104
Livada cu smochini – Mirela Haralambie	106
Hublouri literare (Exerciții de scriere creativă	
sau Anotimpurile sufletului) – Liliana Moldovan	111
Floarea Soarelui – Florian Tănase	116
Veta lu' Ciocea (II) – Dan Șalapa	117
Legenda Dunării sau legenda lui Danubius – Maria Binget	119
Poezie	121
De toamna-mi – George Coandă	123
Echilibrul iubirii – Florea Turiac	125

Când umbra – George D. Piteș	127
Nebun frumos... – George Filip.....	129
Cu sete – Carmen Georgeta Popescu	131
Fata de pe dig – Tudor Cicu.....	132
Cine ești tu? – Vilia Banța	133
Colecționar de himere – Mihai Merticaru.....	135
Învăță-mă – Florentina Chifu	137
Jertfa în iubire – Vasile Didoacă-Dojană	139
Înflorește-mi bujorii – Mirela Haralambie	141
Prezent incert – Silvan G. Escu.....	143
E dimineață iar, din liniștea ta – Raluca Mihaela Fleancu	144
Parodii – Kir Papas	146
De la potopul lui Noe – Florian Tănase	148
În centrul vechi – Maria Ieva	150
E timpul să fim buni! – Doina Moritz.....	152
E timpul... – Rodica Ochiș	154
Mi-e teamă – Adriana Tomoni	156
Iubire fără colivie... – Ina Dumitrescu	158
Palmele mele – Elena V. Piteș	160
Hai, viață, să bem o cafea – Eugenia Spătaru	162
Catrene – Ioan Vasiu	164
Melodia furtunii – Angela Cârcel	166
Gând de toamnă – Mihaela Mircea	167
Dansul vrăjit al lebedei – Maria Giurgiu.....	168
Fado Coimbra – Sebastian Golomoz	169
La un pas de lacrimă – Camelia Carmen Stănescu	171
Rugă – Viorel Birtu Pârâianu.....	173
O doză de iubire – Roxana Lupoe Răcoreanu	175
O altă zi – Oana Frențescu	177
Într-o zi... – Loredana Zeller	179
Terminus nūwa – Daniel Marian.....	181
Caleidoscop.....	183
Dialogul generațiilor	185
Întâlnire peste ani.....	187
Întâlnirea dintre un albatros francez și un lup carpatin	189
Din suflet, pentru suflet.....	191
Întâlnire cu „Primăvara albastră”	192
Aniversare a 100 de ani de la constituirea Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”	193
Vernisarea unei expoziții de carte la Muzeul de Istorie din Târgoviște	194
Aniversare de neuitat la „Casa Românei”	195
O zi normală de lucru	197
Comemorarea scriitorului Ion Bratu.....	199
Ziua Culturii Naționale la Bezdead	200
Ziua Culturii Naționale la Cercul Militar din Târgoviște	202
Concluzii la sfârșit de an – angajamente la început de an	203
Primăvara îndrăgostiților	204
Lansare de carte la Vulcana Băi – „Flori de gând” semnată de poetul Gheorghe Șerban	205

**CRITICĂ
ȘI ISTORIE LITERARĂ**

Mihai Stan

Demitizare versus mistificare

Unul dintre miturile perene românești, rezistent și astăzi în ciuda tendințelor globaliste de estompere a identității etnice, este cel al lui Vlad Țepeș, poate – alături de Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și Constantin Brâncoveanu – cel mai cunoscut domnitor român pe plan internațional, afirmație vizând, mai cu seamă, prezența sa în literatura legendar-istorică.

Vlad Țepeș (Vlad Drăculea, Vlad al III-lea) fiul lui Vlad al II-lea Dracul, a ajuns pe tronul Țării Românești în mai multe rânduri: în 1448, în perioada 1456-1462, și în 1476. La vârsta de 17 ani, în anul 1448, ajutat de oștenii pașei Mustafa Hassan, ocupă tronul Țării Românești efemer (doar 2 luni) fiindcă Vladislav al II-lea și-a recucerit tronul. Abia în 1456 se instalează pentru mai mult timp pe tronul țării. Fire impulsivă și crudă îi pedepsește pe boierii târgovișteni vinovați de uciderea tatălui și fratelui său. De Paști (1459) prinde boierii ce petrecuseră cu familiile lor, bătrânii sunt trași în țeapă iar ceilalți se târăsc pe jos din Târgoviște până la Poienari unde îi silește să muncească pentru ridicarea unei fortărețe, relatează istoricul târgoviștean Mihai Gabriel Popescu. Lumea cumplită a secolului al XV-lea se înspăimântă și ea de cruzimea voievodului așa cum e prezentată, în parte hiperbolizat, de sașii aflați în conflict cu voievodul, și deci oarecum din răzbunare. Totuși, pedepse ca jupuirea de viu, arderea pe rug, îngroparea de viu, slujirea, strangularea, spânzurarea, ținuirea pe cruce, orbirea, tragerea în țeapă, biciuirea, încingerea cu foc, trasul pe roată, spânzurarea de mâini, înecarea lentă erau pedepse aplicate în întreaga Europă plină de cruzime a Evului Mediu. Ce este sigur, este faptul că nu Vlad Țepeș este inventatorul trasului în țeapă, sancțiune prevăzută încă din Codul lui Hammurabi, scris în jurul anului 176 î.Hr. și în care drepturile femeii erau protejate de lege. Pentru uciderea unei femei, de pildă, codul prevedea că: „Dacă un bărbat folosește violența asupra soției altui bărbat pentru a se culca cu ea, el va fi omorât”.

La amplificarea imaginii sadicului Vlad Țepeș au contribuit decisiv și calomnios, uneori, negustorii brașoveni care în comerțul cu împărăția turcească traversau cu mărfuri Moldova și Țara Românească eludând mai mereu obligațiile vamale. Tot aceștia – devenise un adevărat obicei – adăposteau în cetatea Brașovului inamici ai domnului. Fiindcă datorau mii de galbeni pentru neplata vamei, Vlad le-a confiscat mărfurile, iar pe recidiviști i-a tras în țeapă. Cu siguranță și pentru complotarea cu feciorul lui Dan al II-lea care, în 1460, a încercat, cu sprijin brașovean, să-l detroneze. Acestuia, Țepeș i-a pregătit o moarte aparte – istorisesc contemporanii – și-a săpat silit singur groapa, și-a ascultat slujba de înmormântare, iar apoi i-a fost tăiat capul.

Vlad Țepeș este perceput însă de mai toți istoricii contemporani lui drept erou al luptei antiotomane. Se crede că brașovenii au fost implicați și în capturarea lui Vlad Țepeș, ajuns apoi prizonierul lui Matei Corvin. Un poem al trubadurului german Michael Beheim (secolul XV) povestește, pe baza informațiilor de la un călugăr din Transilvania, cum a fost prins. În înțelegere cu Matei Corvin, la îndemnul Papei ce dorea înființarea unei cruciade antiotomane, Țepeș atacă cetățile turcești din sudul Dunării. Mahomed al II-lea, drept sancțiune, îl aduce pe tron, în locul lui Țepeș, pe fratele acestuia, Radu cel Frumos. Printr-un cavaler, Jan Jiskra, Matei Corvin îl arestează sub falsa acuzație de trădare și îl închide apoi la Vișegrad, 12 ani, apoi alți 2 ani are un fel de domiciliu forțat la Buda. Până în 1475, când, la intervenția prietenului său din tinerețe, Ștefan cel Mare, este eliberat.

Țepeș (Vlad al III-lea) mai fusese captiv împreună cu fratele său, drept ostatici, în 1442 în castelul Tokat despre care se spune că l-ar fi inspirat pe Bram Stoker care a creat în romanul său (1897) cunoscutul personaj al vampirului Conte Dracula (recent editura ART a dat la iveală o ediție de lux a cărții „Dracula” a lui Bram Stoker, având traducerea și notele de „târgovișteanul” Barbu Cioculescu, alături de Ileana Verzea și având ilustrații semnate de Fernando Vicente). Readus pe tronul Țării Românești cu ajutorul lui Ștefan cel Mare, Țepeș a fost ucis de turci în complicitate cu domnul pus de aceștia, iar Țara Românească a revenit sub suzeranitate otomană.

Unde a fost înmormântat trupul lui Vlad al III-lea zis Țepeș. Există mai multe supoziții care mai de care cu pretenție de adevăr. Numele lui Vlad Țepeș se leagă și de mănăstirea de pe insula Snagovului care adăpostește, după unii istorici, mormântul acestuia motivându-se că Vlad a fost unul dintre restauratorii bisericii a cărei ctitorire este atribuită lui Mircea cel Mare. O parte dintre istorici consideră că aici s-ar afla osemintele voievodului asasinat în 1476, în „tradiția” interpretării date de Nicolae Iorga, care acceptă că Vlad Țepeș a fost ucis înainte de 10 ianuarie 1477 de către boierii complotiști ai lui Basarab cel Bătrân Laiotă, pe care turcii îl aduceau la domnie. Se pare însă – afirmă alți cercetători – că „tradiția” de care amintește Nicolae Iorga se referă, mai degrabă, la uciderea lui Vlad Dracul, tatăl lui Vlad Țepeș, pe care ostași ai lui luncu de Hunedoara l-au ucis în 1477 și pe care „l-a ajuns moartea în satul Bălteni” (sat în Dâmbovița, lângă Răcari, între Târgoviște și București). „Confuzia” lui Iorga, deși semnalată, este păstrată de Nicolae Stoicescu în excelenta sa monografie tradusă în engleză, japoneză și greacă, „Vlad Țepeș”, București, editura Academiei RSR, 1976.

Alți istorici consideră că în timpul luptelor cu Laiotă Basarab care venea dinspre Giurgiu cu ajutor turcesc, confruntarea a avut loc la sud de București. Mai toți afirmă că Țepeș (Kazikli Bey, cum apare în documentele imperiale) a fost ucis de oamenii lui Basarab Laiotă iar capul voievodului a fost trimis la Poartă. Trupul ar fi fost înmormântat la mănăstirea Comana (amintită într-o danie a lui Vlad Țepeș, 27 sept. 1461). Comana, mănăstire voievodală, numără aproape cinci secole de existență, perioadă în care zidirea ctitorită de Vlad Țepeș, a fost, rând pe rând, închisoare (pe vremea războaielor ruso-turcești, 1783), parohie (1863) și apoi – aflăm din cartea arhimandritului Mihail Muscariu, fost elev al Școlii Nr. 5 din Târgoviște, doctor al Universității „Valahia”, intitulată „Monografia istorică a mănăstirii Comana”, editura Bibliotheca, Târgoviște, 2019, ocol silvic (1870), școală gimnazială locală (1889), prefectură a județului Vlașca (1877), cimitir militar (1919), sediu de CAP (1960), pentru ca în 1970 să cuprindă atelierele de lucru ale unor artiști plastici. Pe locul sihăstriilor Călugăreni, Schitu, Babele, Căscioarele și, alături de acestea, se construiește într-o veche zonă isihastă mănăstirea fortificată de la Comana. Demnă de consemnat este descrierea pe care o face mănăstirii în a doua jumătate al secolului al XVII-lea (cca. 1657) arhidiaconul ortodox sirian Paul de Alep: „... clădire

mare închisă cu ziduri de piatră. În cele patru colțuri sunt patru turnuri [...] cu galerii arcate de jur împrejur pentru înfrumusețarea aspectului [...] clopotnița este deasupra ușii. Ceea ce-mi plăcea mai mult erau straturile de iarbă verde ce se întindeau în curtea mănăstirii cu izvoare de apă limpede, curată și chiliile călugărilor așezate de jur împrejur. [...] Eu zic că, dacă împăratul ar veni să le poarte război cu toată armata sa n-ar fi în stare să-i înfrângă, lucru ce pare adevărat căci are o poziție bine întărită [...] E situată ca o insulă înconjurată de lacuri, bălți și mocirle de nepătruns”.

Aici, s-a lăsat să se creadă, s-ar afla mormântul voievodului. Apropierea de drumul București-Giurgiu lângă care se crede a fost ucis Vlad Țepeș ar fi un argument că mormântul s-ar afla la Comana de unde, odată cu biserica de lemn demolată (1588-1589), ar fi dispărut după 130 de ani. Mulți istorici, comentatori, consideră că ar fi cea mai apropiată de adevăr supoziție. Oricum, la Snagov sau la Comana (ambele mănăstiri continuă să-și revendice calitatea de necropolă voievodală), asupra sa veghează din 1992 mănăstirea de călugări reînființată de Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist și în care viața monahală de obște este păstorită, cum aminteam, de fostul meu elev, arhimandritul Mihail Muscariu, format la școala târgovișteană a ÎPS prof. univ. dr. NifonMihăiță, arhiepiscop de Târgoviște și mitropolit.

Chiar contestat de unii „demitizatori” – curent la modă de ceva timp – Vlad al III-lea, cunoscut mai ales lumii istoricilor cu cognomenul turcesc Kazikli Bey, iar publicului larg și sub cel de Conte Dracula este reprezentantul cel mai autentic al mitului pe teren românesc și, cu siguranță, cel mai controversat domn din istoria noastră. De altfel, specialiștii au demonstrat că nu există nicio legătură între personajul lui Bram Stoker – vampirul Conte Dracula – și Vladislav al III-lea, Vlad Țepeș, idee exploatată turistic pentru credulii naivi din întreaga lume (la noi locul este situat la Castelul Bran vizitat masiv de turiști mai ales americani). Conte Dracula este și rămâne un personaj imaginar ce e drept cu priză la o anume categorie de inși superficial tangenți cu istoria reală.

Departate de imaginea sadicului autocrat creată de inamicii săi, poporul i-a păstrat lui Vlad Țepeș imaginea domnitorului patriot respectat și iubit pe seama sa iscându-se numeroase legende ce au străbătut timpul până în contemporaneitate (Negustorul florentin, cana de aur, tragerea în țeapă a lui Hamza pașa de la Vidin și a lui Catavolinos, solul sultanului, pedepsirea solilor turcești, Vlad Țepeș și călugării catolici, părerea domnului Dracula despre femeia leneșă și femeia necinstită, solul polon și solii turci). Ultima legendă îl inspiră pe Dimitrie Bolintineanu în scrierea poemului istoric „Țepeș și solii”: „Viață și domnie le nesocotesc/ Ale mele lupte vouă-o dovedesc / Însă țiu la țară, țiu la neatârnare; / Țiu ca să-mi fac neamul lăudat și mare / Am fost foarte aspru și-ale mele mâini / Au vărsat atâta sânge de român! / Dar al vostru sânge ce mi se tânjește, / Îl plătea cu lacrimi cel ce vă vorbește/ [...] La aceste vorbe ceata ostășească / Strigă cu poporul: «Țepeș să trăiască»! / Speriați boierii prin ferestre scap; / Iar pe soli îi bate cu piroane-n cap”. Mitul păstrează ideea că Țepeș ucidea din rațiuni de stat (cum o fac și azi mai puternicii politici mondiali) și nu din cruzime.

Imaginea împărtitorului dreptății și al inițierii sancționării tuturor celor ce nedreptăteau poporul, indiferent de rangul sau poziția lor socială, este preluată din memoria colectivă păstrată în folclor și de poetul național Mihai Eminescu în poemul „Scrisoarea III” (1 mai 1881, Convorbiri literare) în care poetul deplânge decăderea prezentului încheindu-și filipica – ciudată repetare a istoriei, valabilă și în zilele noastre, din păcate – cu versurile arhicunoscute în care invocă pe mărețul domnitor devenit simbol al dreptății pentru români: „Cum nu vîi tu Țepeș Doamne ca punând mâna pe ei, / Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei, / Și în două temniți large cu de-a sila să-i aduni, / Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni”.

Tableta și pamfletul

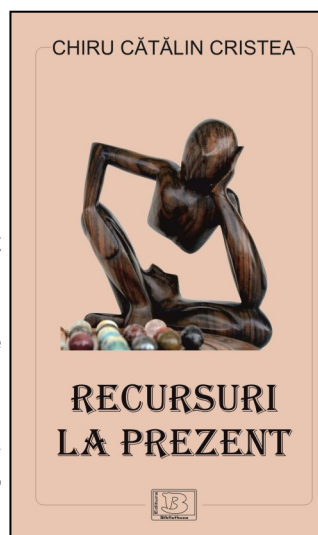
Este un poncif afirmația că, după revoluție, jurnalismul românesc, pe lângă vechii profesioniști, a fost infuzat cu o categorie de așa-zisi formatori de opinie autointitulați „câinii de pază ai democrației”, după modelul statuat în democrațiile cu vechime din Europa și America. Dacă pentru jurnaliștii profesioniști presa de toate genurile este, la urma urmei, o afacere pur capitalistă, pentru ziaștii migrați din alte profesii – dar cu vizibile dovedite calități de literatori – grija pentru valoarea artistică a scrierilor destinate marelui public este vizibilă, înnobilând stilul publicistic considerat de criticii de pretutindenii un fel de nouă specie aflată la granița dintre publicistică și arta literară. Dacă prima categorie de publiciști vizează livrarea proaspetei informații (aici intră și dezinformarea practică cu aplomb de presa așa-numită de partid), cea de a doua schimbă voit raportul dintre genul publicistic și literatura beletristică de la care preia o multitudine de aspecte specifice acestora. Ba mai mult, unii jurnaliști își fac din aceasta imaginea stilului personal. Asupra unui astfel de „jurnalist” ne vom opri în cele ce urmează.

Chiru Cătălin Cristea (Urihc C. palindrom ușor de decifrat – jurist, la Primăria urbei, și ex-subprefect de Dâmbovița) semnează „Recursuri la prezent” la Editura Bibliotheca, volum în care sunt reunite peste 50 de tablete apărute între 10 dec. 2018 și 22 aprilie 2020 în publicația online „Bazar Media” din Târgoviște, condusă de universitarul Marius Badea.

Primele două tablete se vor un fel de cuvânt-înainte ce ajunge la târgovișteni după un secol, un „recurs la istorie” testamentar: „Gânduri 1919” (I. Irimescu-Cândești – Prefect de Dâmbovița PNL în 1927, în „Legea Nouă” și Constantin Dănescu, în „Legea Nouă”, an I nr. 1, 23 dec. 1918)

„Un program de țară” deschide seria tabletelor, un program-manifest pentru „o Patrie ce își cheamă fiii și fiicele acasă pentru a nu mai fi însângerată, o Patrie căreia să-i spunem cu bucurie toți Acasă!”. E un text pulsând, radiind o stare emoțională cititorului, oricare ar fi el.

Pentru „manifestele” sale Urihc C. alege înțelept forma tabletei – specie publicistică de mici dimensiuni, de regulă pe o temă de actualitate și cu accente pamfletare inovație argheziană în ziarul „Bilete de papagal” (1928) la intersecția jurnalismului cu literatura, specie cultivată printre alții, de G. Călinescu („Cronica mizantropului” devenită „Cronica optimistului”) și Geo Bogza (Paznic de far). Adesea, tableta are atingeri pamfletare, vezi în prezent: Mircea Dinescu, C.T. Popescu, Alex Ștefănescu, cultivând

ironia rafinată, nu vulgaritatea condimentată adesea cu apel la lexicul suburban prezentă, din păcate, în presa contemporană. Tableta cu arie largă a tematicii la Chiru Cătălin Cristea devine obsesiv sinonimă prin concizia sa (calitate obligatorie) cu „momentul” caragialian, „bile-tul”, variantă a articolului publicistic înrudit cu pamfletul caracterizat prin maximă comprimare, incisivitate, expresivitate și forță caracterizantă în prezentarea unor tipuri, nume-simbol, pentru epoca traversată.

Atât de firesc surprinse de Urihc C. în tabletele sale încât cititorii săi se străduiau să găsească similitudini între personajele tabletelor sale și persoane publice, cel mai adesea din viața cultura-economică și politică a urbei! Performanță, de care orice „istoric al clipei” s-ar simți onorat. În „Nu țara trebuie schimbată” (excelentă parabola cu înțeleptul de la marginea cetății!) finalul este profetic: „Nu ea (țara n.n.) trebuie schimbată, ci metehnele cărora am căzut pradă noi, oamenii. Trebuie să ne scuturăm de toate relele ce le ducem pe umerii noștri și abia atunci pe locul lăsat gol ne pot înmuguri vlăstarii aripilor”. Un sănătos optimism!

În tabletele sale – marcă a originalității – autorul recurge la îndemnul cu efect sapiențial prezentat parabolic prin alegorii moral-cetățenești dar – și aceasta este o caracteristică a stilului personal – și prin concluziile întărite de aforisme, apoftegme multe în latinește dublate de traducerea în românește. Unele cu adresă transparentă ca în „Lección de latină” unde notele de pamflet sunt destinate politicianilor actuali: *Potius mori quam foedari* (Mai degrabă mori decât să te dezonorezi) sau, un fel de emblemă a acestora: *Prius quom promittas, deliberes et cum promiseres, facias* (Înainte de a promite, să te gândești bine, și după ce ai promis, să și faci!)

Finalul este memorabil pe gândul tuturor românilor: „Chiar vreau să văd actori politici care și-au însușit lecția de latină! Idealist, nu?” Cam așa, pentru că ar trebui să dispară cam toți așa-zișii politicieni. Tableta „Lección de latină-secundo” este o pledoarie pentru adevăr: „*Forte est vinum, fortior est rex, fortiores sunt mulieres, super omnia vincit veritas!*” (Vinul e puternic, regele e mai puternic, femeile sunt și mai puternice, dar adevărul îi biruiește pe toți).

În „Prietenul prostului” (31.01.2019) cititorul isteț va constata că filosoful Andrei Marga, autorul termenului „prostocrație” văzut ca antonim la „meritocrație”, are mare dreptate: „Mai prostul este dușmanul prostului (...)”. Explicația este extrem de simplă. Prostul va accepta în preajma lui decât „mai proști” pentru că în comparație cu aceștia, el poate să pară deștept! Doar și prostia are, nu?, propria scară de valori”.

Din păcate, realitatea le dă dreptate celor doi.

Îndrăznesc să afirm că – cel puțin în această scurtă perioadă – Urihc C. este un important creator al spiritului polemic care la autorul în discuție este grefat pe o cultură solidă – în accepțiunea clasică a termenului – pe argumente etalate liniștit/calm, cu stăpânire de sine, și detașare față de subiectul în discuție, luciditate pentru determinarea/identificarea punctelor slabe ale preopinentului, răceală în sensul lipsei oricărui element pasional, fără larmă inutilă. Și mai presus de toate prin recursul la limbajul urban, fără acele puseuri

pe care unii așa-zisi practicanți ai pamfletului contemporan le confundă cu limbajul vulgar suburban, prin recursul la limbajul argotic și invectiva grobiană.

Remarcabile la acest virtuoz al tabletei – specie bivalentă în perfectă armonie ca mijloc adecvat de a satiriza pentru a corecta și redresa tendințele maloneste și adesea veroase ale celor care, uneori chiar și spre uimirea lor – vezi din nou eticheta pusă de filosoful Andrei Marga /, uzurpă calitatea de lideri.

În tableta „Persoana și personajul” (p. 61), Urihc C. ilustrează această anomalie socială a managementului prin așa-zisul „principiul lui Peter” care postulează că „un individ avansează în ierarhia socială până își atinge propriul nivel de incompetență, altfel spus, suma calităților și însușirilor, ce-l recomandă pe un individ pentru ocuparea unei poziții sociale nu-i mai sunt suficiente pentru a-l valida pentru ocuparea unei poziții superioare”. Raționament aproape fără cusur! Ce te faci însă când în finală ajung doar doi competitori care – vezi luptele pentru putere în PNL – și-au atins deja nivelul maxim al incompetenței?!

Cititorul va observa eleganța stilului și capacitatea de sinteză, proprietatea termenilor, corectitudinea, precizia și puritatea precum și armonia tematică dovedită printr-un efort de epuizare tematică precum „Îndrăzneala și tupeul” ce continuă firesc tableta de la pag. 60 „Persoana și personajul”.

Brevilocvența comună tabletelor lui Urihc C. îl obligă la naturalețe și simplitate. Evitând anacolutul sau solecismul, prolixitatea sau ruda sa digresiunea. Definind progresul, evoluția, autorul prinde și latura morală pentru el îndrăzneala trebuie să se sprijine pe „buna credință, educație, pe bun simț ca motor al societății”. În antiteză, este îndrăzneala politicianistă, tupeul care are la bază lipsa de educație, de bun simț, o acțiune egocentrică și egolatră a individului care încalcă orice normă de conviețuire socială, (...) este acțiunea individului care, sfidându-i pe cei din jur, întreprinde ceva doar pentru a-și satisface o dorință grobiană, sau doar pentru a arăta celor din jur că poate. Vi se pare cunoscută, des întâlnită, generalizată situația în lumea politicianistă, a celor ce ne cuvântă?!”

Secvențele filipice, presărate atent în toate tabletele, vizând imaginea-simbol a politicianului, noțiune care, din păcate, cuprinde și un sens peiorativ („Persoană care face din politică un mijloc pentru realizarea intereselor personale” – DEX) i-au atras lui Urihc C. numeroase antipatii.

I-am putea imputa autorului descoperit în cadrul unor lecturi empaticе o seriozitate, pe alocuri scorțoasă, de îmblânzit prin recursul la umorul fin, intelectual, de sorginte clasică. Pe alocuri, n-ar strica o apropiere de stilul oral care dă culoare și veridicitate. Sunt totuși observații de rutină pentru că o cronică „serioasă” trebuie să evidențieze și erorile, altfel zis, discursul inegal uneori, dar firesc la urma urmei.

Tabletele lui Chiru Cătălin Cristea reușesc o perfectă simbioză între spiritul polemic și pamflet în texte ce par spontane autorul reușind să disimuleze seriosul travaliu. El își racordează tabletele la contextul cultural, social, economic contemporan declinând raporturile dintre omul de rând și Putere. El este, fără doar și poate, un scriitor care și-a găsit stilul propriu, inconfundabil, alăturându-se literatorilor nu puțini ai urbei lui Ienăchiță. Așteptăm cu real interes alte recursuri la înalta curte a Școlii de la Târgoviște.

George Coandă

Târgoviștea secretă

De demult, în Istorie

Este dovedit cu certitudine că uneltele confecționate din fier au avut un aport major la creșterea productivității, ajungându-se, treptat, la meșteșuguri și meșteșugari talentați în acest domeniu. Se produce a doua mare diviziune socială a muncii – desprinderea meșteșugarilor de cultivatorii de pământ.

Social, familia patriarhală se „sparge” în familii monogame și, ca atare, relațiile gentilice nu mai prezintă nici o relevanță, iar obștea sătească teritorială devine unica formă de organizare în societatea traco-geto-dacică.

Hallstatt-ul, în arealul pretârgoviștean, este marcat prin câteva descoperiri la Târgoviște, Valea Voievozilor, Očnița, Comișani, Brătești, Nucet și care atestă existența unei numeroase comunități traco-geto-dace, existență confirmată și de o semnificativă circulație monetară, una ce deconspiră o anume intensitate a raporturilor de schimb (monede grecești, macedonene, romane, celtice).

Circulă și pe teritoriul pretârgoviștean emisiuni de monede traco-geto-dacice: pentru o vreme imitații, apoi tipuri distincte bătute în propriile ateliere de „monetărie”

Din ultima fază a **Hallsatt-ului** („**cultura Ferigile – Bârsești**”) este și așezarea fortificată „**Cetatea Fetii**” de pe malul drept al Ialomiței de la Comișani, probabil un centru de refugiu al unei uniuni tribale, dovadă concludentă a viețuirii continue a traco-geto-dacilor și în acest areal al Munteniei. S-au descoperit: un val de pământ de 8-10 metri; o palisadă de lemn; vase în formă de

sac, străchini împodobite cu ziz-zaguri, brâuri, alveole și proeminențe modelate, de bună seamă, într-un centru sau în unele centre ceramice locale.

A doua vârstă – La Tène (300 î.Hr. / î.e.n. – 106 d.Hr. / e.n.). Cultura materială din această vârstă a fierului continuă, fără nici un fel de cezură, **Hallsatt-ul**, este interacționată puternic de unii factori externi și se caracterizează printr-o evidentă originalitate, dar și vitalitate; se generalizează brăzdarul, securea și armele făurite din fier; are loc o puternică specializare a meșteșugurilor determinată de creșterea volumului schimburilor comerciale.

Zona pretârgovișteană face parte din arealul sud-carpatic al triburilor traco-geto-dacice ale piefigilor.

Este demn de luat în seamă probabilitatea existenței în această vârstă a fierului, pe la mijlocul său, a unei **PRETÂRGOVIȘTI**, așezare geto-dacică cu rost de centru economic și politic zonal. Astfel, în vatra Târgoviștei au fost descoperite piese monetare provenind din emisiuni fie originale, fie postume din regatul lui **Filip al II-lea** și **Alexandru cel Mare** (sfârșitul secolului IV și începutul secolului III î.Hr. / î.e.n.). În aceeași vatră a Târgoviștei și aproape, la Valea Voievozilor, Očnița, Căprioru, Gheboieni au circulat și monede emise de uniunile tribale ale potulatensilor și keiasigilor, dar și de „monetăriile” din provincia romană Macedonia Prima și din insula Thassos (secolul II î.Hr. / î.e.n.).

La Valea Voievozilor, în urma eroziunii țărmurilor, apele lalomiței au depus pe ambele maluri numeroase monede de argint, bronz, fier și plumb din secolele I î.Hr. / î.e.n. și d.Hr. / e.n., și cu deosebire din epoca de deplină înflorire a civilizației geto-dace. Și tot apele lalomiței au oferit

arheologilor și numismaților arme specifice acelor vremuri, fibule geto-dacice și sarmatice, cataramă, aplice, pandative, monede originare „bătute” de triburile piefigilor.

O intensă circulație au avut-o și monedele provenind de la **Alexandru cel Mare** și **Filip al II-lea Arideul**, care alcătuiesc tezaurul de la Căprioru, Șuța Seacă și Očnița. În acea probabilă **PRETÂRGOVIȘTE** se contura, deci, cetatea de mai târziu.

Orizonturile lecturii libere

O carte de mărturisire românească din spațiul „țării frunzei de arțar”

Dincolo de Atlantic, și este vorba de Canada, de multă vreme se manifestă o reprezentativă viață literară românească, această reprezentativitate fiind generată de numeroasa imigrație a fiicelor și fiilor plecați din Carpați și de la Dunărea de Jos, mai de odinioară sau mai recent, în căutarea unui trai prosper și sigur decât cel din „patria pierdută”. Și printre cei plecați în „țara frunzei de arțar” se numără și omul de litere, nonagenar acum, David Kimel, obârșia-i fiindu-i în București, unde a fost, în ceea ce privește educația, și elev al celebrei, cândva, Școli de Literatură și Critică Literară „Eminescu”.

Cu o bogată experiență de existență umană încă din anii de tinerețe bucureșteană, emigrează în 1972 în Israel, apoi se va stabili definitiv pe meleag Canadian în trepidanta metropolă Toronto, locul care, i-a îngăduit nu numai să-și asigure sieși, cât și familiei, o existență decentă, dar i-a oferit prilejul afirmării scriitoricești începând cu colaborările atât la revistele de limbă română, însă și la cele de limbă engleză, și unde și-a publicat și primul volum de poeme, „Simpleseeds”. Și de la acest volum la carteepe care mi-a încredințat-o luării aminte, David Kimel s-a lansat într-o adevărată „cursă contracronometru” publicând, bine primite de publicul cititor, romane, nuvele, însemnări de călătorie „din lumea largă”, infatigabilitatea sa creatoare fiindu-i un acumulator de energie care l-a ajutat să „ardă etape” și să-și adjucece o viață îndelungată.

Spune-am că, David Kimel, luându-mă pe încredere, mi-a încredințat luării aminte un roman, cel mai proaspăt ieșit din atelierul său de creație, „Domnița și Tudor Avădanei”. Este un roman a cărui acțiune se derulează pe fondul unei tranziții istorice, a României din secolul XIX în secolul XX, tanziție axată pe două mari evenimente militare, al Doilea Război Balcanic și Primul Război Mondial, eroina, figură emblematică, fiind principesa, apoi marea regină Maria, secondată de alți doi eroi ai narațiunii romanești, învățătorul Tudor Avădanei din Copăcenii câmpiei giurgiuvene și frumoasa cameristă Mura a reginei, a căror poveste de iubire în vreme de conflagrație apocaliptică mondială impresionează cititorul grație măiestriei scriitoricești a autorului.

Dar ceea ce impactează profund conștiința cognitivă a lectorului acestui roman ambivalent, și istoric, și de dragoste, este temeinica documentare istorică pe care a întreprins-o David Kimel cu privire la biografia familiei regale a României, în special a reginei Maria, la viața politică românească din „la belleepoque”, la tragediile poporului român cuprins în vâlvătaia Primului Război Mondial, de fapt un background, o canava, pe care este țesută cu tulburătoare fioruri povestea de iubire a lui Tudor cu Mura, tutelată cu înțelegerea și înțelepciunea acelei „mame arăniților”, văzută de români și ca „regina soldat Maria”, datorită realei și sincerei

sale implicări pe fronturile Războiului de Reîntregire Națională, care a fost să fie întâia suverană a României Mari.

Și mai există un erou de plan secund, evreul Izu, pentru care Tudor Avădanei a manifestat o prietenie emoționantă și pe care l-a apărat de ieșirile schizofrenic antisemite ale unui personaj camarad de miliție de joasă speță. Izu se va fi dovedit a fi fost un bun cetățean român care și-a venerat patria pentru care a înfruntat vicisitudinile unui război cumplit.

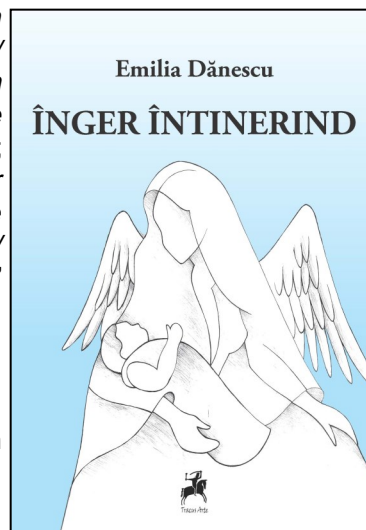
Se poate spune cu certitudine că romanul lui David Kimel este o frescă a unei epoci, o cronică dacă vreți, convingător realizată și care recomandă, înscris eclatant în galeria scriitorilor români din diaspora, un romancier cu mână de maestru.

Emilia Dănescu la întâlnirea cu poezia viitorului

Emilia Dănescu este o poetă în adevăratul sens al cuvântului și al cărei îndelungat travaliu, într-ale poeziei i-a forjat benefic discursul liric. O mărturie indubitabilă este și volumul „Înger întinerind” apărut nu demult la reputata editură „Neuma”, care nu este altceva decât o antologie de autor. Așadar, aveam de-a face cu o selecție din volumele publicate anterior și, ca într-o panoramă caleidoscopică, se poate urmări / constata evoluția relevantă a Emiliei Dănescu de la o poezie de factură post-clasică și cu inserții neoromantice la o exprimare lirică în care se evidențiază căutarea autodepășitoare a unor formule sintetizator expresive a stărilor ei de grație / inspirație, pe care nu le-aș subsuma așa-zisului post-modernism ci, îndrăznesc să inventez / proiectez o altă viziune în consens cu „mersul vremii” de acum, când granițele între genuri și specii s-au cam estompat, le-aș încadra, deci, chiar dacă pare un paradox în *feedback literatura prospectivă*.

Iată două exemple pe trend evolutiv: „în poemele de la marginea lumii / te-am căutat / și în lumina lunii / cu pleoape uitate în tăcere // m-am preumblat desculță / printre cuvinte // și te-am aflat / pe un câmp întunecat // într-un poem care mă chema / vino! acum oricând...” („Poem de la marginea lumii” din volumul „Zestrea toamnei”); „Poemul ăsta tremură / printre faldurile / nopților albe. // Obosit, insomniacul poet / îl respiră, / ca pe o ultimă / picătură de viață. // Dimineața dă buzna / pe ușa rămasă / întredeschisă” („Picătura de viață” din ciclul „Poezii inedite”)

Evoluția autodepășitoare a Emiliei Dănescu este la bună vedere, deconspirând o poetă care, într-adevăr, întinereste liric printre îngerii săi păzitori și inspiratori, o întinerire maturizându-i „în formă continuată” poetica, situând-o, fără îndoială, în orizontul poezilor români cu vocație *ad astra*.

Elena Oprea

Labirintul realității, între vis și magie

Prin opera sa, scriitorul George Ioan Canache cu talent nativ de povestitor în care realitatea socială este simțită din interiorul lăuntric al Eului artistic, al emoției, al contradicțiilor sentimentelor, al îmbinării cuvintelor în chip firesc, armonios, ne plimbă cu imaginația printr-o călătorie a timpului istoric într-o altă dimensiune a universului, în căutarea adevărului, a frumosului uman prin introspecția copilăriei până la faza maturității.

George Ioan Canache în anul 2007 publică volumul de proză scurtă pentru care primește premiul pentru debut literar al Societății Scriitorilor Târgovișteni. În anul 2020 publică la editura Bibliotheca romanul „Marea Mută”, în anul 2021 romanul „Vocea”, iar în anul 2022, „Șah-Mat” la aceeași editură. Scriitorul George Ioan Canache este participant activ la toate evenimentele culturale din cadrul S.S.T., din județul Prahova sau Dâmbovița și oriunde este solicitat. De când l-am cunoscut, din 2019 i-am remarcat frumosul caracter dovedit prin respect, bun simț, onestitate, omenie, sinceritate, moralitate, credință, principii etice, corectitudine, și o aleasă prietenie, calități pe care le prețuiesc. În calitate de cititor al poeziei și prozei scurte a scriitorului George Ioan Canache îmi permit să fac unele aprecieri referitoare la activitatea literară a Domniei Sale: poezia este o metaforă a iubirii în care predomină sensibilitatea, un imn închinat femeii ridicată pe un pedestal de neatins, decât de aștrii cerești stăpâni pe universul pământesc; numai dragostea colindă liberă unind femeia cu bărbatul iubit, simbioză ce leagă ființa pământească cu divinul din care ne-am născut: „- Iubita mea mireasă-strălucitoare stea / Te pot purta în cer, aceasta-î viața mea, / Când ploaia vine-n ropot, cumplitul potop, / Te urc deasupra ei, spre soarele de foc, / (pag. 33-Leon și Leea. Din volumul *Cioplitor în cuvânt* 2017)

Sunt poezii încărcate de un limbaj poetic autentic, relevant, în care predomină mitul, tradiția, splendorile naturii, spiritualitatea satului românesc cu tot ce are mai semnificativ. Voi comenta câteva din povestirile cuprinse în volumul *Șah-Mat*, Editura Bibliotheca, Târgoviște 2022. „Fulg de nea” este o povestire impresionantă inspirată din ororile războiului care aduc suferință, mizerie, înfrângerea sentimentelor de iubire, de libertate, de speranțe în care banii devin stăpâni pe sufletul omului și-l dezumanizează într-o societate anormală, dar pentru privilegiați ea fiind normală. Într-o noapte după terminarea ostilităților militare Camil personajul principal revine acasă după ce dezertează dintr-un spital militar ce aparținea părții beligerante, sosirea lui intempestivă se realizează, după ce soția aflase din comunicate oficiale cât și de la cei care l-au cunoscut că este dispărut. La aflarea tristei vești copilul înlăcrimat exclamă: „*Eu nu îl vreau pe tata erou, eu îmi vreau tatăl viu!*” înainte de a pleca, îmbrăcat ofițer, copilul își amintește de ultimele sfaturi

date de părintele său: „*Lubește pe mami! Am să fiu alături de voi tot timpul, sufletul meu va fi pavăza ta.*” (pag. 25 - Fulg de nea) Soldații din regimental tatălui se întorc, dar el nu. Mama îl plânge mereu de atunci, dar se prefacă în fața copilului că sunt lacrimi produse de tăierea cepei, ca să-l ocrotească, să-i cruțe durerea.

Un soldat Ion îi povestește mamei toate mizeriile de pe front, dureri provocate de pierderi de vieți omenești, de nedreptăți, de orori și crime de război, de alimente expirate date ca hrană soldaților, armament necorespunzător, numai norocul i-a salvat pe cei care s-au întors vii, unii răniți din acest război. Fruntașul Smaranda se întreabă: „-Pentru cine luptăm bă?...odată cu războiul nimeni nu mai dă socoteală cât de mult sau puțin au furat” (ibidem, pag. 29)

Fulg de nea este numele unui cal falnic, alb, cu ochii negri ca tăciunile care îi fusese încredințat după ce a dezertat de către prietenul său Serghei, înainte de a muri. Pe drumul întoarcerii către casă s-a creat o legătură sufletească între animal și om, o legătură divină care întotdeauna a fost sacră, comuniunea omului cu spiritual animalului, un limbaj spiritual mai presus de cuvinte. Revenit acasă împreună cu *Fulg de nea*, acesta devine un membru al familiei prin dragostea pe care o dăruia dar pe care o și primea de la fată și cei doi părinți. Sunt nevoiți să părăsească localitatea natală pentru că el indiferent cine a câștigat războiul, statutul lui de ofițer, odată ce a dezertat era unul îndoielnic. De aceea se folosește de identitatea unui fost subordonat care a locuit într-un sat ras de fața pământului. Nimeni nu avea nici cum să îi ateste identitatea, dar nici cum să-l conteste. În final ajunge într-un sat limitrof graniței țării ce încă avea o fâșie minată. Eroul, pentru a salva secretul calului, se sacrifică împreună cu animalul prieten. „*Peste întinderea verde, cei doi zburau, o valbură mare și grea desena la orizont fuga lor. Se îndreptau spre graniță, spre zona minată. În albul murder al colbului, un roșu sângeriu ca un soare căzut în asfințit se văzu la început, apoi se auzi.*” (ibidem, pag.43).

În *Casa de la numărul 66* – proprietarul imobilului este Calistrat Căncescu, arhivar la arhivele județene. Pasiunea lui ascunsă era numerologia. Într-o noapte a visat numărul 6, acesta fiind câștigător din cele 49 jucate la loterie. Personajul face mai multe combinații ale numărului printre care și cea în care numerele jucate să conțină cifra șase. Ultima se dovedește a fi cea corectă. El mai avea o pasiune: istoria, în speță epoca lui Constantin Brâncoveanu; era sigur că domnitorul ascunsese o comoară imensă de aur în fața năvălirii turcești și a început să cerceteze la arhive documente vechi privitoare la domnitorul Constantin Brâncoveanu. Era convins că acea comoară nu se afla la Baia de Aramă. Cercetând o hartă veche a ajuns la concluzia că Mănăstirea Gorgota, Mănăstirea Dealu și Biserica Domnească de lângă Turnul Chindiei pot fi unite cu o linie imaginară la fel ca și Biserica Potlogi, Mănăstirea Nucet și Mănăstirea Viforâta. Intersecția celor două drepte în formă de crucifix, a fost exact pe terenul cumpărat, după aceea a înălțat casa de la numărul 66. Calistrat Căncescu transformă locuința în centru al prospecțiunilor arheologice. Cu eforturi uriașe acesta cumpără un aparat foarte scump pentru detectarea aurului. Truda istovitoare a arhivarului a fost zadarnică. Concluzia întregii povestiri vine în final: „*Nu, bre, banii sunt rădăcina răului, veniți dintr-o dată devin drog; îți dorești mulți, mai mulți până ce mintea se tulbură, odată cu ea sufletul. De pe drumul aista uscat și întunecat nu este cale de scăpare!*” (ibidem pag.14)

Mărin a lu' Scrumbie personajul principal din „Vânzătorul de cuvinte” a colindat mult prin Europa cu dorința de a se îmbogăți, dar se întoarce mai sărac, plin de datorii pe care uita să le mai înapoieze. De Sf. Dumitru merge la târg cu gândul de a-și face o afacere, fiind artist amator.

„*la țeperine, neamule, ia țeperine!*” Striga Mărin a lu' Scrumbie în târg, unde se adunaseră multă gură-cască. Acesta continuă cu patos: ia țeperine, creduline, fentosine, gogoșerine, minciurine, păcălerine, prostosine, marțiperine... Dar, până

când! Se întreba Mărin a lu' Scrumbie. Tatăl îl avertiză să plece. Ajuns acasă „*il așteptau două geamantane pe care le înșfăcă și plecă.*” (ibidem, pag 19) Comicul de situație, limbajul popular plin de umor și satiră, credulitatea oamenilor în tot ce se spune, sunt unele din ideile și mijloacele de realizare a prozei scurte a scriitorului George Ioan Canache. În „Șoapta din stâncă” drumețul îndrăgostit de natură: „*De nenumărate ori a urcat muntele pieptiș fără a ocoli stâncile sau pantele abrupte... Din poalele muntelui privind spre Rânca, ochiul aleargă peste necuprinsul verde, ajunge sus unde zmicește vârful Parângului... În urmă cu mult timp drumețul a găsit o sumă mare de bani pe care a restituit-o păgubașului. Întrebat de gestul făcut el a răspuns: ce să fac domnule cu nenorocul altuia, nu-i pot căra durerea. O voce lăuntrică îi spunea: Nu căuta ce ai, drumul ești tu!*” Personajul cu gândurile lui curate vorbește cu natura pură, pentru că nu mai are încredere în prieteni, deoarece a fost înșelat. Numai rugăciunea sinceră către Dumnezeu a rămas stâlpul iubirii pentru aproapele tău. Nu fiarele pădurii sunt dușmanii omului, ci frica produce tot răul. El se roagă să fie iertat de Dumnezeu și dușmanii, să fie descătușați de povara urii din sufletele lor. Stând pe prispa casei, drumețul încă mai are în memorie „*șoapta stâncii, vorbele izvorului, iertarea celor care rău i-au făcut*” (ibidem pag.24) Autorul reliefează gândirea înțeleaptă a omului simplu din popor care întotdeauna a fost în comunicare cu natura încă de la geneza lumii, a universului astral atotstăpânitor. Omul crescut în etica moralei creștine, după rânduiala ancestrală care numai prin rugăciunea sinceră către Dumnezeu poate să fie iertat, purificat, să devină mai bun, mai onest, mai iubitor, cinstit, înțelept în deciziile pe care le ia în relațiile cu semenii lui.

În *Șah mat* scriitorul George Ioan Canache își amintește de sfârșitul de toamnă '89 când lumea aștepta cu nerăbdare dis-de dimineață camionul cu pâine, cisterna cu lapte pentru vremuri grele; se înjura, nu aveai libertatea să-ți spui părerea, să te strângi în grupuri. Scriitorul prezintă pagini de trăire autentică a unei istorii adevărate, situații limită în care raționalul trebuie să exprime esența ideilor; în cârciumi un peisaj lugubru; miros de țuică amestecat cu cel de bere, coniac, cu fumul de țigări Carpați, mizerie peste tot, o tavernă de lume pestriță; muncitori cu haine ponosite stau la masă cu țărani cooperatori, arși de soare de vânt alături de uneltele lor, intelectuali, toți vorbind cu revoltă despre condiții aspre de muncă, întâzieri de salarii, dispute între salariați, nemulțumiri care au umplut paharul amărăciunii și suferinței într-o diversitate cotidiană care necesita o mare schimbare în planurile vieții la toate nivelele politice, economice, sociale, culturale. Se organizează ședințe de sindicat, în care se fac propuneri de funcții, opinii ale sindicaliştilor, decizii care se luau în scopul îmbunătățirii vieții, etc. toate aceste tensiuni, de frământări interioare, de nedreptate socială, de abuz în viața cotidiană, de respingere a libertății cuvântului, de acuzare, de corupție, de mizerie generală a societății, au dus la izbucnirea revoluției din 1989.

Poporul a crezut cu sufletul și mintea că aceasta va însemna o democrație adevărată și vor dispărea relele vieții. Guvernul a fost înlăturat prin împușcarea lui Nicolae Ceaușescu, s-a format Frontul Salvării Naționale, o nouă orientare politică care să aducă bunăstare poporului. Autorul urmărește în acțiunea prozei metodele securiste folosite pentru înlăturarea și aducerea la tăcere a unor oameni competenți, talentați, cinștiți, inteligenți care erau un mare pericol în societatea socialistă pentru guvernul țării. Economistul Pascal Poiană, poet talentat, a fost internat într-un spital de psihiatrie pentru dezalcolizare. Era o formă a securității prin care oamenii considerați periculoși pentru guvern erau declarați nebuni și închiși la balamuc. Așa s-a întâmplat și cu Pascal Poiană care devine *nebum* pacient într-un spital de psihiatrie, fără voia lui, pentru că acesta era sănătos mintal, dar era o măsură de prevedere a securității comuniste.

În tratamentul de administrare Poiană se imagina din nou copil jucând șah cu unchiul său de la care învățase jocul. *Șah-mat, a replicat copilul, ai învins!* Scriitorul descrie în amănunt atmosfera tensionată de pe străzi, discuții contrariate

între oameni, tot felul de ședințe ale sindicatelor din uzine, etc. care în final au dus la revoltă. Apoi haosul creat, lupta în guvern, nu se știe cine sunt teroriștii, care sunt victimele, morții și răniții pe baricadele libertății, părinții, frații, surorile, rudele, toți îndoliați, disperați de durere pentru cei căzuți nevinovați în lupta pentru dreptate, adevăr și libertate. Apar multe personaje care participă la acțiunea prozei, cum sunt: Ofițerul Pupăză care după 15 ani de la evenimente devine un prosper om de afaceri, deținând mai multe societăți comerciale, o fundație filantropică, în care filantropia lipsea cu desăvârșire. Cristescu, președinte al acestei fundații fictive, Ochi de viezure, patronul securist al unui restaurant.

Pascal Poiană care lansează cartea *Poeți dintr-o altă lume* și alte volume valoroase de poezii, alți poeți închiși la balamuc pentru ideile lor, etc. mai apar scene grotești de dragoste, diversități de situații pline de umor, ironie, sarcasm, o realitate în care se caută lumina adevărului. Poetul Pascal Poiană, eliberat de la balamuc merge la localul lui Ochi de viezure și-l provoacă la o partidă de șah: „*Nebun G4-D4, șah-mat*” (ibidem pag. 122). Patronul securist a murit în urma unui stop cardiac. Scopul poetului, nu fusese să-l omoare, „*doar de a-l forța să afle cine a fost în spatele mașinațiunii*” (ibidem pag.123) Opera conține și multe peisaje de natură picturală, autentică, o simbioză a naturii veșnice cu viața efemeră a omului: „*era toamnă, castanele se auzeau cum cad, frigul începea să își facă simțită prezența, mergea meditănd...*”

– *Iartă Doamne, toate relele făptuite cu fapta sau gândul. Numai Tu, Doamne, ești merit a judeca greșelile supușilor Tăi. Amin!*” (ibidem, pag.123)

George Ioan Canache, autor al mai multor volume de versuri și proză se remarcă prin imaginația lirică, ingenioasă, meditativă, filozofică să ofere cititorilor file ale unei perioade istorice pe care a trăit-o cu intensitate maximă, o realitate care exprimă esența ideilor epocii prin imaginația artistică dintre fantastic, magie și vis în căutarea perpetuă a razelor luminii în destinul nostru ca popor și țară, ca păstrare a valorilor naționale și universale.

Transcendența dintre vis și adevăr legată de legende, mituri, credință, morală creștină, folclor, conștientizare și răspundere pentru faptele noastre, schimbare de atitudini, răsturnări de situații, ipostaze ale dezvoltării satului românesc cu tradiții, obiceiuri, religie, fel de viață, de gândire al țaranului simplu, nesofisticat, care vorbește în graiul și limba lui înțeleasă de toți, o finețe emoționantă redată într-un stil superior artistic, unic, original, antagonismul dintre vis și confruntarea cu realitatea crudă a vieții, căutarea frumosului cotidian, iertarea, iată numai câteva din calitățile scriitoricești ale operei lui George Ioan Canache, un valoros scriitor al prozei contemporane.

Nicolae Ilie Simache și Târgoviștea

Istoria vine din trecut și trebuie să trăiască prin ceasurile prezentului, să ducă mai departe valorile culturii autentice ale poporului nostru, care să ne reprezinte ca identitate națională și universală. E un fel de testament al strămoșilor noștri lăsat urmașilor, urmașilor noștri, care să vibreze în sufletul oricărui român cu dragoste de țară, cu tot ce i-a aparținut din timpurile cele mai vechi ale lui Herodot despre ținuturile noastre (460 î. Hr) până astăzi, o întregă istorie structurată pe epoci care păstrează amprenta neamului românesc. Nicolae Simache – ctitor de muzee și case memoriale din județele Prahova, Dâmbovița și Buzău cunoscute și prețuite în țară și peste hotare, sunt edificii culturale, durabile în timp, mărturii vii ale unei istorii, ale unei epoci, ale unei culturi ce ne deosebește de cultura altor popoare.

Orașul Târgoviște, capitală a Țării Românești începând din 1396 până la

mijlocul secolului al XVIII lea, simbolizează lupta dusă de poporul român pentru libertate și independență. Aici au trăit numeroase personalități culturale care au însemnat în scrierile lor cele mai variate aspecte ale vieții economice, politice și culturale de-a lungul istoriei. Un loc deosebit de important în viața spirituală a poporului român l-a ocupat tipărirea primelor cărți în Țara Românească.

Macarie, un tipograf sârb, la chemarea domnitorului Radu cel Mare (1495-1508) se adăpostește de frica turcilor la Curtea Domnească. Acesta se adăpostește la Mănăstirea Dealul, o capodoperă a arhitecturii vechi românești (1499-1501), cel mai frumos monument de artă de până atunci. Primele cărți tipărite au fost în limba slavă, cărți cu caracter religios: în 1508 „**Liturghierul**”, în 1510 „**Octoiul**”, apoi între 1512-1521, în timpul domniei lui Neagoe Basarab.

Primele tipărituri din Țara Românească folosesc elementele grafice din manuscrisele secolului al XV lea, care constituie dovada continuității culturale a poporului român de-a lungul dezvoltării istorice. Sigiliile domnești folosite de domnitori atestă începutul folosirii tiparului în Țara Românească.

După moartea lui Neagoe Basarab, turcii au vrut să instaleze la tronul Țării Românești un pașă turc. Din acest motiv, pentru scurt timp, tipografia de la Târgoviște își întrerupe activitatea. În 1545 Dimitrie Liubovici reia activitatea tipărind „**Molitvelnicul**” și în 1547 „**Apostol**” – tot cărți religioase.

În Moldova folosirea tiparului apare în timpul domniei lui Vasile Lupu (1634-1653) cu sprijinul lui Petru Movilă care devenise arhiepiscop al Kievului. Apoi tiparul este folosit fără întrerupere în timpul domniilor lui Matei Basarab, Vasile Lupu, Gabriel Bethlen, Șerban Cantacuzino și Constantin Brâncoveanu.

În Transilvania tiparul apare mai târziu; mai întâi la Sibiu, apoi la Brașov, unde Honterus tipărește între 1535-1549, 37 de lucrări în limbile latină, greacă și germană în scopul de a atrage pe români la reforma luterană. **Între 1557-1581 apar primele cărți tipărite în limba română de către diaconul Coresi, care sunt traduceri din limba slavă în limba română, tot cărți religioase.**

Secolul al XVII lea cunoaște o perioadă largă de dezvoltare și folosire a tipăriturilor datorită unor mari cărturari: **Ștefan** – mitropolit al Țării Românești (1648-1668), **Varlaam**, mitropolit al Moldovei, **Dosoftei**, episcop de Roman, apoi mitropolit a Moldovei, traducător și mare poet de la care ne-a rămas „**Psaltirea**” – 1673 – prima carte în versuri de factură populară. Urmează apoi Antim Ivireanu, stareț de Snagov, episcop de Râmnic și apoi mitropolit al Țării Românești (1708-1716) – tipograf vestit și traducător, mai ales în timpul domniilor lui Matei Basarab, Vasile Lupu, Șerban Cantacuzino și Constantin Brâncoveanu. Se tipărește Biblia de la București, apoi traducerea din limba greacă ale spătarului Nicolae Milescu, stolnicul Constantin Cantacuzino, frații Șerban și Radu Greceanu, învățatul Gherman de Nisa „**Vechiul și Noul Testament**” în limba română. Biblia în limba română a adus o valoroasă contribuție în desăvârșirea formării limbii literare și a unității culturale a românilor. Pe vremea lui Constantin Brâncoveanu funcționau cinci tipografii: Râmnic, București, Mănăstirea Antim, Buzău și Snagov; apoi pe lângă Mănăstirile: „**Trei Ierarhi**”- Iași, Mănăstirea Neamțului iar în Transilvania la Sibiu, Brașov și Cluj.

Ienăchiță Văcărescu tipărește la Râmnic și Viena în 1787 cartea „**Gramatică**” – manual școlar. În 1789 se tipărește în limba română un manual de aritmetică, iar la Blaj un manual de geografie, printre primele cărți laice. Apar și primele ziare în limba română: „**Crestomaticul**” în 1820 și „**Biblioteca Românească**”, apoi „**Fama Lipschii**” în 1827 (pentru Dacia). În 1829, Ion Heliade Rădulescu și Gh. Asachi tipăresc în Țara Românească „**Curierul Românesc**” și în Moldova „**Albina Românească**” prin care se pune bazele ziaristicii românești. Cartea veche românească face parte din cultura noastră veche și a contribuit la formarea limbii literare, la dezvoltarea conștiinței naționale și la unificarea culturală și politică a țării.

Muzeul Tiparului și al Cărții Vechi Românești atestă prin cărțile vechi tipărite în Țările Române „continuitatea și unitatea culturală a tuturor românilor (citată, op, pag.8.N.I. Simache, Muzeul Regional de Istorie – Muzeul Tiparului și al Cărții Vechi Românești”. Casa Crețulescu construită în vremea lui Constantin Brâncoveanu și dăruită apoi fiicei sale Safta, căsătorită cu lordache Crețulescu devine muzeu după renovare), ilustrând evoluția tiparului între anii 1508-1830. În acest muzeu sunt expuse fotocopii, documente grafice, obiecte muzeale, manuscrise valoroase din secolul al XV - lea, un „**Evangheliar**” „cu picturi cu aur” (citată, ibidem, pag. 9) – un document unicat cu sigiliul țării și iscălitura (pe spate) a domnitorului Mihai Viteazul.

Sunt expuse „O colecție de călimări de brâu din bronz și argint”... artistic decorate, o colecție de inele sigilare ne arată cum și cu ce se scria pe vremea mai veche” (citată, ibidem, pag.10). „Mulajele de pe tăblițele de pământ descoperite la **Tărtărie**, raionul Orăștie, regiunea Hunedoara atestă folosirea unei scrieri ideopictografice din mileniul al IV lea î.e.n. „primele urme de scris din Europa – (citată, ibidem, pag.10). Sala a II-a a muzeului este destinată evoluției tiparului în secolul al XVI lea – „literele de la începutul capitolelor sunt scrise cu aur și frumos ornate (citată, ibidem, pag. 10).

În sala a III-a a muzeului sunt expuse cărțile vechi tipărite în secolul al XVII lea, iar în sala a IV-a cărțile vechi tipărite în secolul al XVII lea și al XVIII lea.

Autorul – Istoricul N.I. Simache – menționează: „**Pravila de la Govora**” – prima carte tipărită în limba română în Țara Românească – și una dintre primele cărți tipărite în lume, și „**Cartea românească de învățătură**”, în 1642.

Apoi urmează „**Cazania lui Varlaam**” – prima carte tipărită în Moldova în limba română – 1643. „**Noul Testament**” tipărit la Bălgrad – Alba-Iulia în **1648** în prefața căruia mitropolitul Simion Ștefan expunea „legea circulației cuvintelor, pe care le aseamănă cu banii” (citată, ibidem, pag.11). Apoi mai sunt menționate: „**Îndreptarea legii sau Pravila cea mare**” în **1652**, „**Psaltirea în versuri și Viețile Sfinților**” (**1673**) ale lui Dosoftei, „**Evanghelia de la București**” din **1682** și „**Biblia de la București**” – **1688**.

Urmează apoi **tipăriturile operei lui Antim Ivireanu, primele cu un conținut laic**. Toate aceste tipărituri atestă continuitatea și evoluția tipăriturilor din secolul al XVIII lea și începutul secolului al XIX lea.

N. I. Simache, Directorul „Muzeului Regional de Istorie” Ploiești prezintă în continuare vitrinele din sala cea mare a muzeului astfel: „... trei xilografuri din secolul al XIX lea, din 1806, 1827 și 1840, datorate unor gravori în lemn de mare talent ca Pop, Mureșan și Mosor, de dimensiuni neobișnuite (0,34 m X 0,40 m) care dovedesc că nu erau folosite la cărți, ci ca tipărituri volante”. (citată op. pag. 11, ibidem). În mijlocul sălii de onoare sunt expuse două tipărițe vechi: prima adusă de la Kiev în 1640, iar a doua o copie a celei de la Cluj din 1781. Întregul muzeu de tipărire a cărții vechi românești, prin exponatele cuprinse în vitrine, prin munca neobosită, perseverentă cu care a reușit istoricul, arheologul, profesorul și muzeograful N. I. Simache să strângă aceste documente, manuscrise vechi, tipărituri... se confirmă mijloacele care erau folosite la culturalizarea poporului român și prețuirea acestor valori spirituale scrise și tipărite care au constituit continuitatea, unitatea tuturor românilor în desăvârșirea și evoluția limbii române literare în acest spațiu geografic descris de Herodot în „**Știrile geografice ale lui Herodot despre ținuturile noastre (a. 460 î. Hr)**”, operă apreciată de mari istorici români: Gr. Tocilescu, Xenopol, V. Pârvan, C. C. Giurescu, B. P. Hașdeu, Al. Philippide, N. Iorga etc., precum și de foarte mulți istorici străini: Max Ebert „Sudrussianid im Alterium” - 1921, Ellis H. Minns „Sezthians and Greeks”- 1913, W. Tamaschek die alien Thracher, Alfred et Maurice Croiset – „Histoire de la litterature greeque (vol. III) etc...

Amalia Elena Constantinescu

Ceasornicul proscris

Undeva la capătul lumii, într-un tărâm aproape neștiut, timpul se transformă în poveste, inima – în ceas, iar ceasul redevine, într-un târziu, aceeași inimă plină de vise. Metamorfoză compactă a cerului vieții. Ne întrebăm adesea... de câte ori ne străduim, fără sorți de izbândă, să punem stavilă celui mai frumos sentiment din lume? Încercarea conștientă de a pune această stavilă iubirii, nu reușește să suprimă însă „chinurile dragostei – care – preschimbă oamenii în monștri de tristețe”, în adevărați monștri plini de ură și de remușcare. Scriitorul Mathias Malzieu ne provoacă la închipuirea unei astfel de lumi. O lume în care ni se refuză dreptul de-a iubi, pentru simplul fapt că am putea avea o inimă improvizată – o inimă care nu rezistă seismelor create de acest sentiment. Uneori... iubirea însăși pare a fi o moarte lentă și o înviere eternă.

„Mecanica inimii” (Editura Nemira, colecția: Babel, București, 2009) este sau – mai bine zis – devine un roman cu aspect de poveste; o șaradă și o pildă despre cea mai frumoasă emoție umană – despre intensitatea arderii ei... A fi nevoit să-ți folosești *dizabilitatea* ca pe o *armă de seducție* atunci când „cuibul moale al închipuirii s-a șubrezit” fiind nevoit să te arunci în gol, cu toată forța, cu orice risc, ca să supraviețuiești, nu se mai poate pune problema unei „infirmități în dragoste”. Și totuși... romanul (mini-romanul, de fapt) este construit de-așa natură, încât ea subzistă, făcându-și simțită prezența, crescând în intensitate din ce în ce mai mult, până la final. Problema acestei *infirmități în dragoste* aparține tic-tacului specific unui ceasornic, cu rol de inimă-substitut. Real sau simbolic? Alegorie poate... Și ce alegorie!... Ce mesaj puternic pentru fiecare dintre noi! Un mesaj atât de puternic încât a reușit să o determine pe

scriitoarea Chris Simion să-l adapteze pentru scena românească: întâi ca lectură publică și – în cele din urmă – ca piesă de teatru (semnând și regia).

În contrast cu inima protezată a lui Jack, se ivește inima de gheață a lui Brigitte Him, „o bătrânică sfrijită”, proprietărea trenului-fantomă a circuitului „Extraordinarium”, un circ *transformat* ironic parcă *în bălci*. Un alt simbol al neputinței sau al ratării. Acolo, tocmai acolo, la capătul lumii... – așa cum spuneam – pe tărâmul vestit al Andaluziei, în centrul noului Eldorado, începe povestea magică a inimii clepsidrice a lui Jack, „senzația de cădere în gol, bucuria zborului, teama de prăbușire...” Prin însuși *golul* acesta al inimii lui, eroul principal, începe să cugete... la un moment dat: „Ne iubim ca două bețe de chibrituri. Nu vorbim, ci ne aprindem”... *provocăm* adevărate „*incendii*”, seisme de proporții colosale. „Cât sunt de înalt, de un metru șizeci și șase, corpul mi-e zgâlțâit de un curemur de pământ. Inima evadează din învelișul-închisoare, se scurge prin artere, îmi ajunge în țeastă și se preschimbă în creier. Sunt tot o inimă, de la fiecare mușchi până în vârful degetelor! Pretutindeni, raze de soare arzător, pasiune roz cu reflexe roșii. / Nu-mi iese din minte făptura ei; mirosul pielii, tonul vocii, măruntele capricii care o fac cea mai aprigă și mai fragilă fată din lume”. Fragilitate și putere... Padoxal, nu? Jack își continuă șirul cadențat al propriilor gânduri: „Încăpățânarea ei de a nu-și pune ochelarii ca să vadă oamenii pe ecranul aburit al ochilor ei miopi; armele ei unice de apărare. Vede fără să vadă într-adevăr și, mai presus de toate, nu sare în ochi. / Încetul cu încetul, deslușesc mecanica stranie a inimii ei, care funcționează pe baza unui amestec între un sistem de cochilii autoprotectoare și o lipsă de încredere profundă”.

Tactil? Sensorial? Îngeresc și luciferic, deopotrivă. Un roman trăit la cote maxime, în paginile căruia regăsim, sentimentul unei iubiri proscrie. Priviri incendiare și incendiate, în același timp, de freământul tainic al dorințelor cotidiene: „– Pune-mi o inimă nouă, să încep numărătoarea de la zero. Nu mai vreau să mă îndrăgostesc niciodată! /... / – Știi bine că n-o să te ajute la nimic” această inimă nouă. „Mai întâi ar trebui să-ți repari inima din carne și din sânge. Și pentru asta n-ai nevoie nici de doctor, nici de ceasornicar. Ai nevoie de iubire sau de timp – de foarte mult timp”. Mișcările seismice ale sufletului își încep deja freământul și veghea lor clandestină, arderea interioară, bocetul sumbru al adâncurilor.

Mathias Malzieu este un vrăjitor. „Peter Pan-ul muzicii rock” (așa cum a fost numit) creează pe ritmurile propriei formații „Dionysos”, romanul eternei copilării și pornește, prin el, într-o fascinantă călătorie în jurul lumii. Mathias Malzieu este mult mai mult decât oglinda *Micului Prinț în hanorac*; este exploratorul desăvârșit al subconștientului uman. Cine nu se regăsește în povestea lui are, cu siguranță, un ceasornic în loc de inimă... Un ceasornic ce măsoară banalitatea timpului, plânsul inutil al vieții, pașii pierduți fără urmă, undeva departe... foarte departe, între răsărit și apus.

George D. Piteș

Treptele de senin ale poetei Raluca Mihaela Fleancu

Poeta este o apariție discretă dar convingătoare, care îndrăznește, în sfârșit, să bată la porțile lumii mirifice a literelor. Ea aduce cu sine o lume proprie, de frumusețe și candoare, de emoție și armonie, de lumină și căldură.

Ferindu-se de ispitele tendințelor postmoderniste, sensibila poetă are curajul, și chiar reușește, să demonstreze acest lucru, să bea cu sete din izvorul nesecat al graiului dulce românesc, din dulceața poeziei clasice, atât de cantabile. Poezia ei este animată de sentimente frumoase, poeta dăruind cu un altruism nedisimulat din experiența de viață, din învățăturile trase din căderile și urcușurile drumurilor ce i-ai purtat pașii prin hățișurile vremii.

Deși pare o femeie plăpândă, poeta demonstrează prin scrisul ei, că este o luptătoare implicată, și o poetă inspirată, care-și propune să ofere cititorilor o multitudine de teme legate de viață și moarte, de timp și spațiu, de viață socială corectă și de respect față de semenii, dar și față de natura înconjurătoare. Nimic din lucrurile și evenimentele cu care se intersectează, se confruntă direct sau indirect, nu-i sunt indiferente, implicându-se plinar și dăruindu-se trup și suflet pentru susținerea și promovarea ideilor sale.

Trebuie remarcat și faptul că domeniul predilect, pe care-l aprofundează cu mare bucurie, în care se regăsește întru totul și în care-și construiește propria lume de lumină și pace, de zâmbet și culoare, de cele mai multe ori, este iubirea, sub toate aspectele ei, față de tot ce a creat și îndumnezeit Cel Atotputernic, pe acest Pământ și nu numai, începând cu prima rază de soare, cu primul fir de iarbă, cu primul tril, cu primul curcubeu, cu primul scâncet al unui nou născut.

Pentru ea, totul și toate au un rost pe lume, orice, oriunde, și oricum. Totul este important și trebuie tratat cu respect, preamărit și cântat în continuu și cu convingere.

Și după cum se mărturisește însăși poeta, totul începe și se sfârșește, întru voia lui Dumnezeu, căruia nu uită să-i mulțumească cu fiecare cuvânt pe care-l pune pe hârtie, cu fiecare rimă, cu fiecare figură de stil, pentru viața, cu bune și cu rele, care i-a fost dată în dar, convinsă funciar că trebuie să se implice pe de-a întregul, în tot ce face, gândește și trăiește, pentru a se achita cu bucurie și demnitate de tot ceea ce i-a fost merit apriori.

Raluca Fleancu apelează în construcția poemelor sale, la o schemă inedită, acestea începând cu o concluzie (titlu), pe care apoi, o explică, în cuvinte alese cu grijă, cu mirări și cu semne de întrebare, cu o fluență tulburătoare și un discurs persuasiv. Ea vibrează cu întreaga creație la un loc, și cu fiecare ființă și lucru în parte, fiind fericită că poate cânta și oferi fiecăruia câte o clipă din eternitatea ei.

În lumea poetei, iubirea înseamnă miracol, dar și salvare: „Te iubesc salvator și-ngrijit / Să te strâng risipirii din mine / Înnoire de-ai fi atunci pot / Să mă las primăverii din tine” (*Te iubesc ireal de frumos*).

Ea își caută iubitul în ramurile de brad, dar și în mii de înserări, dar mai ales acolo unde moartea nu va putea străpunge: „Ești doar fericire fără habar / Cu apa adâncă a cerului mut / Fără de zgomot și fără de dar / Te caut de mult prin vasumi de lut” (*Te caut în tot ce-i mai frumos pe pământ*).

În poezia Ralucai Fleancu, marea devine, ca la orice poet, un motiv și o chemare: „Ți se amestecă lumina cu a mea / Că a-nceput să ți se vadă marea / Un val platonice udă doar o stea / E valul zilei ce îmbrățișează zarea” (*Peste garduri cântă dimineața bună*).

De asemenea, poeta apelează foarte des la sintagme filozofice pe care le explică direct și sincer, impunându-și propriul punct de vedere: „E așa... liniște, cum n-a mai fost nicicând / Culori se-amestecă într-un surâs / Mi-e așa ușor când ești lumină-n gând / Sunt călătorul dulcelui apus” (*E așa... liniște, cum n-a mai fost nicicând*).

Poezia este pentru ea, ori de câte ori îi este bine sau rău, ori de câte ori simte nevoia să dăruiască, sau așteaptă un cuvânt bun, cel mai căutat refugiu: „Viața-i mai frumoasă când e poezie / Și mai frumos se-apeacă din versuri, frunze moi / Să-mi sprijin fruntea-n rime ca-ntr-o grădină vie / Departe, cât mai departe, curg tristeți șuvoi” (*Viața-i mai frumoasă când e poezie*).

Ea vede, admiră și laudă frumusețea care trebuie căutată și poate fi găsită, peste tot și în toate. Dar, numai lângă Dumnezeu, și păzită de harul Său, se vede împlinită și pregătită să treacă prin toate anotimpurile vieții: „E atâta frumusețe peste tot și-n toate / Doar lângă Tine, însă o pot vedea / E aproape toamnă, Doamne, și purtate / Mi-s frunzele cu gânduri în lumina Ta” (*E atâta frumusețe peste tot și-n toate*).

Obsedată de senin și visare, poeta își cheamă iubitul aproape, pentru că la orice vârstă poate fi primăvară: „Îți scriu așa cum îți scriam cândva / Mai cald și mai senin, mai într-o parte / Când peste tine alb se apleca / Un blând cais prin ramuri să te poarte” (*Îți scriu așa cum îți scriam cândva*).

Poeta nu poate renunța la prezența, fie și numai eterică, a iubitului, pe care și-l dorește mereu și într-un tot alături, în îmbrățișarea binefăcătoare a naturii mamă: „Ce faci la ora când mi-e dor de tine? / Iubesc privind în ochii tăi adânci / Mi-e cerul cu-albăstrele în botine / Să m-oglesc în ape și în strânci” (*Ce faci la ora când mi-e dor de tine?*).

Ea speră din tot sufletul, că și iubitul îi va răspunde cu aceleași înălțătoare sentimente, și visează tot timpul că și el va fi capabil de sentimente la fel de nobile: „Ai adormit pe brațul meu, senino / Tocmai acum, când luna-ți face haină / Ca să ieșiți în sat, îți strigă «vino!» / Dar tu rămâi în gândul tău de taină” (*Ai adormit pe brațul meu, senino*).

În acest volum poeta propune cititorilor, o altfel de poezie, cea a stărilor de spirit, a emoțiilor, a trăirilor, a sentimentelor frumoase. Ea nu dă soluții sau sfaturi, cum trebuie făcut sau acționat în anume situații, ea cântă, se bucură și tresare când vede o floare, un fir de iarbă, un norișor, o găză, fericită că se poate închina soarelui, lunii, zilei, zorilor, și mai ales Celui Atotputernic, care i-a îngăduit să guste cu gândul, cu vorba sau cu fapta, din toată creația Lui.

Ea pășește prin lume cu sfială, dedicându-le câte o strofă de adorație tuturor vietăților și lucrurilor care o înconjoară. Toate își au locul și rostul lor, și ea trebuie doar să se bucure că există: „E loc la masa mea, puțin din toate / Pentru-ncercări și pentru renunțări / Pentru tăceri și pentru vorbe aruncate / În câte-un larg de suflet dus de mări” (*E loc la masa mea, puțin din toate*).

„Ascunde-mă într-un surâs de vară / De-acela de să-l uiți nu poți / Cum m-ai ținut de gânduri prima oară / Și norul din albastrul meu să-l scoți” (*Ascunde-mă într-un surâs de vară*).

„Și ziua-i doar la început, copilă / Se zbate-o rază, între-a fi și a nu fi / Privind un flutur încercând o filă / S-o-ntoarcă... viața fiind cam cât o zi” (*Și ziua-i doar la început, copilă*).

Cu fiecare poezie, Raluca Mihaela Fleancu ne convinge că este o poetă autentică, de o mare inspirație și forță creatoare. Se cuvine deci, să-i mulțumim pentru mirările ei serafice, pentru cuvintele ei bine alese și bine potrivite, deschizându-i larg ușile pentru a intra în regatul literelor pe care le slujește cu atâta dăruire.

Ne bucurăm atât pentru ea, cât și pentru lirica feminină românească, care are numai de câștigat prin recunoașterea valorii unei poete delicate, inspirate prolific, și foarte muncitoare, ce va avea cu siguranță, un merituos și strălucit viitor literar.

Trepte de senin, Raluca, și arată lumii că ești o adevărată învingătoare!

Ana Caia

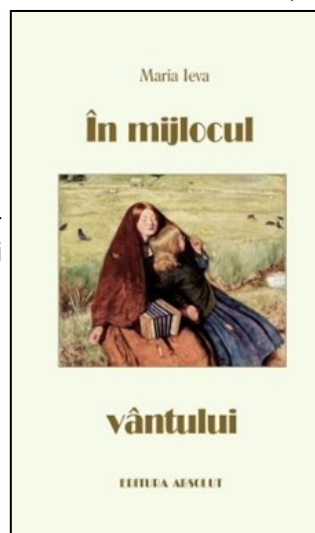
Maria Ieva – În mijlocul vântului

De-a lungul întregii vieți omul, avid de cunoaștere, caută, asimilează și își conturează propriile credințe, convingeri afiliate sau nu la o grilă valorică. Acceptăm sau respingem teorii la modă și încercăm să ne creăm o lume proprie, în care lăsăm să pătrundă selectiv doar aceia pe care îi considerăm compatibili cu noi. Această zbatere a fiecărei ființe de a-și găsi calea spre Adevăr, Frumos și Bine se manifestă, cu atât mai pregnant, la artiști, fie ei poeți, scriitori, compozitori, artiști plastici, actori sau interpreți. O mare parte dintre ei realizează că ontogeneza ființei umane începe în lumea spirituală și, ca urmare, receptează omul în integritatea lui holistică, cosmică întrupată în lumea reală, terestră doar cu ajutorul divinității și în etape succesive. Viața unui om nu începe doar în momentul nașterii, nici chiar al contopirii celor doi gameți și nu sfârșește la moartea trupului, ci are și o perioadă, mai lungă sau mai scurtă, între moarte și viitoarea întrupare.

Filosofiile orientale promovează deschis această ipoteză, pe când în cultura occidentală doar ezoterismul, antropozofismul, promovat de Rudolf Steiner, și științele oculte recunosc și admit aceste teorii. În acest spațiu deschis confruntărilor de idei scriitorul găsește un filon și o tematică variată, din dorința expresă și particulară de a reda psihologii sau destine interesante, exotice chiar, care se abat, voit sau involuntar, de la o existență liniară, stereotipă, șablonizată.

Percepția transsenzorială, transcendentă este un dar și un har divin ce nu este accesibil oricui, dar poetul, scriitorul se face exponentul celor mai controversate teorii sau al celor mai înălțătoare sau abisale trăiri. Pentru el barierele dintre fizic și spiritual se năruiesc ca piesele unui domino atunci când ochiul minții pătrunde în spațiile mirifice dintre senzorial și extrasenzorial.

Aceeași surpriză și bucurie fără stavilă ne inundă de fiecare dată când luăm în mână câte o carte de poezie lecturată în compania muzicii sferelor sau una de proză amprentată de talentul de excepție al Mariei

leva. Cel mai recent volum de proză intitulat *În mijlocul vântului* abordează personaje exotice, cu destine particulare greu de înțeles, dar, mai ales, intrigă ochiul și mintea cititorului încrângăturile legăturilor dintre ele. Liniaritatea și cronologia desfășurării acțiunilor și întâmplărilor se întrepătrund într-o țesătură de interdependențe marcatorii de destine individuale. Autoarea plasează personajele în dimensiunea temporo-spațială și socio-culturală a ultimelor decenii, determinate de factorii din lumea individuală, familială sau a colectivității căreia îi aparțin.

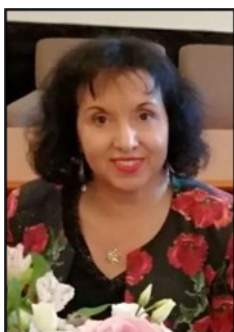
Credința că omul nu vine la întrupare întâmplător, că este trimis de divinitate cu un scop anume, creează dramatismul personajelor atunci când întâlnesc obstacole și nu-și pot împlini menirea. În propriul destin, în cuplu, în societate. În acest caz intervin fracturi, retușuri și amânări până la următoarea sau următoarelor întrupări. Copilul, ca întrupare pământenă a unei ființe spirituale, ar trebui să fie ajutat să-și găsească rostul pentru care a venit în lumea noastră. Personajele Mariei sunt conflictuale, dar, în final, își înțeleg reușita sau eșecul și se retrag, fără regrete, în transcendent, de unde vor reveni într-un moment mai sincronizat cu cealaltă jumătate a lor, de care omul a fost despărțit odată cu desprinderea de întregul divin. Libertatea de decizie a oricărei ființe este singura calitate care conferă posibilitatea de a urma evoluția cosmosului, a pământului și a individualității din fiecare om, contribuția sa la evoluția planetară și universală.

Personajele creionate de autoare, Sara și prietena ei, Ariana, părinții lor, iubiții, frații și celelalte entități care gravitează în jurul acțiunii cărții, trec prin diverse etape traumatizante, dar pe care le acceptă într-un spirit împăcat și nevindicativ. Purtate prin toate cotloanele și labirintele destinelor a două-trei generații, cu traseu desfășurat între România, Basarabia, Anglia, ținuturile polare și halte pasagere, personajele își poartă crucea destinului, nu doar în exterior ci și în răscrucea inimii. După toată vârtoarea și dramatismul fiecărui personaj analizat în parte, finalul cărții vine consolator, promițător și echilibrant. Cele două suflete pereche se vor întrupa în familia Arianei și a lui John, închizând în sfera vindecătoare toate inegalitățile și nesincronizările ovoidului polarizat. Întocmai ca o reînțoarcere în Paradisul pierdut, întrezărirea viitorului ne proiectează și ne asigură o secvență vizuală a unei mirifice livezi de cireși și a doi minunați copii zburdalnici.

Volumul nu pune doar întrebări, nu caută doar răspunsuri, ci găsește soluția integratoare a echilibrului de dincolo de percepția imediată și vine ca o promisiune permanentă că venirea și plecarea omului nu are loc doar în lumea tridimensională pe care o cunoaștem prin cele cinci simțuri, ci ne asigură că una din tainele Universului e și multitudinea dimensională și probabilitatea matematică a unor lumi mult mai complexe și mai integratoare ființării omului dintotdeauna.

Venim din Lumina divină, necreată, foton însuflețit de Creator pentru a ne duce la îndeplinire misiunea de a oferi iubire, în toată multitudinea ei de manifestări. Doar ea, ca virtute supremă, împlinește destinul individual, ajută la interdependențe și la comunicarea cu semenii. Mai presus de toate, însă, asigură omului spiritual legătura indisolubilă cu divinitatea. Titlul *În mijlocul vântului* am putea să-l parafrazăm tonifiant cu *În inima viului*, pentru că și de această dată Maria leva reușește să ne decodifice o parte din cifrul sufletului său, marcat definitiv de iubire, de înțelegere și liman. Toate scânteierile ei creatoare învăluie și sufletul cititorului, cu iluminarea ce sălășluiește în fiecare ființă conștientă de Sine și de rostul ei pe această planetă.

Liliana Moldovan

Prin roua gândurilor scriitoarei Mihaela CD

Stabilită în Canada, scriitoarea de origine română, Mihaela CD, scrie cu pana sufletului înmuiată în bucurie și culoare. Volumul „Prin roua gândurilor” este rodul unor exerciții critice foarte bine gândite, atent elaborate și riguros meșteșugite, concepute pentru a fi un punct de sprijin necesar celor care scriu. Ochiul critic al scriitoarei este luminos iar examenele critice la care sunt supuse cărțile pe care le-a recenzat fac, indiscutabil, parte din categoria criticii constructive, care îndreaptă cu gingășie și pune în lumina reflectoarelor virtuțile fiecărei cărți și măiestria creatoare a fiecărui autor analizat. Indiferent că se referă la volume de poezie sau proză, la antologii sau reviste, Mihaela CD scoate la iveală, într-o manieră subtilă, dar constantă, incredibila și frumoasa relație pe care o are cu cărțile și cu unii dintre autorii acestora. Iată de ce, nu este întâmplător faptul că noul volum încredințat tiparului se deschide cu un duo eseistic incitant în care autoarea face, indirect, o apologie a bibliotecilor și a lecturii. Profund interesată de soarta bibliotecilor și librăriilor din țara natală, domnia sa face un apel la scriitorii din țară, dar mai ales din străinătate, și la oamenii „cu dare de mână” să se prindă într-un lanț al dărnicii dezinteresate dăruind bibliotecilor, și respectiv, cititorilor însetați de cultură românească autentică, exemplare gratuite din cărțile pe care le-au scris.

„De aceea cred că este important să conștientizăm cu toții că fie printr-un efort material propriu, fie cu ajutorul unui sponsor care ne poate ajuta să tipărim cărți, trebuie să ne regăsim cărțile pe rafturile cât mai multor biblioteci căci acolo este locul unde scriitorul poate atinge nemurirea!”- încheie doamna Mihaela CD primul articol din volumul splendid intitulat „Prin roua gândurilor”.

Împărțită în șapte capitole, cartea se remarcă prin design-nul inedit, atrăgător și jucăuș. Astfel, trecerea de la un capitol la altul se realizează prin intermediul unor ilustrații fascinante care marchează vizual granița dintre capitolul care se sfârșește și cel care începe. Motto-ul cărții este și el plin de profunzime și descifrează oarecum înțelesul titlului concentrând ca într-un minuscul creuzet întregul conținut al volumului:

„Pana scriitorului așează
în file de carte
la ceas tarziu în noapte
rouă de gânduri
din
cuvintele sale negărite

spre a fi vorbite
de cei ce vor veni cândva
să le descopere”.

Primul capitol al antologiei de eseuri, impresii, articole și recenzii literare este sugestiv intitulat „*Puncte de vedere*” și măsoară pulsul întregului parcurs editorial al cărții. Pe lângă cele două discursuri eseistice menționate mai sus, autoarea face o apologetică a bibliotecilor, a cărților și a celor care le-au conceput. Primul capitol al volumului include alte două scrieri în care autoarea dezbat câteva probleme actuale referitoare la raportul dintre bine și rău, dar se referă și la rolul pe care îl are cultura într-o societate degradată, ce suferă de grave derapaje sociale, morale și culturale.

Nemărginită este dragostea doamnei Mihaela CD pentru cărți, iar capitolul al doilea – „*Stropi de bucurii*” – demonstrează pe deplin interesul său pentru producțiile literare de calitate. Atunci când se cufundă în lectura unei cărți - fie că este vorba de poezii pentru copii, precum „*Adagietto*” sau romanul „*Păpușarul*” ambele scrise, de Aurelia Rînjea, fie că este vorba despre romanul „*Bianca printre castele de nisip*” scris de Mara Popescu Vasilca, ori dacă se referă la povestea romanului „*Floare de câmp*” de Aurelia Oancă – Mihaela CD se apleacă asupra paginilor cărților recenzate cu responsabilitate dar și cu afecțiune iar analizele critice pe care le face ies în evidență printr-o ținută discursivă deosebită.

„*Romanele Marei Popescu-Vasilca* – stabilește doamna Mihaela CD - sunt extraordinare lecții de viață în care învățăm ce înseamnă greșeala, ce înseamnă trădarea, ce înseamnă iubirea, ce înseamnă durerea și ce înseamnă căința, iertarea și pocăința. Autoarea ne arată că drumul vieții nu e presărat cu flori întotdeauna, el trece prin văi și lunci pe serpentine întortocheate și numai cu voință puternică putem să ținem drumul drept rămânând demni chiar dacă viața ne îngenunchează uneori”.

În capitolul al treilea, „*Daruri din depărtări*”, reușește să construiască o profundă conexiune interpretativă și empatizează cu romanele doamnei Simona Mișuțiu: „*Puteam fi eu*”, „*Fereastră spre mâine*”, „*Destinul, o jucărie stricată*”, „*Liberi să (nu) gândim*” și volumul de versuri „*Geometrii de suflet*”. Parcurgând aceste cărți, Mihaela CD descoperă o autoare talentată, un om deosebit care a transformat scrisul în artă și a ales să-și deschidă sufletul și să îl pună în palma cititorilor care apreciază romanele de dragoste și cărțile de poezie. În acest capitol, doamna Mihaela CD recunoaște să se simte în mod irezistibil atrasă de antologiile, cărțile și revistele pe care le primește din România și pe care le așteaptă cu sufletul la gură fiindcă toate bijuteriile literare scrise în dulcea limbă a lui Eminescu, îi sunt hrană sufletească, îi sunt neprețuite bucurii literare. Citindu-le, domnia sa se simte norocoasă și recunoscătoare pentru toți „*colegii de condei și prietenii scriitori*”, care îi trec pragul sufletului, prin intermediul cărților pe care le scriu, și cu mărinimie, i le dăruiesc.

Cu daruri sufletești însemnate, cu partituri critice deosebite vine Mihaela CD în fața cititorilor, în capitolul al patrulea, „*Nestemate de cuvinte*”, alcătuit din cronicile literare referitoare la: cartea poetului Sandu Chiva, „*O dragoste ce nu a dispărut*”, poeziile scriitoarei Aurelia Rînjea din volumul „*Copii și poezia*”, incredibila poveste din romanul „*Meseria de a fi om*” de Simona Mișuțiu. În paginile care încheie capitolul patru, Mihaela CD face un popas interpretativ și se oprește asupra celor patru volume ale „*Antologiei Galaxy*” despre care aflăm că a fost realizată în 8 luni, totalizează 1500 de pagini și include 147 de scriitori ale căror creații „*strălucesc pe bolta literaturii românești*”. Sau, după cum concluzionează Mihaela CD: „*Aceste creații literare luminează și înnobilează spiritul românesc, dând dovadă de creativitate, de strălucire și de o fundație psihologică stabilă și statornică pe care se bazează însăși ființa noastră. Suntem un popor creativ, românul se spune că «s-a*

născut poet» dar aceste scrieri dovedesc chiar mai mult decât atât, dovedesc valori care ne-au fost înrădăcinate de secole, dovedesc demnitate, moralitate creștină și frumusețe sufletească înnăscută.” Apoi, referindu-se la aceeași antologie, continuă: „Fie că sunt poezii în vers clasic sau poeme în vers alb, proză scurtă sau fragmente de romane, povești, povestiri, aforisme sau epigrame, eseuri, articole sau cronici literare, cu toate clădesc și înalță umanul prin sentimente sincere, trăiri înalte și vibrații profunde ale nezdruincinatlui spirit creator.”

În capitolul cinci, autoarea antologiei de față, așează sub „arcada de gânduri” un univers eseistic variat și splendid conturat format din editoriale și articole în care vorbește despre prietenie, despre intime momente ale adevărului, despre fericirea ascunsă într-un zâmbet, despre viața și personalitatea Reginei Elisabeta a II-a și despre momentele înmormântării regale. Creionând pe scurt portretul celui mai longeviv monarh al Marii Britanii, doamna Mihaela CD, insistă, în editorialul său, asupra ideii că regina, care a trecut în nemurire, va rămâne „un modelul de conduită, eleganță, modestie și demnitate un simbol de continuitate și stabilitate”.

În capitolul șase, nu întâmplător botezat „Emoții literare”, Mihaela CD revine la preocupările sale de critică literară dezvăluindu-și impresiile generate de întâlnirea cu anumite cărți și cu autorii lor. Ca și în capitolele anterioare, scriitoarea și jurnalista, Mihaela CD, analizează cu atenție cărțile recenzate, insistând asupra faptului că volumele la care se referă nu pot trece neobservate, nici de iubitorii de lectură, nici de istoricii și criticii literari care vor găsi aici materiale literare valoroase, capabile de a intra într-o posibilă istorie a literaturii române. Se află în această situație cărțile: „Nunta cu fluturi” de Carmen Doreal, „Catia, gustul amar al trădării” de Mara Popescu - Vasilca, poeziile din volumul „Rețete de suflet” de Gabriela Raucă, „Prima iubire. Poezia” de Aurelia Rînjea.

Ultimul capitol, „Cu pana sufletului”, scoate cel mai bine în evidență unul dintre atributele Mihaelei CD, acela de a fi „un autor solar”, așa cum remarcă, scriitorul Johnny Ciatloș Deak, editorul cărții. Autoarea a 12 cărți, Mihaela CD, nu se sfiește, în capitolul șapte, să se dedice unui exercițiu eseistic exemplar și extrem de sincer referitor la curcubeul de emoții care o încearcă de fiecare dată când lansează o carte, de asemenea, scriitoarea surprinde, într-o manieră deja cunoscută și încercată pe parcursul sutelor de articole pe care le-a scris, impactul pe care l-a avut lansarea în România, în vara acestui an, a celor trei volume „La Casa de Nebuni”(poezii), „Prin ochii mei” (articole și cronici literare) și „Dialog peste ocean” carte de poezii realizată împreună cu poetul Trandafir Simpetru.

Iată ce scrie, Mihaela CD în legătură cu evenimentul literar desfășurat la Sinaia: „Emoțiile au atins cote înalte, dansând un tango între inimă și suflet și răbufnind înecat în mici mărgăritare în colțul ochilor ce stăteau să se rostogolească pe obraji accesând în glas o vibrație de simțire și trăire intensă atât pentru mine cât și pentru invitații speciali: senior editorul Johnny Ciatloș-Deak, artistul Marius Luca și doamna scriitor și cronicar Ana Munteanu Drăghici din Chicago. Rând pe rând în sala elegantă a hotelului Internațional din Sinaia s-au prezentat la microfon oameni de cultură, scriitori și artiști care au încântat publicul cu recitări diverse, cu melodii minunate, cu impresii și referiri făcute actului cultural în sine dar și cu luări de cuvânt și caracterizări ale autorilor cărților lansate, cu recenzii și cronici făcute celor trei cărți mai sus amintite.”

Prin urmare, decizia autoarei, de a aduna între copertile prezentei cărți, eseurile, cronicile literare și articolele pe care le-a scris în ultimul timp, a fost o alegere foarte bună, benefică pentru autoarea însăși, pentru scriitorii recenzați, dar și pentru cititorii antologiei cărora li s-a oferit șansa de a pătrunde într-o nișă, luminoasă și specială, a lecturilor și preocupărilor literare ale scriitoarei Mihaela CD.

Ioan Vișan

O corvoadă socratică

Mi-au parvenit de la poetul Nicolae Ioan Dragu trei cărți foarte interesante:

„Recurs la mârșăvia imaginii”, Editura *Amanda Edit*, 2019;

„Capetele gorgonei”, epigrame, Editura *Ghepardul*, 2020;

„Poem din tinerețe - poem din vremea surdă”, Editura *Ghepardul*, 2021.

În „Poem din tinerețe” autorul își recuperează, după cum el însuși spune, creația din „vremea surdă”, adică din acea vreme comunistă în care nu puteam comunica între noi - era vremea cenzurii orale și scrise. Poemele posedă un univers interesant de titluri reprezentând aspecte ale gândirii, cunoașterii și simțirii umane din vremea anilor 1965.

„Tu te-ai renaște, te-ai rupe / În miliarde de constelații / Te-ai întoarce în privirea în care / Îmi atingeai restrânșii pași, neuronii, / Urmele clare, răsăritoare de temple. / Nu, te rog! Nu te iert! Am rămas / În amintirea-mi, Bolovanul lui Sisif / Focul lui Prometeu, cămașa lui Orfeu / Cămașa lui Iisus, nodul Gordian, / Furcile caudine, mâna lui Macedon / Scoasă din mormânt, picătură chinezească / Sabia lui Damocles, efectul celor / Peste două mii de bombe nucleare / Ale nebunilor lumii proprietari de declanșare, / Asupra constelațiilor din sufletul meu, / Pasăre Phoenix, efectul Tofler, / Mărul lui Newton, / Numai înger, femeie și drac / Nu.” (Octombrie, 1966)

Cartea este împărțită în patru părți, de la I la IV. Multe poeme fiind scrise în 1965 - 1967, prezintă și forme de stil clasic, având metrică, ritm și rimă. Interesant de ce nu i-au fost publicate cele 23 de cărți de poezie și povestiri în anii 1965 și în continuare. Cenzura nu i-a putut ierta lui Nicolae Ioan Dragu creațiile cu referire la iubirea lui Iisus Hristos și Răstignirea lui („Cu toată iubirea”, pag. 151, martie 1967); critica subtilă a ideii cu „Bisericile alergând pe străzi” („Meridianul zero”, pag. 135, august 1965): „Sângele albește / de la o vreme / Până la cer / Bisericile aleargă pe străzi / Asudă cu sfinții /...” versuri care se referă la vremea când bisericile Bucureștiului se dărâmau, sau se „târau” din calea noilor „obiective” comuniste.

Titlurile poemelor reprezintă tot atâtea subiecte și teme dezvoltate în text, și în care autorul și-a creat inconfundabila sa lirică.

Pentru poetul Nicolae Ioan Dragu poezia este misterul viului (creației divine, dar și misterul ființial) tulbure și tulburător al anilor 1965-1968. Poemele sale ne

leagă pe noi, cititorii, tocmai prin aceste criterii valorice, dar și prin misterul sufletesc al omului care s-a zbatut să supraviețuiască ororilor restrictive ale sistemului comunist. Poemele de față limpezesc gândurile cititorului care a prins acele vremuri și le așează în privirea celor născuți după 1989, ca pe un nimb de lumină peste vremuri întunecate, sau peste „vremea surdă”, cum îi spune autorul.

Poetul Nicolae Ioan Dragu nu militează pentru discursul eliberat de schimbarea de modele care au permis recuperarea direcțiilor avangardiste (dadaiste) și, de aici, regândirea poeziei bazată pe anularea tradiției clasice, deși pe alocuri nu se respectă această condiție. Așadar autorul nostru nu aderă la scopul avangardei de a revitaliza arta prin eliminarea meșteșugurilor tradiționale. La poetul Nicolae Dragu, revitalizarea artei lirice se obține printr-un limbaj cu efecte directe asupra simțurilor, asupra emoțiilor, asupra minții, asupra tuturor stărilor sufletești legate de ființialitatea și tradiționalitatea românească.

În cea de a doua carte: „Recursuri la mârșăvia imaginii” poetul practică o izbită lipsă de morală și nu numai, din contemporaneitatea de după evenimentele din 1989. Nicolae Ioan Dragu înoată generos și norocos în idei, la construcția prin vers a unei anume geometrii a nuanțelor estetice și stilistice, prin care contribuie nu numai la satisfacția cititorului, ci și la necesitățile culturii. Poetul face travaliul labirintic de finețe prin mintea și sufletul cititorului, având cu el un halou liric pentru fiecare, și face totul prin meandrele tematice și stilistice inconfundabile ale propriului său spirit. El pare, în această geometrie, prins între trăiri contradictorii, cu care nu poate concilia. Având în vedere că după 1990 țara se afla într-o involuție valorică din multe puncte de vedere, poetul acuză tot ce este de proveniență politică deșănțată: „Guvidul politic se știe coafat / Cipurile nu se mai suportă amplasate / Brățările electronice s-au făcut de rahat / Ambuteiate puse pe jar și jalbă. Mistificații / Legea compatibilă dar nu și oportună / afectează suprainteligența transferată-n furtună /...” (Gorila compromisă, din vol. „Recurs la mârșăvia imaginii”)

Poemele din „Recurs la mârșăvia imaginii” include o serie de confesiuni ale Eu -lui multiplu al autorului, fragmentat de dimensiunile trăirii pe care l-a obligat viața să le parcurgă.

Fiecare autor are opera sa și este normal să se întrebe la un moment dat ce să facă din ea / cu ea. De-a lungul istoriei literare cred că toți autorii și-au pus această problemă. Unii au rezistat timpului, alții s-au prăbușit în ceață (nu mai dăm exemple). Dinamismul valoric își va spune cuvântul și asupra poetului Nicolae Ioan Dragu. Ei bine, dacă nu pot spune ce se va întâmpla cu autorul, cu opera sa compusă din cele 23 de cărți publicate până în prezent, pot afirma cu tărie că ea are valoarea necesară rezistenței în timp, chiar și numai dacă ne gândim la faptul că poemele sale, scrise în 1965, admise atunci de oameni de specialitate, dar respinse de cenzura politică, se citesc astăzi cu o prospețime a adevărului de nebănuț. Lirica autorului este o probă a dimensiunii și a dinamismului său valoric spre rezistența în timp, fie și numai prin conținutul ingredientelor spirituale ale autorului, ce bântuie fiecare vers în parte.

Există o fracțiune a sufletului ascunsă bine în fiecare om, iar aceasta îl însoțește pe acesta în orice epocă ar trăi. Ei bine, la poetul Nicolae Dragu funcționează foarte bine această fracțiune, păstrându-i trăsăturile vii, vigoarea și trăirile nealterate, putând face din acestea adevărate perle literare. Trebuie să fie

clar, efortul autorului nu a fost deloc o corvoadă inutilă în creația sa, ci una de-a dreptul socratică. Orizontul poetului Nicolae Ioan Dragu nu este unul cu aspirații telurice, de natură și viață, ci și cu aspirații solare, cosmice, paradisiace.

Poemele lui pot fi socotite și ca o despovărare de trecut a autorului, dar și ca un leac salvator împotriva răului care ar mai putea veni. Poetul știe să transmită suflu de viață și motivație la emoție. Îndrăgostit de frumos, de bine și cucerit de misterul vieții, nu departe și de cel al femeii pe care o folosește uneori drept muză inocentă sau senzuală, alteori fidelă sau trădătoare, când alunecă ușor în lirica sa dincolo de realism, atunci versurile sale par de multe ori, în culori și străluciri de marmură, având o importantă contribuție la amintirea multor adevăruri uitate.

Cea de a treia carte a poetului se numește „Capetele Gorgonei”, publicată la Editura *Ghepardul* în anul 2020. Este o carte de epigrame. Iată-l pe Nicolae Dragu și epigramist!

Epigramele sunt prea multe și nu știu, poate și graba l-a determinat pe autor să nu poată satisface toate ingredientele necesare acestor texte lirice fixe îndreptate către satirizarea elementelor de caracter ale persoanelor care ne interesează. Ingeniozitatea, umorul ascuțit, tăios, relația simetrică între cele două părți ale textului: apozitie și contraapozitie, nu sunt perfect stăpânite. Găsim totuși din abundență, printre multitudinea de texte lirice fixe, multe care satisfac pretențiile, în special cele cu referire la noțiunile de lăcomie, alcoolemism, ipocrizie, hoție, înșelătorie, șantaj, adulter, păcat, copil din flori, amanți, fumători, politicieni etc.

Recomand lui Nicolae Ioan Dragu să aibă în vedere - sau chiar are - pe câțiva dintre epigramiștii foarte cunoscuți ca: Voltaire, Lessing, Pușkin, Cocea, Arghezi ș.a. Vă prezentăm în continuare câteva epigrame ale autorului:

Matroană în politică

Jegoasă până ieri și vânzând flori
La colțul străzii, ideal
Visează ne-ncetat să-și facă
Din nou un „Comitet Central”.

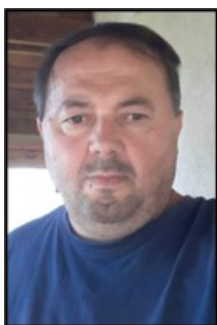
Alea jacta est

Marea sacră de dileme
Sub scris slavon pentru „zidire”
O maică, stareță-n copilul
Din „flori”, născu în mânăstire.

Bețivan notoriu

Geniu pe coate sau în cap
Repară tot și tot „Ea” strică
Duce iubirea la zaraf
Postind cu „ceai” de zărzărică.

Daniel Mariș

Oasele imaginarului

Poezia lui Nicolae Scheianu îți induce o gravitare aparentă, cu linii estompate, asupra ideii de temporalitate și numaidecât a ecourilor ei în conștiința fragilă, dealtfel – ca efort de conservare și desfășurare interioară a evenimentelor dar și de acceptare superioară a deșertăciunii culpabile în fața inocenței spiritului. Iar efectul, argumentează o evidență ce provine din percepția limitelor, o tristețe, desigur, dar și un prilej de înfiripări hieratice, experiențe extatice ale căror plăsmuirii înseamnă o apropiere dar în același timp o îndepărtare de matricea biologicului și abisurile visului. Intermitențele acestea existențiale sunt ca niște imagini suprapuse, un joc al memoriei în structura intimă a ființei – încă – încercată de experiențele care hărțuiesc și secătuiesc.

Recursul la rescriere are ca motiv declanșator melancolia trecerii, disocierile nu-și îngăduie nici un compromis pe această suprafață lucie a trăirii: „un fel de fericire suferindă / să se scoboare-ncet să ne cuprindă / în toropeala moale de mătase / să -ncepem noi, acolo, în uitare / un cimitir numai al nostrum / un început cu propriile noastre oase...” Reliefată, această nostalgie produce în poezie mutațiile luxuriante ale unei sciziuni între ego și alter ego; nu numai să reflecteze ci să și producă efecte, nimic nu se poate obține instantaneu: „E vremea să atacăm marile teme / să le scoatem rufele murdare / să le aruncăm într-un colț al istoriei / cum am azvârli chiloțeeii infantei / în patul de nuntă / atunci inima de om / se preface în inimă de fiară / atunci - dacă ridici capul deasupra mlaștinii / și îți palma deschisă - / pe linia vieții se așează Praful / tot ce s-a scris în ceruri și pe pământ / stă scris și pe stratul subțire / de lut dus de vânt / toată măreția și toată decrepitudinea / toate hârțoagele toată opera ta / mirosind a lăută veche și a clarinet” (Despre marile teme).

Ceea ce supune poetul e recursul la memorie, un afront adus decepției, deziluziei de vreme ce ținta lui e de a readuce la lumina un blazon al trăirii și retrăirii, etalat cu linii frânte de structuri și viziuni; convertirile spiritului și aproape de acesta, un temeinic spațiu al fascinației ce definește o privilegiată teamă în fața a ceea ce mai rămâne. Din acest unghi, priveliștea se fragmentează; cromatica prinde reflexe elegiace și incidențe iscate de limitele temporalității.

Ireversibilul, mai mult decât atât, creuzetul cuvântului travestit într-o mai mare distanțare de sine, de împrējurările și combustiile destinului pietrificat, se simte

aceea ciudată chemare – între toate – vizionară și nu numai de câțiva discreționari: „Suntem cu toți pe malul Potopului / mama și tata, frații, bunicii, vecinii, nepoții / ca într-o fotografie pe sticlă: / morții lângă vii, viii cu morții / și privim fiecare în altă parte / de parcă de acolo am veni / și acolo am merge să îngenunchiem / să ne sfârșim în gura unui nor uriaș / între faldurile unei ploii fără sfârșit / și vocile noastre se sting între clipocirile apei / și viitorul curge tot deodată / și intrăm de-a bușilea în același trecut / În zadar ne facem semne, ne arătăm speriați / în zadar îngenunchiem și strigăm la Dumnezeu nostru / de-atâta zgomot de valuri și de-atâta prăpăd / nu ne mai aude nimeni / Stăm cu toții îngheșuiți ca într-o fotografie veche / pe malul Potopului / morții cu viii, viii cu morții” (Pe malul Potopului).

Oricum, liniile sigure dintre extracție și evidență aparțin unui orizont afectiv întors prin reflex, transcrierea emoției pe o bandă lucidă – între alte ritualuri la fel de bine conturate – are forța magnetică de a capta puritatea originală, după cum s-a furișat ea, în cele mai adânci și mai întunecate caverne. În această oglindă a genezelor, reactivată de realitatea concretă, terenul fertil al poeziei produce propriile semne și prevestiri, ochiul se desprinde de ocean – ca să-și dea maxima acuitate dureroasă: „Cu timpul singurătatea / devine tot mai cuprinzătoare / și tot mai întinse sunt ținuturile sale / din care toată lumea a plecat / ca după o boală lungă / de care nimeni nu s-a vindecat”.

Aceasta e ceremonia unei întâlniri elementare, starea de expirație, un travesti esențial, dar nu oriunde, ci doar prin zonele zoster ce scapă omenescului, înseamnă că întoarcerea e necesară, uneori fără a mai ține seama de fantasmă ce degradează materia. Cum spuneam, „căderea în vid” nu este întâmplătoare, nu face decât să releve detaliile unui spectacol existențial al divizării, al celui ceas neliniștitor – posibilă consecință a unei escaladări programate pe versantul abrupt al unei involuții firești, ca o soluție de compromis.

Aici e începutul și sfârșitul, prețul se anunță teribil... Nu poate rămâne cantonat pe tărâmul hazardului dacă poetul nu ar alege să trăiască cu încordare oportunitatea ce i se deschide în față, accesul la fărâma aceea de netimp, sub cupola dezintegrării și mortificării viselor. Așadar, deși nu de puține ori, atingerea unui anumit fel de conștient: „ Am să plec într-o zi / să aduc laolaltă / toți copacii singuri din lume / într-o pădure numai a lor / în care să nu se mai îngheșuie / oameni cu topoare, cu puști, cu mașini / unde rugăciunile să se audă până la ceruri / din pădurea copacilor singuri / vor țâșni izvoare fabuloase / și fluvii cum nu au mai fost pe pământ... / Poate că am să plec într-o zi... / dar ce o să se facă păsările singure? / ce-o să se facă oamenii singuri / fără copacii singuri pe lume?” (Copacii singuri).

„Poeme(le) Miraculoase” (Grinta, 2020) aduc evadarea din sine și cadența pașilor genetici gata să-și schimbe întruna forma, pe măsură ce se îndepărtează creează iluzia unei întoarceri, într-un așa mare fel încât ne conving că e vorba despre Poezie. Iar Nicolae Scheianu devine un „constructor” de cer, este un fel - așadar - de mitologie a miraculosului; pe treptele acestuia pot fi zărite doar aripile frumos împachetate, la purtător, îngerii sunt mai mereu pe pământ, s-ar crede că și-ar fi găsit un substitut: „în pădurea de jad care-i sufletul meu / minunile vin și pleacă mereu”.

Fie metamorfoza aceasta cât mai îndelungă, roadele poetice sunt evidente...

Nicolae Ioan Dragu

Saltul prin panegiric și mesajul răscolitor

Fără un forceps de minimalizări al civilizatoarei imitații întru cele ale poeticului, prin adaptarea la realitatea culturală teoretic națională din prezent, destul de voluminosul „Colț de rai” - poezii, Editura Bezdead, 2022, autor Paul Nenciu, cu toate considerentele din partea-mi pentru onorabila doamnă profesor „critic literar” care a prefațat avalanșa poetică cu finalizarea: „Să rămânem doar cu bucuria că se mai scriu astfel de cărți, acum când oamenii nu mai au timp să-și exprime în chip poetic ceea ce simt, ceea ce gândesc”, semnat prof. Maria Panțuroiu, recunosc că prezentul volum este un efluviu poetic care reține atenția și care merită cercetat.

Iată, raționalul îmi dă brânci de analiză incitat de această prefață cu temei de bun gust, trec la „creația” în sine, unde constat autosusținerea autorului într-un lirism concertat, cu onor caracter de spirit comun, secular, îndreptățit de ambițioasa românească chemare în teatrul de luptă altroscopică al existenței poeziei.

Poetul, „asemenea unei mari artezii incubate”, cu consecințe paleatorii pozitive, conexate la spiritul istoric național, iese cu o mare îndrăzneală din civilizația avansată, predispus unei stagiaturi în spațiul rustic, deslănțuit la împrumutul de realitate conturat într-un conținut estetic plin de curaj, inteligibil, necesar încă celor ce iubesc vatra, etnografia, tradițiile rostuite încă interactiv, cu respect față de rădăcinile din care a răsărit.

Se vede clară lupta cu tot ce e meschin, sofisticat, cabotin, nelegiuit. Țara-mamă l-a înzestrat cu o percepție și o refulare de sine stătătoare, cu sensibilizare în expresii certe și lămuritoare.

Sincronia (gr. „syn” - sinele și „cronos” - timp) e însăși proprietatea elocinței poetului de a crea o filmică realitate, dincolo de tehnologiile virtuale, ca o frescă a unei existențe reale, pe un traft cultural. Cu exprimări aparținând și socio-politicului românesc, impune contrariile moralei, cu o dreaptă concepție logică asupra vieții de la oraș.

O undă de coler de tip temperamental cu variante nodice ostentate la lianța dintre ideile fuzionale și convingerea de naturalul sinelui, într-un ansamblu de fenomene instaurate prin întreaga mass-media, cea aflată într-o interiorizare - organizare prinose sieși, aproximativ ignorantă a spațiului natural, în factori confluenți de astenie decrepitând Adevărul; plictis, marasm, în redarea directei, drepte realități.

Poetul este un cerc cu raze ce nasc o punte între spiritul comun citadin și conștiința de sine integrându-se prin estetism vetust la curentul literar popular, din

ce în ce mai abil, mai prezent, mai diversificat în popor. El utilizează din plin picto-poezia consumabilă de către toată lumea. George Coșbuc, Octavian Goga, George Topârceanu, cu încercări mediabile literare, sau exprimat artistic în viața satului, personalități literare naționale în acest sens. Modalitatea ligvistică cu decizie personală aparține atât conștiinței de sine a poetului, cât și unei terminologii artistice alese din devălmășia realității.

Odă cu motto-ul ce amintește de prima expresie lirică literar românească, ca a lui Ienăchiță Văcărescu, de bună simțire artistică românească, constituită dintr-un rondel de două strofe, urmată de o cosmetizare - prefață fără particularități variabile, se deslănțuie ternal expresia poeticului implicat - „anemiere” - la autenticitatea mixativă a realităților rurale.

În general, orice poet vede iubirea odată cu poezia sinelui, decisă, cod, filozofie, artă, vise, fiecare cu esențe compatibile, așa cum vrea și cum se vrea „EL”, impunerea „întregimii” poetice fiind adeseori gravitată în atmosfera incomodă a altui mediu, cu legi amestecate, prezidat de un lirism despre dragoste și cu atât mai mult devoțiunea față de conținut.

Comportamentul în exprimare, stil, tematică, exercițiul expunerii cuvintelor, instrumentarea liricului între epic și estetic, pactizează cu precizie manipularea prin mesaj a testării sinelui nostalgic nu și pesimist, inclus în limbajul patetic prin confesie - comunicare - exteriorizare, alcătuit datorită unor atribute de expresie ligvistice la purtător.

Volumul „proezic” - așa cum și-l declară imparțial Paul Nenciu, deține atât unitate cât și corectitudine în exprimare, alinierea românească la propicele propriu, sistem de reguli, norme, conveniențe, gradual puse destul de accentual pe nelimitare și ducerea valului în alt val, până la structura unui fluviu devenit om, societate, în permanența contrariilor lor formând un poet cu scop împlinit. Filă după filă, „proezia” laolaltă semnifică o normare îngrijită extrem de atent, relatarea „fir cu fir” prin organizarea în trepte a semnificațiilor și a mesajelor. Poetul consolidează consensul „tradiției” sufletului impunând trupului și rațiunii trăirea în realitățile spațiului românesc, pe care, cu un grad de protestatar, în tot ceea ce înseamnă prin antiteză lirică, „Colț de rai” le scoate la suprafață.

În poemul autodeclarativ, pe lină curgere, autorul însuși se declamează „condeier”, expresie din vremea „Epocii de aur”, în cenaclurile literare despre autorii fără nici o carte, înghesuiți la mila și pomana nădăjduirii de a se pedala cu numele pe o carte editată. Paul Nenciu titrează realitățile din Bezdead, unde își dovedește natalitatea și curgerea vieții până ce a devenit „om de cultură”.

El vorbește despre copilărie, potența înțelepciunii aspectului real de țăran supus patimilor naturale, muncii permanente, cu certitudinea unui Abel biblic în relațiile în care a fost învăluit. Ce-i este benefic e lipsa întregului firesc și de suflet, într-un explicitarism notoriu despre venerarea spațiului moral, cu semnătura Paul Nenciu, în simțirea și bunătatea „Dead” - lui universal. A douăzeci și noua strofă (ultima) finalizează „Intermezo”-ul astfel:

„Vă îndeamnă în stil propriu / Paul Nenciu, din Bezdead / Care scrie-așa cum simte / Ca un bun și sincer „dead”.

Cu adiacențe de Ev Mediu (truverism, trubadurism, lăutăreale, se exprimă la pag. 16 în laguna lirică brizată „Cărțile mele”, onorabil: „În cărțile mele / Aduc cotidianul / Pe care îl tratez / Atent, cu tot elanul...”; „Din cărțile mele / Trag învățăminte / Pe care de vrei / Le poți ține minte...”; „Tot ce am redat / Are-un ton caustic / Chiar dacă în viață / Trăiesc modest și rustic...”

Admisibil rimator ancorat în realitățile existenței sale poetice, se străduie să evadeze, să se elibereze, de Eul din trecut, de Eul a ceea ce este în prezent, cu

sentimentul frumosului bine refulat înfierând întinarea direct, afectiv. Trubadur al unei ștanțe - revolte de liberă zicere, este de apreciat prin incisivitatea dreaptă și sinceră, insistent educativă, asupra majorității de orice vârstă înrobite de patima exodării, a pierderii credinței, căzută în patimile „ecumenismului” protestant, în ghearele „virtualului” tehnologizat, cu părăsire masivă de mediu rural și degradare culturală acută.

Poetul este salutar. Aere de naționalist nepătat, are o mândrie a expunerii aspectului comun actual, românesc, cu încă o hrană sănătoasă, tradițională, cu oameni cu „sufletul curat”, cu străvechimea sorții istorice în mâini, harnică, bine primitor de oaspeți, toate acestea arătate și după ce leagănul copilăriei ce a dispărut aiurea, în viața „un șir de trepte ce duc spre eternitate.”

Printre intemperiiile vremii în amestec cu cele ale relațiilor sociale-politice-religioase legate de întregimea vetrei natale, se defulează „poetic”, gândindu-se la strămoșii arhivați, el, format inductor, forță vie, dascăl al năpăstuiților rugători la sfinți.

Totuși, în zepelinu-i poetic, dovedește o proprie identitate rezonantă performant, o bună lectură pentru copiii de la oraș și de la țară, înstrăinați de mediul curat, natural.

Etalonat de profesorul său, Grigore Rădulescu, cârmaci asemenea unui soldat aflat la datorie, ajuns monument al școlii românești, cu repere de îndreptar ce duc spre împlinirea unui copil școlit, dar și la murirea celui educat cu cinstea-n brațe, liniștit până s-o porni furtuna, în pași cazoni arată - Maiakovskian - că „Ce culegi, mai întâi sameni”.

Paul Nenciu sfidează acel ideal cu trândăvia în paradis... simplu argument de griji și probleme pentru trezia din viața grea pentru ziua de mâine. Lupta sa prin consăteni va trăi omenirea (o utopie), în viața scurtă, pe un drum fără alternative.

Este crezul său poetic, hrana gnosticității lucrurilor, e clar că luxul și sărăcia, paralele, survin ca o împăcare cu destinul. În general, exprimându-se ortodox în contra oricăror ape și stări tulburi ale oamenilor, cu precădere în rezonanța tuturor caracterelor ce alcătuiesc lumea, îndeamnă consecvent la trăirea superioară asupra inferiorității, cu rude convenționale, conaționale, în orice colț de țară „ca să simți că trăiești”.

Platinajul prin virtuți, îndulcirea chinului trecerii din viața telurică la viața siderală, îndeamnă la eroism, la pomenirea daților uitării, a omului precum o pâine, fiindu-i atribuită acea colportare de legist convins, „să ceară numai ce era permis”. Bezdeadul îl umple până la moarte - comoară de suflet - unde „Unde unii au uitat zicala / Cu acea învelitoare / Pe care n-ai cum s-o-ntinzi / Și din mică s-o faci mare”.

Cu toate naivitățile de o zdrobitoare sinceritate, dominante ale întregimii lirice Nenciuene, Anton Pan-esc, are o stare poetică figurativă proprie, adevărată „mare” gură de oxigen aflată sub tălpile unei masonerii literare invizibile. E o coordonare de stare moralmente comună, a tuturor acelor ce trăiesc repetate merite, prin alianțe premeditate în imperiul cultural.

Paul Nenciu vine din nelimita de timp a țaranului cult, modern, model de viață în exprimare „poetică”: „Sunt magnetul care / Te atrage pe moment / Și îți spun fără cuvinte / Că meriți sau nu respect!”

Poetului Paul Nenciu îi port multă stimă, raze de lumină și speranță, pentru binele ce-l face celor „bolnavi” de literatură, migdalați în idei, ogivi în aprecieri critice, ovali în sinele, rotunzii -trăitori în carapacea „drept criteriu” în trepidanța exagerismului critic, mișcare cu mintea răvășită activ.

Este un poet demn de sinele evolutiv, demn de apreciat. Dixit!

Naturalul în extensia etnopoetică între euforie și eul relativ

Contemplând cu o oarecare expectativă debutul literar - drept carte de poeme - al autoarei Raluca Fleancu, „Drumul Inimii”, Editura Zven, 2023, fără o flatare la motivația exceptiv psihologică a distinsului scriitor George D. Piteș, bazată pe compoziția poetică, a dedicațiilor comune, află prin recitirea cărții de poeme o îmbrăcare a unei formații lirice, menținându-se cel puțin deocamdată, la un nivel de mediu interes, cu o însuflețire de naturală generozitate.

Poeta și-a asumat abordarea feminității în plan restricțio, cu rezonanțe inducând la o stare oarecum bătătorită - practică recurentă și a altor autori, - evadatori din stresul orașului supraîncărcat de imprevizibilități. Tehnofolcloric, încearcă, experimentează aspectul incident, voit fabulativ.

Situațiile concretului lasă o linie liberă la abordări de mixaj, cu încrederea personală, căutare ușor în exces a unei deschideri de căi interpretative, situațiile laic amestecate cu elemente în exprimare: anotimpurile, despărțirea, consistentele singurătății și deschiderea lirică în multe mărunțisuri încorporate în firescul permisiv cotidian, îi menține o anumită naturalețe în care își construiește frumosul interior și coexistența cu tot ce-i oferă naturalul, cât și simțurile organice în context direct cu exteriorul care o înconjoară, o prelucrează, aritmic îi redundă culoarea, spre întregire, a unui personal univers reluat, reînflorit, recântat. Se vede cu claritatea trăsăturilor care înzestrează sinele neseccat, al graiului dulce, de la țară, inspirat și implicat într-o viață socială aflată între subdezvoltare și progresie.

Obiectul poetic redundă chemarea la poezie pe conceptul temei abordate în arealul de trup și suflet permisiv. În definitiv, clauza ca unitate predominant preferențială cu care concordă, este de bun augur. Convinsă de destinul său liric, își determină eminamente deciziile personale într-o paletă lărgită prin expresii voliționale estetice: „Ca o dimineață elegantă de toamnă”; „Nu pot să mă abțin să strălucesc” (pag. 66, 67); „Ține-mă de mână, Doamne, și acum!”; „Mă caută rază, toamna, pe acasă!” (pag. 72, 73).

În dorința exprimării pure, cu filtraje prin diluviul poeziei de gen „dulcele stil clasic”, după cum se înfățișa adeseori, nelimitativ, Nichita Stănescu, poeta obține continua detonanță, cu pretenție de ritm protocolar, cu coincitare exersată, cu aplicație în trepte, pe momente. Urmărind permanent duranța muzicalității în expunerea de stări, lucruri și situații ardente, în multe locuri se simte chiar o tentativă clară a jocului poetic, cu eschive în comutarea titrajului unor imagini confiate de la o stare la alta, cu efecte mime (lat. - mimos), mai pe românește, poeta este un actor poetic stilat, prin dialog, monolog, fenomen la nivel „mimetic” istoric fiind creat de Sofron din Siracuza (sec. V, î. d. Hristos), în perioada elenistică folosit de Herondas, Teocrit; de autori latini ca: Publius Sirus, Decius Libarios (sec. I, î.d. Hristos), și Petronius în romanul Satiricon, prin unele din scenele sale izolate. Termenul este uzual, și este adus din literatura elenă, tradus în românește din Mimesis - principiu literar estetic, potrivit căruia, gnoseologic, psihologic, intelectual,

între fantezie și participare emoțională la conceptul artei frumoase, este o imitație a umbrei umbrelor, a absolutului, a folosirii lui ca stârnire de nobile și inobile pasiuni ale sufletului, în tangență cu modelul de realitate căreia, ca autor, eul s-a conformat.

În poezia actuală (națională) o latură lirică este și aceea a mimeticului, într-o vastă devălmășie cu întregul tract cultural, și așa aflat în continuă degenerare și derivă. Acum predomină un anumit balast de curente literare care vor să iasă din copyright și să se instaureze pe siturile internetice, prin paralelisme, retorisme, subterfugii cu extensie în antiteze, renunțând la procedeele lirice, înlocuindu-le cu un altfel de discurs, proza poematică.

Poeții au devenit cârpitori, improvizatori, mimetiști, aliniați unui model retroactiv de revoltă, abuz de libertate a cuvântului, democrația exprimării demonstrând cultura de Tip Nou, din Noua Ordine Mondială.

Raluca Fleancu are o peisagistică aparte, încărcată cu tot soiul de nuanțe benefice, într-un propus maraton de evitare a unor coincidențe cu lucrările altor autori. Exemplific cu următorul citat: „Te văd și azi, intensă și tăcută / Albastrul tău îmi este îndeajuns / Azi norul tău îmi este un răspuns / La acea câmpie întinsă necerută.../”, și încheie într-o lirică epurată de semnificații sociale, sau sentimentale: „Ah, norul tău îmi spune cine sunt / Un trecător de pierde sau câștigă / Trăiesc și nuanța asta mă întrigă / Viață să te ador, de tine sunt.../” (pag. 99)

Firul ariadnic, cu univalență carteziană, prin care persoana-poet își exprimă indivizibila individualitate, cu epicentrul rațiunii ocupat de pretenții referitoare la întregimea experiențelor personale, se substantivează în feminismul „Eu” într-un limbaj gnostic operator. Kant distinge Eul drept conștiință empirică, de Eul ca subiect logic de percepție.

Dincolo, felurile „trăirii”, atât eul bazic, cât și cel artistic, compensat cu aderența, uneori plastică, alteori empirică, în cercetarea dinamicii genale originare, deținătoare de esențe, din care poate izvorî existența oricărui posibil poet, Raluca Fleancu asimilează un drum literar cu o cauzalitate a distingerii personale agnostic experimentate. Numenalul, în parte eludiv, în parte colportantă bine ritmată, pledează artizanal: „Uneori, vremea nu se îndreaptă / Doar zâmbește / Dacă știi s-o faci să zâmbească / Cu câte o rază va ști să te răsplătească / Uneori, pomul nu e albastru /...” (pag. 134)

Admisibilul bine proporționat, însă în contondențe exersativ literare, rimator mimetic de liberă circulație, ancorat în inevitabila realitate a lumii, căreia se străduie a-i arăta generalul faptic și sufletelesc, indică acel lux personal al luptei cu destinul, impune poezia.

Viața îi dezvăluie afronturi, sentimentele frumoase prestate prin iubire gingaș naivă, și întâmplător dură, arătându-i prestanța incisivă, țărănească, totuși de bun gust și simțire. Complacerea, confesie general valabilă, o golește de declarativ, un limbaj liant o personalizează: „Spune-mi, bunico, așa cum îmi spuneai odată / Cum se deschide drum prin neputințe / Ce pâine... mulțumeai când se cocea pe vatră / Și se aruncau de sensuri și de rost, semințe!” (pag. 116)

Emulație euritmă definită prin separații de linii, culori, mișcări în proporție ritmică, cadența în normalitatea aparentă, depășind certitudinea unui afișaj de conjunctură, denotă o viitoare evoluție în funcție de studiile operelor literare ale altor scriitori, de statornicia în actul creativ valoric, deocamdată pastelat, cu toată descripția care o reprezintă, azi în mimetism, mâine - poate - în „filonul modern”, unde va avea amonteale afirmării ca efect decisiv.

Carte nedisimulată, animă starea de izvor cantabil neseccat.

Eugenia Duță

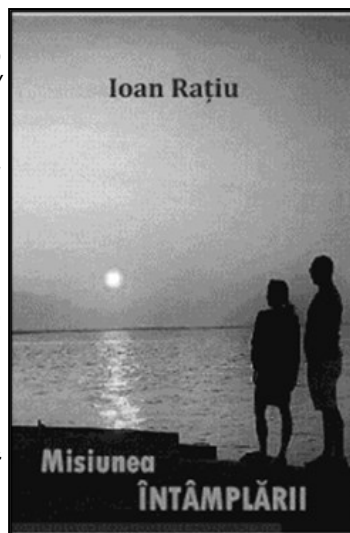
Fii poezie atâtor povești

Temerară încercarea de a așterne pe hârtie câteva gânduri despre poetul Ioan Rațiu. A vorbi despre acest poet este echivalent cu a deschide o ușă către o lume pe care o vezi, o simți și încerci să o înțelegi, dar pătrunzând în ea îți dai seama că nu știi unde se oprește sau *dacă* se oprește undeva. Te rătăcești printre cuvinte care nu sunt doar cuvinte, sunt *stări*, înaintezi printre sentimente și ai senzația că sunt ale tale, că le cunoști, te întorci să recitești ceva și o iei de la capăt, ca să înțelegi mai bine, apoi iar înaintezi dar ai impresia că de fapt te învârti în cerc sau de fapt te rotești pe o spirală, căci nu treci prin aceleași locuri, ci cumva deasupra, tensiunea crește, densitatea devine aproape materială și tu, cititorul, te confunzi cu substanța versului, urcând mereu pe spirala trăirilor generate de scrisul acestui poet care nu mai respiră aer, ci poezie.

E o lume reală, lumea creată de Ioan Rațiu. Ne mișcăm prin ea ca și cum ar fi a noastră, pentru că vorbește despre lucruri și stări care ne sunt cunoscute dar poate nu am știut să le exprimăm la fel de bine sau de clar. Efortul poetic trece aproape neobservat, pentru că versurile curg parcă de la sine, transpunându-ne și obligându-ne să plonjăm într-un ocean de energie specială pe care poetul o transmite prin cuvânt. „*Aș putea să vă spun cât voiam să mai tac / Rătăcind înc-o zi într-o noapte să fug / Din izvor negăsit înflorind în copac / Ce renaște alt vers mistuit pe un rug*”.

Dar poetul nu tace, el arde pe rug, pentru că are atât de multe să transmită! „*Nevoia de Rai cu Lumina din suflet*” îl îndeamnă să filozofeze într-una, fără oprire, contopindu-se cu poezia, transformând în vers-cugetare orice moment, orice *Clipă*. „*Te descoperisem demult / în tăcerea prelungită / de lalele roșii... / M-ai pierdut / într-o poezie neterminată /...Te-ai recunoscut învinsă toamnă târzie /...*” și finalul cade, ca o sentință delicată și nostalgică: „*apoi fluturii începeau să zboare*”.

„*Și ce contează când pleci / N-ai venit niciodată*”, iată o întrebare-răspuns, ca multe alte astfel de rostiri ce alătură aparente contradicții puse

una lângă cealaltă spre a ne obliga să ne oprim o secundă – o clipă! – și să cugetăm. („Când urc până la tine, cobor?”)

Jocul de cuvinte pare chiar un joc, însă Ioan Rațiu se folosește de el pentru a transmite anumite situații paradoxale dar de care ne lovim adeseori – „Nu cunoști cât recunoști / Ce te doare prea tare”.

Filozofia poetului nu este ostentativă, ci se așterne cursiv frază după frază, vers după vers. Pare sumbră la un moment dat, dar citind cu atenție, constatăm că este doar „așezată”, sfătoasă, calmă și în același timp, profundă. – „Când preschimbați Lumina în uitare / Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat / Vă chinuie o pată de culoare / Care se pierde cu tot ce-ați câștigat.”

Clipa rămâne un reper, o obsesie, o credință. „Nu întreabă ci răspunde / Totul e posibil unde / Cântă clipa cu poeme / Și de moarte nu se teme.”, la fel ca și: „Când tăcerea se întinde / Printre valurile zării / Clipa caută merinde / În locul îndepărtării”.

Sfaturile calme și înțelepte fac cititorul să rețină esențialul: „Oriunde începe o clipă să doară / Cum calea spre suflet nu este ușoară / Ori când e departe ca o rugăciune / Tăcerea vorbește prin ce va supune / Oricâtă dorință ascunde sub pleoape / Mereu adevărul rămâne aproape / Oricine găsește răspuns la-ntrebare / Alege motive să nu mai coboare / Pe valea căderii pân' la cerul de jos / Ajunge prin vremuri să nu aibă folos / Oricare-i păcatul prin felul de-a spune / Iertarea lubirii devine minune / Și dacă povestea începe cu tine / Grăbește-te încet să nu se termine.”

Formele de exprimare alese pentru acest volum sunt foarte clare și repetitiv așezate. Înțeleaptă decizie, căci cititorul nu se simte obosit de pretențioasa structură a rondelului sau de versul liber, mai greu de urmărit în complicata prezentare a gândirii profunde cu care Ioan Rațiu ne-a obișnuit. Poemele „blitz” sunt perle de artă poetică extrem-condensată și, trebuie să recunoaștem că sunt mai apropiate de simțirea noastră decât haikuurile, dar conciziunea lor densă este echilibrată de alternanța la care se adaugă și „cântecele”, cu trimiteri la ritmul popular.

Cele douăzeci și cinci de secvențe astfel construite sunt ca niște capitole ale unei povestiri sau ale unui microroman care își desfășoară firul dezvăluind sentimente și fapte, ascunse în versurile care la prima citire par ermetice dar care, tocmai de aceea te îndeamnă să le recitești și astfel se conturează toată povestea derulată cu măiestrie de autor. „Cât întrebi ești întreat / Când răspunzi devii răspuns”, ne spune Ioan Rațiu.

Iar noi întrebăm, odată cu el: „Cum e azi? Ce n-a fost ieri? / Cât fu ieri, unde-i ascuns?”, ca să auzim și un răspuns: „Între lanuri de tăceri, / Întuneric nepătruns, / Undeva rămân dureri, / Întrebări câtă răspuns...”

Oare câți dintre cititori se regăsesc în viteaza, curajoasa replică dintr-un „blitz-poem”:

„Când zâmbești
te doare ceva.”

Dar poetul ține să ne asigure că întotdeauna vom găsi Calea („pe care Cuvântul își cere iertare”) spre ceea ce ne determină să mergem mereu înainte:

„La Domnul e gândul trimis / Urcușul e lung uneori / Iertate păcatele ți-s / lubire cu pașii ușori / Mai sunt încă multe de zis”.

Minunat volum de poeme! Este o bijuterie pe care poetul Ioan Rațiu ne-o dăruie, odată cu sufletul său ales!

„Misiunea întâmplării” – Ioan Rațiu, Editura Fast Editing, 2019

Ioana Stuparu

Un om la locul lui

Gheorghe Indre, autorul cărții „Paznic la marginea lumii”, apărută în 2021, este un om la locul lui. L-am caracterizat astfel, deoarece această zicere din popor i se potrivește de minune! „Om la locul lui” înseamnă demnitate, calitate, educație, persoană pe care te poți baza în orice situație. Se mai poate spune și om care sfințește locul, mai ales în lumea de azi, unde se pierde adesea controlul asupra a tot ce înseamnă viață. Și nu e de mirare, la câtă populație are globul pământesc azi, iar fiecare individ este unicat, adică fiecare cu principiile lui, ca să nu zic: „fiecare cu mofturile lui”!

Din Cărțile Sfinte se înțelege că existau situații mai puțin controlabile și atunci când numărul populației era cu mult mai mic, iar în toate acestea cauza era aceeași: diferențierea dintre indivizi și o micuță concesie făcută de Creator, Omului, la Geneză: „misiunea cu care a fost trimis pe Pământ, să poată fi încălcată, dacă există dorința arzătoare de a-și hotărî singur soarta”.

Încă de la începutul cărții, Gheorghe Indre îl ia de mână pe cititor și îl conduce prin locurile natale, îi face conștiință cu familia sa, ca un om care își respectă rădăcinile de care este legat sufletește.

Acestea au fost vorbele tatălui său, pe care și le amintește de câte ori iese din casă:

„Cel mai mare deal din lume este pragul casei! Îl treci afară, dar nu știi niciodată dacă îl mai treci înapoi”!

Cert este că am deschis cartea și am citit 65 de pagini, fără întrerupere. Cu atâta minuțiozitate este descrisă călătoria de cum iese pe ușa casei, încât nu mai realizezi că nu tu ești cel care o face! Mai ales că și eu locuiesc de

mulți ani în zona descrisă și cunosc ca-n palmă toate amănuntele. Cum să nu -mi amintesc de maidanezi, când chiar lângă blocul meu m-a atacat o haită, într-o dimineată devreme?! Plecasem să-mi fac niște analize de laborator, iar ei au sărit la mine, haită mare ieșind fuga de sub mașini și înconjurându-mă ca pe un răufăcător... Noroc cu o vecină de cartier, care avea un rețevă în mână! Parcă Dumnezeu o trimisese! Toată ziua n-am mai fost bună de nimic!...

Descrierea din „Înfruntarea necunoscutului – Istoria unei deplasări”, mi-a menținut tovărășia cu autorul, ca o colaborare sinceră, dragă, de parcă aș fi mers pe tărâmurile foarte cunoscute, mult plăcute, pe care le vizitasem doar cu câțiva ani în urmă. Arizona.

Am îndrăgit Arizona de prin anii 2010, 2011. Pur și simplu datorită numelui și al revistei Phoenixmission, cu care am colaborat o perioadă de timp, trimițându-i articole din creația mea literară domnului Octavian Curpaș, pe care nu-l cunoșteam personal. Probabil totul a început și s-a legat prin scriitorul și prietenul nostru George Roca din Australia, un împătimit al presei și al creației literare românești, pe care o dorea cunoscută peste hotare.

Modul în care Gheorghe Indre descrie amănunțit, indiferent că este vorba despre o persoană, un loc, o întâmplare sau un studiu referitor la cifre sau tehnologie, este făcut cu o artă demnă de invidiat. Nimic nu-i scapă! Te pune la curent până și despre direcția vântului la ora „H”, pe versantul X... Nu știu dacă sunt mulți scriitori asemenea dumnealui, cu atâta simț al sincerității și corectitudinii! Sunteți fenomenal, domnule Indre, iar pentru aceasta vă mulțumesc!

„Paznic la marginea Lumii” este în totalitate o carte document istoric, fie prin numele personajelor, fie prin denumirea locurilor, fie prin descrierea faptelor, multe petrecute în perioade grele ale poporului român, prin care, parcă deunăzi am trecut cu toții. Asemenea unei fotografii, filmări sau a unui tablou pictat, care redă cu lux de amănunte totul.

De multe ori mi s-au umplut ochii de lacrimi, datorită suferințelor create fără motiv, unor persoane fără apărare, de către persoane cu principii deviate.

Nu lipsesc, însă, nevinovatele jocuri de copii, bogățiile și frumusețile tradițiilor, mai ales din acele zone în care cred că nu vor dispărea niciodată.

Vă mulțumesc pentru carte și pentru cele ce ați scris în ea, domnule Gheorghe Indre!

Petre Constantinescu

Ut pictura poesis Ștefan Luchian – Din câmp, de-acasă, de la plug...

Dacă – în plan artistic – și, prin extensie, cultural, în sensul cel mai larg cu putință – Ștefan Luchian a fost un spirit profund novator, care a luptat – neobosit, până în ultima clipă a vieții – pentru a „racorda” pictura românească la cele mai noi experiențe ale artei universale – impresioniste (Edouard Manet, Auguste Renoir, Camille Pissaro, Claude Monet, Berthe Morisot etc.) și postimpresioniste (Paul Gauguin, Paul Cezanne, Toulouse-Lautrec, Vincent van Gogh ș.a.) – în schimb, în plan uman – prin întreaga lui ființă lăuntrică – el a fost o întruchipare - strălucită – a polului spiritual tradiționalist, pe care Mircea Eliade îl caracteriza astfel (În „Două tradiții spirituale românești”): „... conservatorismul, viziunea romantică a (supra) istoriei, valorificarea (...) trecutului și a (...) tradițiilor (...), aplecarea către emfază (...), patriotismul (...), provincialismul cultural, atitudinea (...) lirică față de natură, femeie și dragoste (...)” (reprodus după vol. „Împotriva deznădejzii”, Ed. Humanitas, Buc., 1992, pag.18).

Iar prin aceasta, Ștefan Luchian poate fi – cu siguranță! – pus alături de unele dintre cele mai mari personalități ale neamului românesc, în frunte cu Mihai Eminescu (cărui, deloc întâmplător, pictorul i-a consacrat una dintre cele mai cunoscute opere ale sale, un desen realizat în 1890), Bogdan Petriceicu Hașdeu, Nicolae Iorga, Vasile Pârvan, Nae Ionescu ș.a.m.d.

Așa se explică – înainte de toate – numărul foarte mare al pânzelor sale de „inspirație rurală”, având în centrul lor imaginea satului românesc și chipul țaranului român – fie ele peisaje, fie portrete (individuale sau de grup), fie scene din viața socială, precum: *Cap de țaran*, *După muncă*, *Spre casă*, *La împărțitul porumbului*, *Împărțitul porumbului*, *Casa lui moș Gheorghe*, *La capul satului*, *Casă țărănească*, *Țăran rugându-se*, *Chipuri de la țară*, *La treier*, *Satul Bănești*, *Bătrân săpând*, *În fundul curții* ș. a., culminând, firește, cu lucrările consacrate momentului 1907: *Conac incendiat*, *Episod din răscoala din 1907*, *Durerea*, *Sfârșit de 1907*, *Dijma din Moldova* etc.

Oricât de paradoxal (ă) ar putea părea, această (modestă) încercare de „încadrare” a tipului uman și artistic întruchipat de Ștefan Luchian nu este – de fel!

– superfluă, din cel puțin un considerent: fiindcă atunci când se pune problema raportului dintre NAȚIONAL și UNIVERSAL în personalitatea și opera sa, nu se poate pierde – nicidecum! – din vedere faptul că „tradiționalismului” românesc îi corespunde, în plan european, APOLINICUL pe care Friedrich Nietzsche îl caracterizează astfel: „Omul cu spirit filosofic (...), omul sensibil la artă (...); toată „comedia divină” a vieții cu „infernul” ei (...) trece prin fața ochilor lui (...)” (reprodus după vol. „Nașterea tragediei”, Ed. Pan, 1992, pag. 8–9).

Parafrazându-l pe Constantin Dobrogeanu - Gherea, am putea spune – și noi – că Ștefan Luchian poate fi considerat – pe bună dreptate! – PICTORUL ȚĂRĂNIMII... Tot astfel cum George Coșbuc a fost socotit POETUL ȚĂRĂNIMII... Dar nu al celei din „idile” – precum: „Mânioasă”, „Nu te-ai priceput”, „Fata morarului”, „Pe lângă boi”, „La oglindă”, „Suptirica din vecini”, „Dușmancele”, „Spinul”, „Scara”, „Dragoste învrăjbită” etc. – ci a celei din „DOINA” și – mai ales! – din *Noi vrem pământ!* Și nu (a celei) din pânzele de „inspirație rurală” ale lui Theodor Aman („După culesul viei”, „Horă de peste Olt”, „Curte la țară”, „Car cu boi”, „Plecarea la câmp”, „Brăulețul”, „Glume de peste Olt”, „Horă”, „Joc de țară” etc.). Întrucât singura trăsătură definitorie a „idilelor” lui George Coșbuc și a pânzelor lui Theodor Aman este – după cum lesne se poate sesiza – PITORESCUL... Pe câtă vreme, țăranul și satul din tablourile lui Ștefan Luchian se caracterizează – dimpotrivă – printr-un REALISM CRUD... Iar pânzele din „ciclul 1907” ne vor trezi – mereu – în minte și (în) suflet – „acordurile” incendiare din NOI VREM PĂMÂNT! („Flământ și gol, fără-adăpost, / Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut, / Și m-ai scuipat, și m-ai bătut, / Și câne eu ți-am fost! / Ciocoi pribeag, adus de vânt, / De ai cu iadul legământ, / Să-ți fim toți câni, lovește-n noi! / Răbdăm poveri, răbdăm nevoi / Și ham de cai și jug de boi: / Dar vrem pământ!”).

Această „remarcă” fiind făcută, acum se poate – cred – spune că – dacă Ștefan Luchian poate fi numit PICTORUL ȚĂRĂNIMII – atunci AURA aceasta profund NAȚIONALĂ ce-i este – pe drept cuvânt! – conferită, nu poate fi interpretată decât într-un singur fel și anume în cel în care unul dintre „ctitorii” realismului european, Francois Millet, a fost socotit PICTORUL ȚĂRĂNIMII FRANCEZE („Portretul unei țărance bătrâne”, „Culegătoarele de spice”, „Semănătorul”, „Strângătorul de vreascuri”, „Femeia care leagă snopi” etc.). Iar Ștefan Luchian a cunoscut – în mod nemijlocit – și în profunzime – opera lui Francois Millet – și în genere a realiștilor francezi – în timpul „șederii” sale la Paris. Așa se și explică faptul că pânzele lui Ștefan Luchian de „inspirație rurală” au destule „puncte de convergență” cu opera lui Francois Millet... Precum: coloritul cald, arta de a sugera atmosfera apăsătoare în care se desfășoară „truda” nesfârșită a țăranului, capacitatea de a conferi personajelor aduse în prim plan trăsături semnificative, fiorul profund sufletesc ce străbate aceste „fresce sociale”, siguranța formelor, precizia desenului, soliditatea construcției, discreția coloritului ș.a.

Dar – inclusiv în ceea ce privește „tematica țărănească” - Ștefan Luchian prezintă „afinități” îndeosebi cu opera marelui postimpresionist olandez Vincent

van Gogh... Care – (după) cum (bine) se știe – nici el nu a rămas indiferent față de „viața grea” a „omului simplu” de la țară: „*Țărancă*”, „*Semănătorul*”, „*Țăran și țărancă cultivând cartofi*”, „*Țărani mâncând cartofi*”, „*La cules recolta*”, „*Semănător cu soarele la asfințit*”, „*Odihnă de prânz*” ș.a. Înainte de orice altceva, Ștefan Luchian a înțeles că a immortaliza pe pânză viața satului și chipul țăranului înseamnă – de fapt – a adopta o stare spirituală de tip eminentemente introspectiv... Idee ce transpare – cu limpezime – din întreaga lui corespondență... Ca și din aceea a lui Vincent van Gogh, de altfel... Așa cum se „vede” dintr-una din numeroasele scrisori pe care pictorul olandez le-a adresat, de la Saint – Remy, fratelui său, Theo: „M-am retras în mine atât de mult încât literalmente nu mai întâlnesc alți oameni cu excepția țăranilor cu care am contact, de vreme ce îi pictez”. Ca și în tablourile lui Vincent van Gogh – care abordează acest subiect – pânzele lui Ștefan Luchian cu „tematică țărănească” impresionează – înainte de toate – prin uimitorul efect al cromaticii utilizate, creațiile sale de acest fel fiind – efectiv – „invadate” de culori intense, menite să „încadreze” atât chipurile țăranilor aduși în prim-plan, cât și fundalul – natural ori social – pe care se proiectează acestea. La fel de sugestiv este și modul – absolut original – în care Ștefan Luchian – asemeni lui Vincent van Gogh – a înțeles să rezolve problema raportului dintre Teluric și Uranic, Micro și Macrocosmic, Efemer și Etern, prin contrastul imprimat paletei sale cromatice pentru a configura, pe de o parte, natura terestră, iar pe de altă parte, imensitatea cerului. Iar strâns legat de acesta, impresionează – la Ștefan Luchian – ca și la Vincent van Gogh – „ideea” că „cele pământești” nu sunt altceva decât un soi de „reflex” al „celor cerești”... De unde transpare – cu limpezime – și o altă „idee” inestimabilă – din tablourile cu „tematică țărănească” ale lui Ștefan Luchian – și anume aceea că – în ultimă instanță – țăranul român – ființa umană în genere – nu este altceva decât un element constitutiv al Marelui Tot al Naturii... În toate pânzele lui Ștefan Luchian de acest fel, impresionează – în mod deosebit – stilul, expresia artistică, armonia perfectă (deplină) dintre desen și culoare. Peisajul rural din lucrările lui Ștefan Luchian este unul pe deplin tipic. Ceea ce și explică bogăția, varietatea, complexitatea mijloacelor plastice utilizate de marele artist. Într-un cuvânt, „țăranul” din pânzele lui Ștefan Luchian este întruchiparea absolută a Nobleței Anonime, a ideii – generoase – că Demnitatea Umană nu are nimic de-a face cu rangul social... Ba dimpotrivă... Există – însă – și alte „valențe” – inestimabile – în pânzele lui Ștefan Luchian de „inspirație rurală”... Iar cea mai importantă dintre ele mi se pare a fi modul – absolut original – în care pictorul a izbutit să „rezolve” – aici – problema „raportului” dintre Creatorul și Receptorul de Artă... Acesta din urmă ajungând – de fapt – să fie nu doar implicat în „realitatea” tabloului, a „scenei de viață” înfățișate, ci chiar un soi de „coautor”, ce continuă, prin sine, prin implicarea lui, „intențiile” pictorului... Și aceasta – în primul rând – pentru că din opera cu „tematică țărănească” a lui Ștefan Luchian transpare un sentiment aproape religios... Care ajunge să „învăluie” totul: și tabloul, și pictorul, și privitorul...

De aceea – cu privire la opera lui Ștefan Luchian de „inspirație rurală” – se poate spune același „lucru” pe care Eugen Lovinescu l-a spus (în „Istoria literaturii române contemporane”) despre romanul „Ion” și anume faptul că – asemeni lui Liviu Rebreanu – marele nostru pictor a izbutit să înlocuiască – în ceea ce privește universul ideatic și afectiv al operei sale – „idilismul” cu „obiectivismul” iar în ceea ce privește expresia artistică – „lirismul” cu „realismul”. Consecința? Figura țaranului român – în viziunea artistică a lui Ștefan Luchian – emană o extraordinară forță interioară; ceea ce – bineînțeles – nu face altceva decât să-i sporească „valoarea prezentativă”.

Iar toate acestea nu sunt altceva decât expresia unei alte estetici – decât aceea tradițională – o estetică promovată de spiritul profund novator al lui Ștefan Luchian. Așa se face că – în pânzele sale – patosul tumultuos coexistă – la modul cel mai firesc cu putință – cu liniștea tăcută, zbuciumul intens cu melancolia domoală, spiritul de răzvrătire cu sensibilitatea domoală...

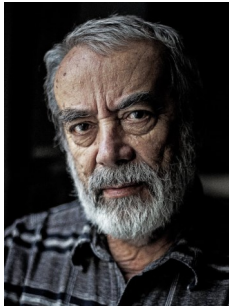
În ceea ce privește „ciclul” (de tablouri) pe care Ștefan Luchian l-a dedicat „momentului 1907” – *Conac incendiat, Episod din răscoala din 1907, Durerea, Sfârșit de 1907* etc. – aș vrea ca să revin – mai pe larg – cu un alt prilej. Întrucât el merită o discuție aparte. Și nu doar pentru că el ocupă un loc (cu totul și cu totul) deosebit în peisajul general al operei lui Ștefan Luchian, ci și pentru că – din motive greu de înțeles! – se pare că – astăzi – tot mai mulți (dintre noi) sunt tentați „să șteargă cu buretele” acest „eveniment” deosebit de important din istoria modernă a României... Și – implicit – să dea uitării pe toți autorii și toate operele care s-au „aplecat” – cu înțelegere, cu afectivitate, cu simpatie, cu delicatețe, cu generozitate etc. – asupra lui... Iar când spun aceasta am în vedere – de pildă – celebrul articol-pamflet al lui I.L.Caragiale „1907 – DIN PRIMĂVARĂ PÂNĂ-N TOAMNĂ”, sau „ciclul” dedicat răscoalelor țărănești (din 1907) de către Octav Băncilă (*Execuția, Noaptea, Groaza, Recunoașterea, Historia, În mormântarea*), sau picturile lui Nicolae Vermont pe aceeași temă (*Ioane, Ioane, ai cerut pământ!*), ale lui Nicolae Mantu (*Răscoalele țărănești*) sau...

Indiferent de tema, subiectul, motivul, simbolul abordate – dar cu atât mai mult atunci când a fost vorba despre viața satului românesc și a țaranului român – Ștefan Luchian se deosebește – fundamental – de (toți) confracții săi, prin „nota” profund metafizică, meditativă, melancolică pe care a știut s-o imprime lucrărilor sale. De aceea sunt tentați să cred că cea mai potrivită caracterizare ce i s-ar putea conferi lui Ștefan Luchian – Omul și Creatorul de Artă – este aceea pe care Goethe i-a făcut-o lui Rembrandt, și anume: Gânditorul... Fiindcă atât eul empiric, cât și eul artistic al lui Ștefan Luchian au fost înzestrați cu ceea ce s-ar putea numi o Structură de Cugetător... Altfel spus, cu ceea ce Mircea Eliade numește Gândirea vie... ce constă (tocmai) în „efortul de a gândi o problemă generală (Orient – Occident, civilizația, opera de artă etc.) (...), efortul depus în gândirea unei probleme finale (moartea, neantul, sensul existenței), sau a unei întrebări tulburătoare (Dumnezeu, sufletul etc.)”. (reprodus după vol. „Oceanografie”, Ed. Humanitas, Buc., 1991, pag. 57).

PROZÁ

Ion Mărculescu

Să nu te uiți în oglinzi

De ani buni sunt obsedat de ideea că o să rămân fără pixuri, fără creioane, fără stilouri și, mai ales, fără hârtie de scris care, evident, îmi sunt necesare să-mi scriu operele literare. Și, ca orice preocupare care îți pune sufletul pe jar când vrei să faci ceva anume, mai mult ca orice pe lumea asta, nu este suficient să vrei, mai trebuie să și poți. Iar pe mine, de cele mai multe ori, sentimentul neputinței mă invadează ca un vânt pustiu.

Într-una din zile, când coboram pe Bulevardul 6 Martie, de la Universitate spre Opera Română, bătea un vânt subțire, din cer cădea o burniță rece, îmi era frig, nu vedeam nimic în jur pe unde mergeam pe acest traseu, îmi țineam mâinile adânc înfipite în buzunare și, pe neașteptate, m-a prins inspirația: în timp de zece minute de mers pe jos, a dat năvală în mintea mea un roman pe care mi-am dorit să-l scriu imediat și pe care, de fapt, l-am și scris în acest interval de drum și de timp. L-am scris acolo, în mintea mea, dar nu oricum, ci atât de clar, de luminos și cu atâtea amănunte, că n-ar fi putut să iasă altceva decât o capodoperă. Ca de obicei. Dar, odată ajuns acasă, din romanul meu închipuit nu-mi mai rămăsese în minte nimic altceva decât niște resturi umile din tot ce plănuisem și făcusem să-mi strălucească în minte.

În acel roman, era vorba de un copil care s-a dus de capul lui la un bălci. Era vară. Eu trebuia să mai stabilesc dacă părinții copilului au fost de acord ca el să plece singur, deși nu împlinise nici cinci ani, dar noi putem să credem mai degrabă că puștiul a fugit de acasă, fascinat de poveștile pe care le auzise de la alți copii de pe ulița lui, povești minunate despre ce se petrece într-un asemenea bălci. Un roman cu multe detalii, cum ar fi faptul că acel copil a plecat de acasă doar cu cinci bani de culoare galbenă, cine știe cum ajunși în mâna lui; fiind mic, el nu cunoștea valoarea banilor, nu știa cum se numesc, nu le zicea în niciun fel, nici leu, nici dolar, nici liră, ci pur și simplu bani.

Pe scurt, încă de la intrare în bălci, copilul a văzut o mulțime de oameni de tot felul și de minuni nenumărate, unii se dădeau în comedii care se roteau amețitor prin aer, erau acolo și tarabe cu mărfuri de toate felurile, trompetele țipau de-ți asurzeau urechile, a văzut și un circ cu maimuțe care dansau, a văzut măscărici pictați peste tot cu culori țipătoare, oameni care mâncau foc și înghițeau săbii, totul era uimitor și amețitor pentru micul nostru personaj fugar. În tot acest timp, el ținea cei cinci bani galbeni strânși în pumn, în buzunar ca să nu-i piardă. Printre

vânzătorii din bâlci, cel mai mult i-a atras atenția un om ciudat, îmbrăcat ca o sorcovă, în haine lungi de culori vii. Acesta acoperea cu țipetele lui toată gălăgia din târg: bomba, bomba atomică, din pământ și baligă! striga el, vino și ia, neamule! Hai la nenea să îți vând bomba! la acuma până nu se termină, mai am doar câteva! la bomba, bomba atomică din pământ și baligă!

Deși mic, nu avea nici cinci ani împliniți, băiețelul fugar auzise de bomba atomică, un fel de ceva care bubuie de-ți sparge urechile și omoară oameni. Despre aceasta le povestise lor, copiilor, nea Gheorghe, vecinul de peste drum care îi lăsa vara să se urce în dudul din spatele casei lui și să mănânce dudu până le-o crăpa burta de sătui. De la el aflase că, mai demult, dăduseră unii cu o bombă atomică și omorâseră o grămadă de oameni cu ochi mici, undeva, într-un alt sat, foarte departe, nu de pe la noi. Băiețelul asculta, se gândea și nu putea înțelege cum ar putea să bubuie așa de tare o baligă?

Aceasta e partea întâia din romanul pe care mă gândisem să-l scriu pe drumul parcurs într-o zi rece și ploioasă, între Universitate și Opera Română.

Povestea ar fi cam așa:

Puștiul de cinci ani, plecat de acasă fără să ceară voie de la părinți, s-a dat mai aproape de cel care vindea uimitoarele bombe din pământ și baligă. Era dornic să vadă cum se întâmplă. Cu adevărat, vânzătorul acela avea un coș de nuiele plin cu bombele despre care vorbea. Erau colorate în fel și fel și nu erau mai mari decât o nucă înfășurată într-o hârtie poleită, colorată, care strălucea. A văzut cum niște băieți mai mari au cumpărat bombe de la nenea acela cu burta mare și au dat cu ele de pământ. Bombele au bubuit atât de tare încât toți cei de față s-au speriat și, mai ales, la toți au început să le țiue urechile. Copilul fugar (cărui încă n-am reușit până în acest moment să-i dăm un nume pe care să-l folosesc în romanul pe care m-am hotărât să-l scriu, dar pe care deja l-am scris în întregime în mintea mea, cât a durat drumul dintre Universitate și Opera Română), s-a apropiat de acel vânzător care țipa din tot sufletul să vină lumea la el și i-a zis nene dă-mi și mie o bombă de-aia și omul acela i-a zis îți dau dacă îmi dai și tu un ban că atâta costă, ăsta e prețul. Și băiatul, care încă nu are un nume în acest început de roman, i-a dat un ban din cei cinci pe care-i avea și a primit o bombă atomică. La început îi era frică s-o țină în mână, ca nu cumva aceasta să bubuie și să-l omoare și pe el și pe oamenii din jur, cum îi omorâse altă bombă atomică pe oamenii aceia cu ochii mici.

Dar pentru că nu s-a întâmplat nimic și cum el simțea că bomba i se încinge în mână, a strigat din toate puterile la cei din jur, cu glasul lui pițigăiat de copil, dați-vă la o parte că dau cu bomba și o să vă omoare și chiar a ridicat mâna și a izbit bomba de pământ din toate puterile lui. Bomba a scos un zgomot îngrozitor, toți cei prezenți s-au speriat, au început să urle de groază și să cadă pe jos cum nu s-a mai văzut de când este lumea lume pe pământ, comediile care se învârteau prin aer în bâlci au fost smulse, unele au fost aruncate spre cer de nici nu se mai vedeau, altele au căzut peste oamenii care mureau cu zecile din cauza exploziei, toată lumea țipa și alerga speriată în toate părțile, câinii din bâlci nechezau, cailă lătrau, sau poate că se întâmpla invers, cerul s-a întunecat și era cât pe-acum ca norii să cadă grămadă și să acopere totul dar... Dar, noi care suntem oameni mari, înțelegem că nu s-a întâmplat nimic din toate astea...

Când puștiului aruncător de bombe i-a trecut spaima și a văzut că toți cei din jur își vedeau în continuare de treburile lor ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, s-a dus la nenea ăla cu bombe și i-a zis nene mai vreau și eu o bombă și nenea ăla cu bombe i-a zis îți dau dar mai întâi trebuie să-mi dai încă un ban, așa că băiatul

i-a mai dat încă un ban din acela galben și a primit o altă bombă atomică, tot din pământ și baligă. Aceasta era parcă mai frumoasă, era colorată în roșu, spre deosebire de prima care fusese albastră. S-a dat mai încolo ca să nu lovească pe cineva, a strigat din nou cu glasul lui ferți-vă că bubuie și a trântit cu toată forța bomba de pământ. Pământul s-a zguduit mult mai tare, de o sută de ori, de o mie de ori mai tare decât prima dată, zgomotele au fost înfiorătoare, păsările cădeau din cer, peștii zburau pe deasupra oamenilor. Copacii erau smulși din pământ, oamenii țipau și fugeau care încotro să scape, mai mulți dintre cei care zburau au căzut și ei la pământ, apoi au plecat toți care încotro.

Doar unul dintre ei, care avea o figură mai amenințătoare, i-a zis: măi puștiule, te știe tac-tu și mă-ta că ești aici? Al cui ești mă, tu? Ești cumva de la noi din sat? Pleacă de aici și nu ne mai speria, hai pleacă până nu mă supăr și te trag de urechi!

Mulți vor crede că băiețelul s-a speriat de nenea ăla care zicea că-l trage de urechi, dar lui nu i-a păsat câtuși de puțin, așa că a plecat mai departe prin bâlci. Și, de ce mergea, de-aia mulțimea aceea de oameni devenea tot mai deasă, apăreau noi tarabe cu o grămadă de lucruri minunate aduse la vânzare: turte dulci, bomboane, sorcove cărucioare de jucărie, păpuși, piepteni, ciorapi, fete cosânzene, opinci, săbii, topoare, plăpumi, furci, ligheane, greble, tuciuri, câni de tablă sau din marmură, bluze, izmene, căciuli din piele de miel, curele, cozi de sapă, undițe, cârlige, roți de căruță, roabe. Flanele tricotate, de toate, lucruri atât de multe și de toate felurile că nici n-ar putea să le țină minte cineva care le vede.

Cel mai mult i-a atras atenția un om cu un cărucior mare. Acesta striga cât îl ținea gura hai la înghețată neamule, hai să-ți dau înghețată din căruciorul meu, vino neamule să-ți dau înghețată că e bună și mai rece ca gheața, neamule! Înghețată pe băț! la înghețată neamule că este ieftină și rece! la acuma repede, până nu se termină!

Băiețelul fugar știa ce este înghețata, auzise de la alți copii de pe ulița lui, dar nu văzuse niciodată. Aceștia îi povestiseră de atâtea ori cum s-au dus ei undeva, departe, cu mama și cu tatăl lor, nu știu unde și au mâncat pe săturate „înghețări” multe. Multe! Și „înghețările” erau dulci și reci de le înghețase lor burta de parcă mâncaseră zăpadă cu pumnul. Băiețelul fugit de acasă era tare curios, dar mai ales dornic să mănânce și el o înghețată și i-a zis lui nenea ăla că vreau și eu o înghețată și nenea a zis ai bani măi puștiule? Te costă doi bani! Și băiețelul n-a mai stat pe gânduri. Mai întâi și-a închipuit cum o să povestească el acasă de o să știe toți copiii de pe ulița lui că el a mâncat înghețată și cum o să se mire ăia și o să fie invidioși. Poate că aceia nici nu mâncaseră de-adevăratalea „înghețări” vreodată și doar se lăudaseră. I-a dat doi bani lui nenea care striga ia înghețata neamule că se termină și nenea i-a dat și lui o înghețată pe băț. Uite-așa de mare și de gălbuie cu miezul roșu! Și înghețata era rece ca gheața și ca zăpada și mai dulce ca zahărul și trebuia s-o mănânci rece până nu se topește repede să nu-ți curgă pe mână și pe cămașă.

A fost așa de bună că, după ce a terminat-o, a mai vrut încă una și a zis mai dă-mi și mie o înghețată și nenea a zis eu îți dau dar tu trebuie să-mi dai doi bani din ăia galbeni de la tine din buzunar și băiatul a băgat mâna în buzunar și a văzut că nu mai are decât un ban, pe ceilalți îi dăduse lui nenea cu bomba atomică și lui nenea cu înghețata rece ca gheața și nu-i mai rămăsese decât un ban și nenea a zis că nu poate să-i mai dea încă o înghețată dacă nu mai are bani și ar fi mai bie să se ducă acasă că poate îl caută taică-său și maică-sa și că dacă mănâncă prea multă înghețată o să-l doară burta.

Așa că băiatul nu a avut ce face și a plecat mai departe, dar cel puțin era bucuros că o să aibă ce să povestească băieților de pe ulița lui și verișoarei lui

Mița și lui Gică și lui Nicu Rățoi și lui Mihai al lui nea Ilie Netu și lui Puiu Urzică. O să le povestească cum a mâncat el multe „înghețări”, uite-așa de multe și o să le arate cu degetele de la ambele mâini cât de multe. Dar i s-a părut că erau prea puține degete la mâini, așa că le va spune că a mâncat și mai multe de-atât

*

Lumea era frumoasă și se auzeau muzici de peste tot.

Băiețelul plecat de acasă fără știrea părinților, a văzut acolo niște oameni cu capetele mari și un grup de șapte pitici care dădeau din mâini și se rostogoleau peste cap, mai erau și doi oameni cu capete de bou, altul cu cap de pasăre cum nu s-a mai văzut pe lumea asta. Tot acolo, un urs cu funde roșii, dansa după sunetul unei tobe. Niște cățeluși mici săreau printr-un fel de cercuri cu foc. Erau puse la vânzare și goarne de carton în care suflai și scoteau un țipete de te asurzeau. Se mai vindeau foarfeci, topoare, oale și cești, linguri de lemn, bluze de lână, ciorapi, fesuri de pus pe cap, papuci, curse pentru șoricei, mingi de cauciuc, mănuși, străchini, farfurii cu floricele și cânițe de pământ, o, ce de lucruri, o mulțime de lucruri frumoase cum el nu mai văzuse până atunci.

Dintre toate, lui i-a atras atenția cel mai mult, un om mare, foarte mare, care avea pe o măsuță oglinzi de toate felurile. Omul era uriaș, uite așa de mare! Era gras, avea fălci cât casa și se uita urât de te băga în sperieți. De pe cer își trimitea părjolul un soare nemișos, părea că totul stă gata să ia foc. Omul uriaș se dezbrăcase până la brâu, nădușeala i se scurgea pe burta mare cât un butoi, neagră și lucioasă ca un fund de tuci. Avea mâini mari cât casa și o gură enormă în care i se vedeau câțiva dinți mari, lați și galbeni. Stătea și tăcea, nu zicea nimic, nu chema pe nimeni la el cum făceau ceilalți. Mare ca un taur negru și fioros. Gata să sfâșie pe oricine l-ar fi supărat.

Băiețelul fugit de acasă nu s-a speriat de el, dar i-au plăcut oglinzile de pe masa uriașului, a vrut să pună mâna pe ele și uriașul i-a zis măi copile, tu cu cine ești aici? Nu cumva tac-tu și mă-ta habar n-au că ai ajuns pe aici? Dar băiețelul nu i-a răspuns pentru că era cucerit de acele oglinzi minunate. Uriașul cu burta mare, lucioasă și transpirată i-a zis mă, nu cumva tu ai venit să furi ceva? Iar băiețelul s-a mirat pentru că el nu se gândise să fure și ar fi vrut să-i spună că, de când este el pe lumea asta, n-a furat niciodată nimic de la nimeni, că dacă furi, te vede cineva de sus din cer.

Îți place ceva de aici? I-a întrebat uriașul cu o voce parcă mai blândă, ai venit să cumperi ceva, îți place ceva de aici? Și băiatul i-a arătat cu degetul oglinda care lui i s-a părut cea mai minunată. Aceasta avea o ramă făcută din scoici mici albe și colorate și, când s-a uitat în acea oglindă a văzut că de-acolo îl privește un alt băiețel care îi face semne, iar noi, care suntem oameni mari, ne dăm seama că se văzuse chiar pe el! Și-au zâmbit amândoi, și el și băiețelul acela din oglindă.

Dacă vrei să cumperi oglinda, i-a zis uriașul, ți-o dau, dar trebuie să-mi plătești, te costă doi bani. Ai bani? Trebuie să-mi dai doi bani!

Băiețelul a stat, s-a gândit și și-a dat seama că el nu mai are decât un ban, pe ceilalți îi dăduse pentru bombele atomice făcute din pământ și baligă și pe înghețată, așa că i-a spus uriașului nu mai am decât un ban, iar uriașul s-a încruntat și i-a spus cu vocea lui groasă care te băga în sperieți, nu pot să-ți dau oglinda aia cu un ban, dacă vrei alege și tu altceva care te costă mai puțin. Ceva mai ieftin! Mai uită-te pe masă și alege-ți ceva care-ți place!

Băiețelul s-a uitat și se întreba ce să iau, ce să iau? Omul cu burta mare, neagră și lucioasă i-a zis iată, dacă îți place, ți-o dau pe aia din colț, costă doar un ban și este o oglindă minunată, pentru că este vrăjită, te arată altfel decât ești. Băiețelul a luat oglinda pe care i-o arătase omul uriaș, deși nu-i prea plăcea pentru că nu avea ramă cu scoici, dar omul uriaș i-a zis încă o dată copilului, asta e o oglindă fermecată, ai să vezi, știe să facă minuni, costă mai mult decât toate lucrurile pe care le am eu aici pe masa asta. Dacă o cumperi, n-are să-ți pară rău niciodată. Ia-o, privește-te în ea și când ai să fii mare ar putea să te transforme în rege! Nu mai sta pe gânduri!

Băiețelul a luat oglinda, s-a privit chiar pe sine în apele ei, s-a înspăimântat pentru că acolo se vedea pe el, dar și pe omul acela uriaș, care se vedea pocit, cu gura într-o parte, cu dinții ca niște pietre mari, albe și ochii ca două damigene. Dacă mișcai oglinda, când te uitai în ea totul se schimba, buzele și dinții deveneau mai mari sau mai mărunți ca de pisică, totul devenea strâmb și încovrigat. A îndreptat oglinda spre omul uriaș, iar acesta a devenit și mai uriaș în luciul oglinzii, înspăimântător, cât un munte care stătea să se prăbușească peste el, gura lui nenea ăla semăna cu o râpă, dinții îi era mari cât casa, iar când a vorbit a fost ca un urlet care zguduie pământul. De spaimă, băiețelul n-a scăpat oglinda din mână, dar a mișcat-o în alt fel și, pe neașteptate, uriașul a devenit mic în acea oglindă. Mai mic decât chiar un șoricel, ochii abia i se mai vedeau de mici ce erau. Minunându-se, băiețelul a mai răsucit oglinda și în alt fel și s-a văzut din nou pe el însuși, așa cum se știe el de obicei, atâta doar că mâinile lui deveniseră mult mai mari, ca și cum nu erau ale lui, iar în ochi i se zărea ceva nemaivăzut, ca și cum ar fi privit printr-un ocean cu care poți să vezi la distanță mare. Vocea uriașului a repetat că oglinda este vrăjită, de-aia arată lucrurile așa, pe oameni îi vezi în oglindă altfel decât cum sunt ei, dacă vrei să iei oglinda ai face bine să-mi dai cât mai repede banul ăla galben pe care ziceai că-l ai.

Și deși băiatului i-ar fi plăcut mult mai mult să cumpere oglinda cu rama din scoici albe și scoici colorate, a înțeles că nu poate s-o cumpere decât pe acesta care artă lucrurile altfel decât sunt și care oglindă pare mai degrabă a fi un ciob de sticlă obișnuită care deformează, cam cum poți vedea printr-un fund de borcan de sticlă spart, sau ca o bucată de sticlă ciudată din basmele cu zmei, cu voinici care omoară zmei și cu minunate fete de împărat care habar n-am ce caută ele prin poveștile alea.

Oglinda acesta care arăta ca un ciob ciudat se pare că îl atrăgea la fel de mult, și se pare că și omul acela cu burta mare, neagră, transpirată și lucioasă ca un cazan voia să scape de ea. Ți-o dau dacă îmi dai banul ăla galben pe care zici că -l ai, dar să știi că eu îți dau ceva ce nu are nimeni pe lumea asta, este o oglindă vrăjită, te poate purta în tot felul de lumi când te uiți în ea și, dacă ești cuminte, ar putea să te facă să ajungi împărat. Dar să știi că mi-i dat prea puțini bani, e ca și cum mi-ai fi furat oglinda asta, e ca și cum mi-ai furat-o. S-ar putea ca vreodată, când nici nu te gândești să ne mai întâlnim și să mai îmi dai niște bani.

Năucit și parcă vrăjit de vorbele uriașului, băiețelul i-a dat banul cel galben, a luat oglinda, a băgat-o în buzunar și a plecat cu sufletul îndoit și plin de întrebări cu privire la ceea ce a făcut. Când ajunsese departe, la marginea bălciului, l-a mai auzit încă o dată pe uriașul care striga după el și-i zicea: nu mi -ai dat banul, mi-ai furat oglinda, iar băiatul știa că nu este adevărat, că i-a dat banul și nu înțelegea de ce uriașul striga în urma lui, dă-mi banul, dă-mi banul, mi-ai furat oglinda!

Mihail-Florin Stan

Dumnezeu are căile lui ... și viața noastră le urmează!

Terminasem, într-un final, Facultatea de Inginerie Electrică, din Delureni, la Universitatea Muntenia de Jos, după minim trei-cinci ani executați la Politehnica din București și în plus de doi-trei pe la Delureni.

Șef de promoție detașat! Dar ce promoție, unu mai al dracu ca altul fuseseră contracandidații mei, chiar dacă eram la banalul Delureni. Pot spune asta acum după ceva timp, când unul dintre ei a ajuns chiar la General Electric Company, filiala din Germania ca șef al proiectanților de motoare pentru turbinele eoliene, unul Director General la Electrica și altul Director la OMV-Petrom, iar asta doar ca să aduc în discuție câțiva dintre ei!

Soția mea era în al nouălea cer, la fel ca și toți cei dragi mie!

Cred că spera să îmi iau și eu un serviciu, așa încât să tragem și noi ca doi talani la aceeași teleguță. A fost foarte dezamăgită când i-am zis că nu mă interesează ofertele tuturor companiilor care pusese ochii pe mine!

Chiar nu mă interesa să fiu inginer-șef la trustul Corint, șef de birou la Combinatul de Oțeluri Speciale sau te miri ce alte sugestii „ofertante” mi se făcuseră.

Vă dați seama ce oferte primisem din postura mea de șef de promoție. Toate supergeneroase. Era vremea, nu chiar cea de tristă amintire, în care toți așa-zii „manageri” voiau să îi angajeze cu precădere pe cei mai buni.

Îmi aduc aminte că o primă ofertă a fost aceea primită de la un trust de construcții care îmi oferea un salariu cu mult mai mare decât cel al tatălui meu, renumitul profesor cu zeci de ani vechime în câmpul muncii și azi de scriitor al urbei și nu numai, M. S., actualul președinte al Societății Scriitorilor Delureni.

– Nu mă interesau și pace!

În urma consultărilor avute cu familia mea, le-am dat de înțeles că eu nu voiam altceva să fiu, în afară de cadru universitar! De, influența corifeului Constantin Răduți mă înnebunise definitiv!

Doamne, doamne! cât m-a iubit și încă mă iubește dragostea vieții mele, iubita mea soție Aniela, această persoană de sex feminin (mențiune pentru LGBT) de care mi-am legat pe vecie destinul.

Născuse un prim miracol al vieții noastre cu foarte puțin timp în urmă. O minunată fetiță impresionantă prin puritatea și frumusețea ei.

Trebuie să vă spun că nu a pus nici pic de presiune pe mine.

O vedeam, evident, că este super-nefericită, cu un copil mic pe care ar fi trebuit să îl plimbăm împreună prin parcuri, într-un cărucior roz, dar pe care de multe ori îl distra singură.

Mama și tata plăteau pampers-ii, socrii plăteau întreținerea, iar eu nu aveam nici un venit, în schimb mă țineam tare mândru, țănoș și bățos, cu nasul pe sus!

Fusesem la facultatea din Delureni, discutasem cu Decanul de atunci, eminentul profesor N. Olăroiu, (care întâmplător sau nu era chiar ginerele Rectorului) și care mi-a reiterat că nu primește la concurs pe nimeni care nu are media pe anii de studii din cei cinci ani ai facultății mai mică de 9,00.

Ce-i drept toată viața fusese un cercetător renumit la cel mai mare Institut de Cercetări din România, așa că îi înțelegeam oarecum pretențiile. Ce nu înțelegeam era faptul că deși terminase Politehnica și chiar specializarea de Electrotehnică, îi iubea efectiv pe doi Automatiști, colegi de promoție cu mine, pe care îi și angajase, ce-i drept pe post de laboranți, adică cu studii medii.

Nu pot afirma că băieții nu erau buni în ce făceau, dar parcă îi ridica cam mult în slăvi!

Rahat, eu aveam media 8,99. Degeaba i-am zis că domnia-sa mi-a acordat la cele două examene la care i-am fost student nota zece, a fost de neînduplecat!

La fel, degeaba i-am explicat că postul pe care aș fi vrut să candidez se plia exact pe cele ce le știam cel mai bine din facultate (materile din post erau Electrotehnică și Mașini electrice) ... gheață la mal.

Totuși, înainte de plecare, văzându-mă atât de cătrănit, mi-a aruncat o pastilă de la care, ulterior, toată viața mea s-a schimbat:

– Vezi că Politehnica din București a inițiat un master, care, apropo, este singurul din România și care are și capitolul de Mașini Electrice la care zici că ești așa de bun! Dă tu admiterea acolo ... și mai vedem!

Nu mi-a zis niciodată explicit că dacă o să reușesc la acel Master o să închidă ochii pentru acea sutime de la 8,99 la 9,00, dar mi-a dat o nouă motivație în viață.

Venind de la facultate, i-am zis iubitei mele soții că eu trebuie să fac acel Master!

S-a uitat la mine, cu ochii ei negri superbi, pe care îi consider chiar și azi ca fiind paradisul relaxării mele și a îngânat ușor, dar fără vreo conotație negativă:

– Omul ăla a zis că nu te angajează niciodată, ești sigur că vrei asta?

– Da iubirea mea, vreau asta mai mult decât orice!

– Atunci dragule, te voi susține cu tot ce pot eu!

Vara își târa zilele implacabil prin caniculă...

Eu, ca și iubita mea soție, fără concedii, fără distracții, fără ca de multe ori să merg și eu în parc cu fata. Învățam de rupeam în fiecare zi, minim opt ore! Erau multe chestii care de-abia atunci, după terminarea facultății, îmi dădeam seama că nu le stăpâneam. Greu, greu de tot. Totuși aveam în cap că trebuie să reușesc!

A venit și vremea examenului! Fir-ar să fie, fiind la acea vreme singurul master din România și concurența era acerbă: 60 de candidați pe 8 locuri la Mașini electrice, ce-i drept că erau și mai multe specializări, dar la toate era full!

Ca să nu merg singur la București l-am luat și pe amicul și fostul meu coleg de facultate Oli, care era mare specialist în Acționări electrice. Doamne ce ne mai întrecuserăm prin facultate pe la toate materiile. Era un tip ambițios și foarte tenace. De deștept ce să mai zic! Pe lângă doctoratul terminat la Politehnică, l-a făcut ulterior pe cel de-al doilea în Germania.

Examenul se dădea la două materii. La toate specializările prima era Electrotehnica, iar cea de-a doua varia de la specialitate la specialitate. Eu

dădeam Mașini electrice în timp ce Oli dădea Acționări electrice.

Ajuns în Politehnică în ziua primului examen, am constatat că ambele amfiteatre, acelea unde pierdusem atâtea ore cu cursurile primilor mei ani de student, erau pline de aspiranții la studiile masterale de la specializarea Mașini Electrice. Mă simțeam exact ca un pigmeu cu elefanții în preajmă. Nici glas nu mai aveam.

Totuși, dă-o încolo de treabă, era Electrotehnica, materia pe care o iubeam cel mai mult! Însă când ești cel mai sigur de tine, atunci o dai de gard. Am reușit să greșesc la un calcul simplu și așa că nu mi-a mai ieșit bilanțul puterilor la una dintre cele 5 probleme.

Am ieșit din sală mai amețit decât dacă aș fi băut cu patimă o sticlă de Whisky și supărat foc. M-am întâlnit cu un Oli care făcuse și el cam același c...t ca mine.

Stăteam amândoi ca doi pui de găină în mijlocul holului uitându-ne la bucureștenii care ieșeau de la examen și se gratulau cu efuziuni prietenești unul pe altul:

– Băi c...e, la subiectele astea cine nu ia cel puțin 9,50 este un dobitoc!

La un moment dat am vrut să plec acasă la Delureni și să nu mă mai prezint a doua zi la examenul de Mașini.

M-am dus totuși la vărul meu Răsdan, cel care mă găzduia într-o casă impunătoare, poziționată chiar în spatele Campusului, am băut amândoi o sticlă de Grasă de Cotnari, marcă foarte la modă la acele vremuri și gândurile negre m-au părăsit. Se pare că noaptea a fost un sfetnic bun!

A doua zi am pornit voios către facultate, am intrat reconfortat la cea de-a doua probă și am scris 13 foi. Foi, nu pagini!

Simțeam că nu pot să mă mai opresc, de parcă creierii îmi dădeau pe afară din devlă. După două ore și jumătate de scris în continuu până am revenit pe Pământ.

M-am uitat dezorientat de jur împrejur ca să îmi dau seama unde sunt. Cred că în perioada de mai înainte fusesem în cu totul și cu totul alt loc decât în Amfiteatrul 004 al Facultății de Electrotehnică din Politehnică.

Lângă mine era cazat un bucureștean șucar, cel puțin, așa părea la prima vedere.

– Băi barosane, văd că o să iei minim 20, după câte foi ai scris! Dă-mi și mie caracteristicile în V ale mașinii sincrone că te cinstesc!

– Băi cocoș, eu te văd că ești aerisit, dar tu știi ce înseamnă concurs? Știi doar că opt dintre noi vor intra!

– Bine bă, da ce șanse o să am eu cu tine după toate romanele polițiste pe care le-ai înșirat până acum?

Am stat un pic pe gânduri, după care m-am gândit:

– Hai să fie și un lup de Delureni mâncat de o oaie de București. Și i-am dat subiectul solicitat de frumușelul bucureștean.

Culmea este că, într-un final, Cocoș a intrat fix și exact al optulea, ultimul dintre noi toți, și că tot masterul a avut grijă să își plătească datoriile față de mine într-un fel sau în altul!

Ajuns acasă și mă simțeam oarecum amețit. Eram foarte supărat pentru faza cu Electrotehnica. Măcar eram liniștit pentru faptul că nu mai trebuia să învăț, dar nici împăcat cu mine nu prea eram.

Mergeam pe afară cu fetele mele frumoase, dar nu eram în apele mele teritoriale! Mă gândeam că aveam să le dezamăgesc în caz de ceva.

Să fie ei de cacao de bucureșteni deștepți!

Ulterior, a fost momentul în care mi-am dat seama că valorile nu sunt așa cum vor unii!

Și asta după ce venind din parc, într-o după-amiază banală, m-a sunat mama.

– Măi Floare, așa cum mi se adresa mămica mea iubită, vezi că m-a sunat de la facultate un domn N.O., a zis că e Decan și că te cheamă acolo! Cică ai intrat primul la Master la București!

– Măi mamă, nu mai face mișto de mine! Te rog!

Am făcut un duș, m-am schimbat și am ajuns la facultate.

Cu pași de greier borțos am intrat în biroul Decanului.

Doamne ce zâmbete largi pe fața acestuia. Dintr-odată uitase că nici eu nici Oli nu aveam media 9 pe cei cinci ani de studiu. Amândoi, *fatalitate*, obținusem 9,37 la admiterea la Master și eram primii pe listele afișate, eu la Mașini și el la Acționări. Amândoi de la Universitatea Muntenia de Jos din Delureni.

Sunt tare curios cum a reacționat Mister N.O. când a primit telefonul de la Decanul P. de la București, de la Politehnică prin care era anunțat că doi „prostănaci” delureni de-ai lui sunt pe primele locuri la minunatele mastere de Mașini și de Acționări Electrice, singurele la acea vreme din toată România!

Surpriză! din păcate, iubiții automatiști ai Decanului nostru nici măcar nu au reușit să intre, ce să mai zic de primele locuri!

– Domnule Al., încep Decanul cu o voce caldă, dacă mai doriți să vă angajați la noi, în lumina ultimelor isprăvi pe care le-ați performat, ne-am gândit ca pe lângă norma de bază, cea la care v-ați gândit dumneavoastră, să vă mai oferim și o normă întregă de plata cu ora. Mai mult decât atât, v-aș ruga să fiți chiar asistentul meu la materia Electrotehnică, cea pe care o predau la toate specializările facultății!

– Doamne! Să mă ciupească cineva de obraz, că nu pot nici în ruptul capului să cred ce mi se întâmplă în acele momente!

Evident că am răspuns afirmativ la toate întrebările care îmi fuseseră puse și chiar când să plec din birou, Decanul a adăugat:

– Aș mai avea o rugăminte mare la dumneavoastră (deja eram în ceruri, se vorbea cu mine cu dumneavoastră și mi se adresau rugăminți din partea unei asemenea personalități internaționale!), pentru că știu că aveți o foarte mare putere de convingere asupra tuturor celor care v-au fost colegi. Ați putea să îl convingeți și pe Oli să se alătore echipei noastre?

Auzi ce întrebare, cred că Oli ar fi plătit el din buzunar doar să fie coleg cu mine ... în activitatea didactică. A acceptat imediat. La puțin timp am dat și concursurile didactice și iată-ne preparatori universitari titulari ai Universității Muntenia de Jos din Delureni.

Îmi aduc cu exactitate aminte că primul salariu al nostru a fost de 670.000 de lei, adică mai puțin de un sfert din cât mi se oferise de către cei de la trustul de construcții. Mai comic era faptul că de la masterul din București și eu și Oli primeam o bursă lunară de 630.000 de lei, adică practic ne dublam banii!

Râsul curcilor, primisem și cameră în Campus, în P 27, pe bune, în ordinea mediilor.

Domnul prodecan pe vremea aceea, profesorul I.M., era de o rigurozitate dusă la extrem dublată de o corectitudine rar întâlnită în acele vremuri.

Nici nu i-a venit să creadă că în timpul zilei eram colegi la activitățile didactice de la Delureni, unde Domnia sa era profesor asociat, pentru ca apoi după ora 16 să ne predea Electrotehnică Avansată la cursurile de master la București.

A fost un an efectiv cumplit. În fiecare zi, de la ora 8 până la 14 performam la

Delureni la facultate, pentru ca apoi să alergăm până la gară să prindem trenul de 14,05 ca să plecăm la București. Ce masă, ce casă ... vai de noi.

Oli era singur pe vremea aceea, așa că îi mai dădeam și lui ceva sandvișuri din mormălăul pe care mi-l făcea iubita mea soție în fiecare zi.

Deși din Delureni, eram mai conștiințioși decât toți colegii noștri, chiar și bucureșteni fiind unii dintre aceștia. Nu am lipsit nici o zi de la cursuri. Drept pentru care am fost șef de promoție din nou. Cu zece la examenul de disertație. Și cu bursă două semestre. Recunosc că am fost foarte tenace pe acele vremuri!

Rememorând, la examenul pentru obținerea titlului de profesor universitar din comisie a făcut parte și o doamnă profesoară foarte dragă mie încă pe vremea masterului. Era acum Directorul de departament la Electrotehnică în iubita mea Politehnică. Când a început să vorbească, m-am înroșit ca un rac:

– Îl cunosc pe candidat chiar de pe vremea când a făcut Masterul la Politehnică. Ce pot să vă zic ... că a fost șef de promoție? Nu! ... vreau să vă spun, că am aflat ulterior, de sacrificiile extreme pe care le-a făcut comparativ cu absolvenții noștri care azi sunt mult mai light ... dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Și când mă gândesc că am fost singurul din grupă care am luat zece la examenul de disertație, de parcă se vedea de la o poștă că poate voi fi la un moment dat ... un profesor universitar!

Chiar dacă ajungeam pe la 16,15 din cauza trenurilor și plecam pe la 19,45 ca să putem să prindem trenul de întoarcere aveam grijă să avem cursurile complete de la colegi.

Iar asta devenise o rutină zilnică.

Nu mai vă spun, dragii mei că în gara din Titulești stăteam o oră și un sfert pentru a aștepta legătura spre Delureni și că ajungeam în jur de miezul nopții acasă pentru că nu aveam bani de taxi și trebuia să vin pe jos de la gară acasă.

Ajuns aici, îmi sărutam nevastica, mergeam la pătuțul fiicei mele iubite, măcar să o văd pentru câteva minute cum doarme fără nici o grijă, ... și apoi mă apucam să îmi pregătesc notițele cu subiectele pe care a doua zi trebuia să le prezint studenților.

Au fost ocazii, și nu puține, în care mă prindea și 3-4 dimineața! Dar îmi plăcea! Mă simțeam împlinit! Făceam exact ce mi-am dorit și chiar nu dezamăgeam pe nimeni.

Totuși salariul era cam mic, așa că nici rafturi în debarale nu am fost în stare să fac! Noroc cu tatăl meu, atunci când am fost somat de iubita mea jumătate, în glumă, desigur:

– Dacă nu îmi faci rafturi la debarale îmi iau copilul și plec la mama!

Bunul meu tătic, a doua zi l-a chemat pe meșterul Merfu care a făcut niște minunății de rafturi care rezistă cu brio și în zilele noastre.

Vremea a trecut și a apărut și o a doua minunăție a vieții noastre, un băiețel cu o fățucă de japonez și cu părul țepos, așa cum l-am perceput eu în prima lui zi de viață pe această lume la maternitatea din Giulești!

Aș vrea să am o viață lungă, / Căci am o nevestică tare scumpă,

Dac-am iubit-o cu folos, / Mi-a dăruit un Făt-Frumos...

Mă simt bărbat adevărat, / Că mi-a dat soarta și-un băiat.

Băiat frumos și norocos, / Și sperăm că și ... la pungă gros

Și dacă eu mă uit mai bine, / Băiatul seamănă leit numai cu mine!

Fragment din romanul „Cine zice ... Al e...!”, în pregătire.

Eugenia Duță

Destinul bate la o poartă

Biroul meu își deschidea ușa direct spre grădina din față. Nu era cea mai bună alegere, pentru că mica grădină avea gardul comun cu vecinii, nea Aurică și coana Anica și eram permanent părtaș la tot ce se întâmpla pe la ei. Dar o preferam, deși aveam și o altă cameră, mai bună, cu o sobă clasică din teracota, care duduia când se făcea focul în ea și producea o căldură destul de greu de suportat, însă minunată spre dimineață, când răcoarea de afară pătrundea prin cercevelele nu foarte bine izolate. Dar acolo nu aveam priveliștea minunată și liniștitoare, patriarhală, care se așternea în fața ușii deschise a „biroului” meu.

Veneam de vreo zece ani acolo, în satul acela rupt de lume și coana Anica mă considera ca pe fiul ei, fiu pe care nu-l avusese... că pe gineri îi accepta politicos, dar nu prea era loc de mare dragoste. Nu știu de ce avusese o simpatie deosebită pentru mine, poate sperase că până la urmă s-o lega ceva între mine și fiica cea mică, încă nemăritată la vremea când aterizasem eu, cu rucsacul în spinare, într-o seară de toamnă, coborând de pe munte, cam dezorientat de noaptea ce căzuse dintr-o dată. Mă rătăcisem.

Mi-am luat inima în dinți și am bătut la prima poartă ieșită în cale. Nea Aurică a ieșit cam încruntat la poartă și m-a ascultat privindu-mă circumspect pe sub sprâncenele stufoase. Nu era prea convins de povestea mea, cum că m-am rătăcit de grupul cu care urcasem pe munte, că mi se descărcase telefonul... care telefon, ce descărcare, asta nu o prea înțelegea el atunci, că abia mai târziu i-a făcut fata cea mare cadou un „mobil” la care el se uitase la fel de chiorăș cum se uita în acel moment la mine. Era gata să închidă poarta cu un refuz, când din curte a ieșit un dulău imens, un ciobănesc german care s-a pus doar o secundă în fund, apoi s-a ridicat majestuos, s-a apropiat de mine, cu botul întins, amușinându-mă, ca și când mă evalua, gata să mă înfulece și în timp ce nea Aurică, cum am aflat mai târziu că îl cheamă, striga disperat la el să dispară de acolo, s-a ridicat pe labele din spate, mi le-a proptit pe umeri pe cele din față și m-a lins pe obraz. Nea Aurică a înțepenit, cu ciomagul în mână, că ridicase un par de lângă gard. Eu am mângâiat câinele. „Ce faci, mă, Rexule?” „Da’ de unde știai că-l cheamă așa?” „Nu știam. Am simțit.”

Nea Aurică m-a privit iar chiorăș și m-a invitat în casă. Deja aveam acordul lui Rex.

În seara aceea mi-am sunat prietenii să afle că-s în viață și întreg și apoi am mai rămas restul de concediu la cei doi, cei trei de fapt, că Rex nu s-a mai despărțit de mine. Dragoste la prima vedere, cum se zice. Tanti Anica mi-a spus că nu se mai întâmplase niciodată ca Rex să se comporte așa cu un străin, ba dimpotrivă, nici cu cei cunoscuți nu era prea prietenos. Pe gineri... ce să spun... îi privea cam dintr-o parte, și pe cel care la data aceea făcea parte din familie și pe al doilea, apărut la vreo doi ani după mine.

Curtea, cândva foarte mare, fusese împărțită în două de un gard de lemn. Coana Anica îmi spusese că o soră de-a ei se hotărâse să vină să stea mai aproape de ei, după ce i se prăpădise bărbatul și îi ridicaseră o casuță modestă, cu două camere și o bucătărie și mai modestă, o magherniță, jos, în fundul curții. Closetul era destul de departe, cum se făcea la țară, în cel mai dosit colț al curții. Camerele însă, erau destul de mari și aranjate tipic țărănește, cu ștergere pe pereți și pozele bunicilor sub ele. O ladă de zestre risipise un miros de naftalină când tanti Anica o deschisese, să scoată așternuturi pentru mine. „De ce e goală casa?” am întrebat.

Tanti și-a șters discret o lacrimă. „Biata soră-mea nu a apucat să se mute. A făcut un cancer și... s-a dus. N-avea copii. Casa ne-a rămas nouă. Am crezut că o să o vrea una din fete... știi, am două fete, una e măritată la oraș, cu unul cam bețiv, că biata de ea, mai vine uneori cu ochii vineți... ailaltă e tot la oraș, la Câmpulung, lucrează la o fabrică de d-alea, cum să zic, pansamente sau cam așa ceva... stă cu chirie, mai vine pe la noi și stă în camera aia dinspre drum, unde ședea când era mică... uneori mai șade și în casa soră-mii, da' în camera aia dinspre răsărit, că ei îi place să bată soarele prin geam de când apare dimineața... pe mata te pun aici, în camera asta cu ferestrele spre noi, că are soba mai bună. Ce să zic de fie-mea... E fată frumușică și cuminte... da încă nu și -a găsit pe nimeni...” Și m-a privit de sus până jos, parcă evaluându-mă. Ptiu, drace, mi-am zis, ce energie pozitivă am azi, de generez numai sentimente luminoase?!

Lucrurile nu au ieșit cum ar fi vrut tanti Anica. Lili, mezina, era chiar frumușică, cumintică și modestă, dar pusese ochii pe un șofer care-i sucise mințile cu drumurile pe care le făcea, distribuind accesoriile sanitare produse de fabrica în care lucrau amândoi. Îi aducea de fiecare dată flecușețe care o impresionau. Ea era cuminte și frumoasă, el avea nevoie de o nevastă care să-l aștepte acasă cu mâncarea caldă când venea din deplasare, de prin țară sau de prin Europa, de pe unde-l duceau contractele patronului. Avea câte o amantă prin fiecare oraș pe unde ajungea, dar ce treabă avea asta cu căsnicia? Așa îi spusese și tanti Anica, atunci când fata i se plânsese că prinsese un fir de-al lui Sandu cu una din Chișinău. „Măi, fato, aduce banii în casă?” „Da, mamă, aduce.” „Te bate?”... „Ei... dacă nu îmi măsoar cuvintele, mai dă câte o palmă.” „Cum așa?” Lili tăcuse puțin, apoi mărturisise. „Într-o zi, mai pe la-nceput, a întârziat acasă și eu îl așteptam cu masa... m-am dus la crâșma unde știam că se mai oprește cu băieții... și l-am chemat acasă. S-a făcut roșu de furie și m-a luat la bătaie, cică să nu mă mai prindă că vin după el în cârciumă... au sărit bețivii ăia să mă scoată din mâinile lui ” „Păi așa e, fata mea, l-ai făcut de râs de față cu prietenii... sigur au râs de el. Și altă dată?”... „A mai fost de câteva ori... dar am văzut ce-l supără și tac...” „Păi așa să faci și o să fie bine. Ce să-ți fac, tu l-ai ales... asta e viața femeii...”

Tanti Anica mi-a povestit astea cu năduf, iar eu am înțeles că ar fi vrut pentru fata ei un băiat „așa delicat, ca mata”, care n-ar fi ridicat mâna la fata ei...

Încetul cu încetul, m-am obișnuit să vin la ei ori de câte ori puteam, nu numai în concedii. După ce m-am angajat, mi-am luat o mașină second hand și așa puteam să mă reped la sfârșit de săptămână la ei, îi mai ajutam la câte ceva, mai adunam fructe, toamna, mai tăiam iarba din livadă cu un trimer, pe care îl cumpărasem, dar nea Aurică nu se atinsese de el, prefera tot coasa, că nu făcea zgomot și nici nu strivea iarba pe care o tăia. „Că vacile sunt pretențioase, nu mănâncă de asta strivită”. Camera era aproape oficial a mea, nimeni nu o mai ocupa, chiar dacă uneori se mai oprea pe acolo câte un turist obosit de traseul montan.

În urmă cu doi ani, am primit o modestă moștenire neașteptată și le-am propus să facem o anexă la casă, să spargem o ușă în holșorul dintre cele două camere și să adăugăm în spatele casei o baie și un hol care se continua cu o altă cămăruță, inițial gândită ca un depozit pentru fructe, dar care ulterior s-a transformat într-un mic birou pentru mine. La început s-au speriat de amploarea cheltuielilor, dar le-am explicat că nu vor da nici un ban, că nici eu nu mă așteptasem ca o rudă îndepărtată să mă desemneze moștenitor. Părinții mei se prăpădiseră... frați nu aveam... Bani picați din cer se potriveau perfect cu proiectul meu. „Păi... și actele?” - asta a întrebat unul din gineri.

M-am gândit câteva secunde. „Facem un act de mână, că pot folosi cămăruța aia, cât oi trăi.” Ginerile a rânjit. „Aha. Cuiul lui Pepelea”. M-am înfuriat. „Apreciez cultura ta, dar...”

Nea Aurică a intervenit dur. „Gata cu discuția, e casa mea, curtea mea. Sunt de acord.”

La toate astea mă gândeam în timp ce priveam imaginea din fața ușii mele deschise spre curtica din față. Nu aveam acolo, în cămăruță, decât un fotoliu, un raft de cărți, caiete, ustensile de scris și o măsuță pe roțițe, pe care o trăgeam spre mine când foloseam laptopul. Era spre seară, dar soarele încă nu coborâse după culmea din spatele gospodăriei. În liniștea care se așternea între două reprize de cules de mere din livada care se întindea în jurul casei, încercam să scriu ceva. Venisem acolo tocmai pentru a finaliza un roman pe care editura îl aștepta de ceva vreme, dar nimerisem într-un moment de agitație, normală toamna, când se culegeau fructele din livadă. Reușeam să mă detașez de zgomotele din jur, să mă concentrez asupra scrisului, dar mă bucuram totuși, de momentele de liniște. Puteam să mă retrag în „camera mea”, dar o preferam pe aceasta, micuță, cu ușa deschisă înspre straturile de flori, de gladiole și sporul casei, trandafiri tomnatici și hortensii încă înflorite, sub tuiele plantate cu ani în urmă, din două ghivecele cumpărate de la Kaufland și care acum erau mai înalte ca mine. Un roi de musculițe făcea o horă sub un vișin rotat, mă fascina jocul lor, cu simboluri numai de ele cunoscute, poate era vorba de o nuntă, efemeră ca și viața lor...

Nu am reușit să termin ce aveam de lucrat. Peste sunetele clavecinului care se revărsau din caseta „Bach” care rula în vechiul și demodatul meu casetofon Sony („de-acum un milion de ani”, cum râdeau prietenii mei), s-au prăvălit vaietele coanei Anica. În urma ei veneau cu grijă doi lucrători pe care îi tocmiseră să îi ajute la cules, cărând cu grijă pe un al treilea, care părea inconștient.

Am sărit imediat, să văd cum îi pot ajuta. Mă simțeam cam vinovat, dar anul acesta nea Aurică nu mă lăsase să particip la cules. „Să-ți vezi mata de treabă, că noi ne descurcăm.”

„Ce-a pățit?” Tanti pusese palma peste gură, cum fac țărăncile când e vreo problemă. „Păi ce să fie, iote, a căzut din păr.” „Să-l duc la spital?” „Nu, mamă, că am chemat o sută doișpele, or să vină repede și ziseră să nu-l mișcăm prea mult, da' noi apucărăm să-l ridicăm și ziserăm să-l punem ici, pe -o pătură.”

Vînzoleală mare, câteva muieri de prin vecini și-au făcut apariția, vreo doi bărbați lășaseră culesul și se apucaseră să dea sfaturi, care mai de care mai docte. Mă surprindeau cu tot felul de cunoștințe medicale, acumulate probabil în serile în care nu se dezlipeau de televizor, urmărind, de preferință, una din „Antene” și căscau ochii toată seara, îmbogățindu-și „cultura”.

112 a venit surprinzător de repede. L-au luat cu grijă și l-au așezat pe o targă, apoi l-au pus în mașină și duși au fost. Mă simțeam ca-n filmele americane, atâta promptitudine nu văzusem prin alte locuri.

Liniștea s-a așternut din nou, după ce au plecat. Oamenii s-au întors la cules de pere și prune, că asta-i viața, merge înainte... nea Aurică s-a dus cu ei și tanti Anica a rămas să pregătească masa de seară. Cum inspirația mea zburase, m-am dus să stau lângă ea, pe o băncuță din bucătăria lună de curată.

„Ia zi, tanti, cum de a căzut omul?”

A oftat, nervoasă și a deschis zăgazurile. „Uf, mânca-l-ar ciorile, Doamne iartă -mă, că nu-ș ce să zâc. Pe la prânz mă dusei să văd dacă vor să mănânce și când mă uitai, ia-l de unde nu-i! M-am uitat prin tot părul ăla, îl știi și tu, părul ăla mare de colea, din spatele casei, că acolo trebuia să lucreze. Fir-ar el să fie, nu se vedea nimic, am zâs că o fi terminat, da' de unde, că erau crengile pline de pere și pân'la urmă am văzut cutia atârnată de o creangă, cu cârligul, știi tu, ăla de ți l-am dat și ție, că se agață bine cutia și nu trebe s-o ții în mână...” „Și? Unde era omul?”

Tanti Anica a învârtit cu ciudă în mămăliga ce bolborosea pe plită. Era o căldură plăcută care mă moleșea puțin, combinată și cu cele deja două păhărele de țuică pe care le băusem.

„Păi, un' să fie, să pusăse pe o creangă mai groasă și dormea dus! M-am înfuriat, ce zâci, și i-am zâs vreo două, că noi plătim la zi-muncă, 100 de lei, plus mâncare, țigări și beutură! Păi cum așa! Doarme pe banii mei? Ș-acu, d-asta o fi căzut, că iar s-o fi culcat!”

Am mai stat puțin de politețe și am plecat, că mă umfla răsul și nu era frumos...

*

Seara deja coborâse peste noi. Liniștea părea nefirească după tot ce se întâmplase.

În cămăruța mea, cu ușa deschisă către lumea de afară, încercam să regăsesc echilibrul spart. Copacii desenau umbre chinezești pe cerul semiîntunecat, Bach mă însoțea, ca mereu în momentele mele personale. Mă simțeam singur, trist, dar ciudat, totuși bine.

S-a făcut întuneric. Tanti Anica a ieșit în ușa bucătăriei și mi-a făcut semn să trec pe la ei, că oamenii plecaseră și voia să-mi dea și mie ceva de mâncare, așa, „s-o ierte Dumnezeu că vorbise de urât pe omul acela”.

M-am dus, dar pățaniile nu se terminaseră, era o zi cu totul specială...

Portița scârțâise timid, parcă cu o jale temătoare. Pentru că eram mai aproape de ușă, m-am ridicat să văd ce e. În lumina anemică a becului pe care primăria îl instalase pe stradă, umbra slabă și încovoiată a Lilicăi abia s-a prelins pe lângă stratul de gura leului, crăițe și trandafiri ce decora peretele alb al casei celor doi. Târa după ea o boccea, nu foarte voluminoasă. „O-pa!”, mi-am zis. „E de rău.”

Tanti Anica ieșise în urma mea, din nou cu mâna peste gură. În spatele ei, silueta ceva mai înaltă a unchiului Aurică părea că a crescut, de supărare.

„Ce făcuși, fato? Ce cauți acilea, la ora asta? Unde e Sandu?”

Lilica lăsă din mână bocceaua și se puse pe un plâns cu sughituri.

„M-a dat afară. Și-a adus pe alta, o moldoveancă, a angajat-o la noi la fabrică... și m-a bătut de m-a-nvinețit și m-a trimis să vin de unde am plecat cu el... că nu-i mai sunt bună...”

Nea Aurică s-a-ntors brusc și a intrat în bucătărie, și-a turnat o stacană de țuică și a rămas cu ochii-n gol. Tanti Anica mai că nu și-a-nfipt mâinile în coada fetei, o simțeam că e gata să explodeze.

„Păi și io ce să fac acu cu tine, fată? Că o să ajung de râsu' satului! Ce făcuși, că nu degeaba te-a dat pe stradă! Nu ți-am zâs să fii mai supusă? Că dacă-ți vedeai de treabă, îl spălai, îi dedeai de mâncare, stăteai cum voia el și-ți țineai fleanca, rămâneai la casa ta!”

Mi-era milă de biata fată, slabă, plânsă, alungată din casa ei, bătută, cu ochii învinețiți și nasul umflat de vreun pumn, certată de maică-sa la care venise să afle alinare... O clipă am crezut că o să se întoarcă și o să plece. I-am luat bocceaua și i-am făcut semn să vină spre camera ei, în căsuța părinților. „Hai, tanti, las-o acum, că nu rezolvați nimic. Noaptea e sfătuitor bun. Mâine o să discute cu el, poate se împacă... și dacă nu, ce, e singura femeie divorțată? S-au schimbat vremurile...”

Lilica s-a pus pe plâns. Tanti Anica parcă luase foc.

„Ce divorț, băiatul mamei, ce divorț, că nu-s cu acte. Pe la noi așa e, vine băiatul, o ia și o duce la casa lui... actele mai pe urmă... dacă or fi. Și nu fuseră, că noi aflarăm târziu că mai are o nevastă, cu acte, de care nu s-o despărțit... da' nu mai aveam ce face... că ar fi vorbit tot satul... na, că acu o să aibă ce toca pe la colțuri...”

Ce să mai zic? I-am lăsat bocceaua la capul scării și am dat să plec. Din urmă am auzit-o pe tanti spunând ceva mai încet și mai mios.

„Da'... poate o iei mata la București, să te ajute prin casă, așa, fără bani, doar pentru un culcuș și o masă... că e fată pricepută... măcar pân-om vedea ce și cum...”

Am înțepenit. Aha, până la urmă spera să-și vadă visul împlinit! Am rostit un „seara bună” cu jumătate de voce și m-am refugiat la mine.

Dimineața m-am trezit indispus. Mi-am făcut bagajele, pentru că în situația dată nu prea aveam condiții să termin lucrarea începută.

Lucrurile însă, continuau să se deruleze după legea lor, prea puțin influențată de voința muritorilor. Cineva, acolo sus, aranja totul în fișiere bine organizate și

pregătite să se deruleze exact cum dorea un „EL” neștiut, dar resimțit de destinul fiecăruia dintre noi.

Tocmai când mă pregăteam să prezint un refuz care ar fi putut să mă lase fără „casa de vacanță și reculegere”, m-a chemat tanti Anica. Lilicuța era plecată, cu taică-su, la Săndel.

„Am trimis-o, maică, să lămurească lucrurile. Fata e gravidă. Dacă o vrea înapoi, bine. Dacă nu... om mai vorbi noi. Acu... altfel se pune problema.”

Aha...

Când s-au întors, Lili strălucea, pe sub vânățiile de sub ochi. Nasul, umflat de la pumnul primit cu o zi înainte, se mai micșorase puțin, dar era roșu de la plânsul din timpul nopții. În urma lor a apărut și Săndel, o namilă de om care ar fi putut foarte bine să ne bată pe toți deodată. Nu-mi venea să cred că Lili scăpase așa ușor din bătaia lui, probabil doar se jucase cu ea, că dacă ar fi fost să-și pună mîntea cu ea, nu ar mai fi fost întreagă.

A dat mîna cu mine și s-a pus pe banca din curte, cu paharul de țuică în mîna, că tanti Anica se învârtea ca un sfredel să-i pună pe masă de toate, de parcă venise să-i ceară fata de nevastă. Lucrurile nu erau prea departe de asta... A pornit să-mi explice de ce o gonise pe Lilica, de parcă era nevoie să aflu eu toate dedesubturile situației lor. Am dat să plec, dar n-a fost chip, până nu mi-a povestit toată tărășenia nu am scăpat.

Cică el voia de mult un copil, că de aia o lăsase și pe nevastă-sa, aia cu acte, că era stearpă. Terminase divorțul între timp, dar nu-i spusese nimic Lilicăi, pentru că nici ea nu-i făcea copii, deși el se străduia din plin – și mi-a făcut cu ochiul, adică, așa, ca între bărbați, știu eu cum e cu strădania asta. Tipul îmi repugna, nu știu de ce, era un biet om simplu, fără educație, dar nu asta era problema, că și gazdele mele erau oameni simpli, dar de o simplitate nealterată de viața la oraș...

M-am arătat înțelegător, „ce o să faci, vărule, o iei de nevastă?” „Sigur că o iau”, a zis el, înlăcrimat după al patrulea pahar dat pe gât. „Bine, bine, dar să nu o mai bați, că dă copilul afară sau îl face cu malformații.” „Ce e aia?” „Păi... iese schilod sau tâmpit.” „Auăleu, chiar așa?” „Da, chiar așa, să nu o mai atingi nici cu un deget.” „Așa o să fac, mâncați-aș, ca la icoană o să-i pup mîinile... să-mi facă un băiat frumos.” „Și... dacă o fi fată... ce faci?”

S-a gândit puțin, terminând al cincilea pahar, cu lacrimi în ochi. „Dacă așa o vrea Dumnezeu... ce să fac, o să trag tare până o ieși băiat.”

Și mi-a făcut iar cu ochiul.

Mă pricopsisem cu un „cumnat”, care va să zică... Eu am mulțumit Celui de sus că nu m-am ales cu o nevastă.

Timpul și-a urmat implacabil cursul, că știa el mai bine ce are de făcut. Eu am terminat cartea, Lilica a născut un băiat și de zeci de ori mi-a tot repetat că nu știe ce i-am făcut lui Sandu al ei, că de când vorbise cu mine nu i-a mai dat nici măcar o palmă. Sandu „s-a străduit” în continuare și la doar un an după nașterea băiatului i s-a mai născut o fată. Nea Aurică și tanti Anica sunt în culmea fericirii și de câte ori mă duc pe-acolo mă pun la cură de îngrișat, ca să nu mai zic de borcanele cu carne de porc pusă în untură, cu care plec iarna de acolo... și toate cele însoțitoare, murături, vinete, ghebe cu usturoi și oțet...

Stau cu ușa deschisă către apusul de toamnă și scriu toate astea. Care se întâmplă pentru că, într-o seară, Destinul m-a îndrumat să bat la poarta potrivită...

George D. Piteș

Aniversare de neuitat

– Ei, cum vă spuneam, dragii mei, diseară vă aștept pe la mine! Vreau să tragem o băută pe cinste! Așa ca-n tinerețile noastre. I-am spus și nevastă-mii că vreau să beau doar cu băieții... Vom bârfi ca între bărbați, despre femei, dar fără femei... Ha, ha, ha!... E clar?

– Dar, doamna? Îndrăzni cu jumătate de gură micuțul Agache Strâmbeanu scărpinându-se în creștetul capului și închizând un ochi cu subînțeleș.

– Doamna Safta? Ei, ea are regim special. Ea ne servește. Diseară ea va fi singura femeie tolerată în casă. Cineva trebuie să aibă grijă și de meniu, nu? Măi, și am un meniu de nota zece: icre, pește prăjit, cașcaval, salam de Sibiu, două feluri de friptură, ce mai?... ca de zile mari.

– Ce vrei, o dată face sefu' treizeci de ani, se înclină slugarnic Spiridon Culcuș.

– Chiar așa! Întări și Zărzărică Slătaru.

– Să ne trăiți într-un mulți ani cu sănătate, sefu'! Încheie somtuos, deschizând larg brațele, parfumatul june-prim Olimpiu Trăpașu.

– Vă mulțumesc, dragii mei și nu uitați, diseară la ora șase fix, vă aștept s-o facem lată! Va fi o aniversare de neuitat.

Șeful ne întoarse spatele, un spate lat, de culturist și fost boxer de categoria pană. Era un bărbat frumos, înalt blond, cu părul făcut inele ca un adevărat Adonis, care nu scăpa niciodată prilejul de a-și pune în evidență pectoralii herculieni, crescuți cu trudă la școala severă a careului magic.

Șeful nostru era și puțin impulsiv și puțin înfumurat, lucru care nu putea decât să-i consolideze poziția la serviciu și în societate. Persifla pe oricine și tutuia pe toată lumea. Avea un fel superior de a fi, care te obliga, fără să vrei, să iei poziția de drept și să spui doar „să trăiți, am înțeleș!”

Trebuia să fii sigur că, dacă vorba lui nu te lămurește, este foarte probabil ca un croșeu de dreapta, sau un upercut de stânga, picat ca un trăsnet din senin, să te convingă de faptul că șeful „are întotdeauna dreptate”.

Și cum pe șefu' nu aveam voie să-l supărăm cu nimic, mai ales că era ziua lui, ne-am învoit de la nevastă și ne-am întâlnit cu toții la ora șase fix în fața blocului șefului nostru. Aveam brațele pline de flori și pachete aniversare frumos legate cu panglicuțe multicolore.

Am urcat trei etaje cu inima strânsă. Era prima vizită pe care îndrăzneam să i-o facem șefului și ne temeam și de umbra noastră, ca nu cumva să-l supărăm cu ceva.

Cu inima cât un purice, am sunat la ușa din stejar masiv, frumos sculptată și lăcuită, că puteai să-ți răsucești mustața în ea. Ne-a deschis doamna Bivolaru, soția șefului, o femeie scurtă, durdulie, care se cunoștea că nu ține la siluetă și, cu atât mai puțin la vestimentație. Era îmbrăcată într-o rochie sac, de culoare neagră, căreia numai sânii proeminenți îi mai strica puțin geometria. Era încălțată cu o pereche de pantofi albi, fără toc, iar după ureche își pusese un boboc de trandafir roșu. Avea părul tapat neglijent, fără o coafură anume, pleoapele vopsite strident în albastru, iar buzele subțiri erau date cu un ruj de culoare maron închis, ceea ce-i transforma gura într-o linie sinuoasă fără un traseu bine definit. Doamna Bivolaru ținea strâns între dinți un trabuc imens. Era exact ceea ce-i lipsea acestei femei pentru a mă face să izbucnesc în răs. M-am abținut cu mare greutate făcând, ce-i drept, cu un efort considerabil.

-Aa, bine ați venit, domnilor! Pofțiți! Intrați! Sunteți așteptați. Masa e gata pregătită, iar băutura este la gheață...

Ne-am înclinat tremurând încă de emoție și acoperindu-i mâinile dolofane cu sărutări pline de respect. Din sufragerie ne îmbia un miros de mâncare aburindă, amestecată cu un damf de țuică veritabilă, ce-ți aducea instantaneu aminte că n-ai mâncat de două zile. Am simțit, cum un arici cu toți țepii zburliți se plimbă liber prin stomacul meu, zâmbind ironic într-o dungă. Mi-am apăsât stomacul cu mâna admonestându-l în gând.

„Ai răbdare, ce naiba! Mă faci de rușine...”

Din dormitor și-a făcut apariția și sărbătoritul care ne-a fixat cu ochi tulburi și ne-a zâmbit strâmb, dar oricum, cu gura până la urechi. Se cunoștea de departe că l-am trezit din somn și că e bine făcut.

- Ce plăcere! Ia, uite, cine a venit, mamă! Da', intrați, ce-ați rămas așa? Dați pachetele alea încoace și faceți-vă comozi! Presupun că astea sunt pentru mine, nu? Mulțumesc!

Șeful nostru plescăi de plăcere și aproape că smulse pachetele din mâinile noastre.

- Sper să fiți la înălțimea bunătăților de pe masa noastră, ne puse în încurcătură șeful, cu obișnuita lui vervă.

- Vai, Marcule, dar cum îți permiți! Îi jighești pe domnii, sări în ajutorul nostru doamna Bivolaru, cu glas mieros, împăciuitor, ascunzându-ne destul de brutal, într-un nor de fum.

- Lasă dragă, nu se supără ei cu una cu două! Sunt băieți buni, care știu de glumă. Nu-i așa băieți?

Am răspuns stânjeniti, toți deodată, ca la un semn, ca pentru a ne mai face curaj.

- Așa e! Să ne trăiți domnu' șef!

Am intrat în sufragerie și ne-am așezat care pe unde am apucat, pe comodă, pe scaune, pe fotolii. Doamna Safta ne-a servit cu un pahar de țuică și a dispărut în bucătărie de unde se auzea ceva sfârâind promițător.

- Beți, măi băieți! Beți și urați-mi de bine! De acum am făcut și eu treizeci de ani... De acum, am schimbat prefixul, am...

- Treizeci de ani? Păi asta-i cea mai frumoasă vârstă pe care o poate avea un bărbat. Ce să spunem noi, care avem fiecare peste cincizeci de ani? prinse curaj Agache Strâmbeanu.

- Ei și voi! Voi v-ați cam trăit traiul, v-ați cam, mâncat mălaiul, nu? Eu însă stau de multe ori și mă gândesc, câte visuri aveam și câte am reușit să mi le împlinesc până acum. Sincer nu sunt mulțumit deloc de mine. Și vine odată timpul

când trebuie să tragi linie și să aduni. Atunci destinul, râmând de tine, îți aruncă: „Gata, ai îmbătrânit! De acum nu mai meriți nimic...”

Bivolaru fixă cu ochi tulburi podeaua. Buzele începură să-i tremure. Trabucul amenința să-i cadă din gură.

– Dar nu mă las eu cu una cu două! Își reveni dintr-o dată șeful. Să bem, băieți, să doar d-aia ați venit pe la mine, nu?

Am ciocnit un rând de țuică, apoi pe al doilea, unii chiar și pe al treilea, dar, nimeni nu ne invita să ciugulim câte ceva și din bucatele frumos rânduie pe masa festivă, care se arăta într-adevăr ademenitoare și ne făcea din când în când cu ochiul. După numărul înțepăturilor cred că ariciul din stomac îl chemase între timp și pe fratele lui, cu care porniseră să se hărjonească. Lângă mine Agache Strâmbeanu își mângâia ușor chelia ce i se înroșise înghițind din când în când în sec și trăgând rușinat cu coada ochiului spre bucatele de pe masă.

Pe comodă, ușor adus de spate, așteptând binecuvântatul semn pentru a se repezi la bunătăți, privea încruntat Spiridon Culcuș, care molfăia între buzele vinete o țigară stinsă de mult.

În stânga mea Zărzărică Slătaru se cufundase de tot în fotoliu. I se mai vedeau doar obraji care, în sfârșit, prinseseră și ei ceva culoare. Prin cele câteva fire de păr se vedea țeasta purpurie.

Vizavi, fantele nostru, Olimpiu Trăpașu, care nu-și mai găsea loc pe scaun, își așeza mereu cravata schimbând țigara dintr-o mână într-alta.

„Sigur șeful nostru a mâncat, a băut, și-a făcut și siesta, iar acum îi arde de făcut glume pe socoteala noastră...” mă chinuia un gând.

Trecuse deja o jumătate de oră iar de invitație la masă nici gând. Deodată, șeful nostru se sculă în picioare se întinse de câteva ori și-și îndreptă spatele, arătându-ne brațele firoase pe care mușchii se încolăceau precum șerpii pe ramurile copacilor tropicali și, bineînțeles, arma lui forte, adică pectoralii ce tresăreau amenințător.

Ochii noștri îi urmăreau numărul cu respect, gurile ni se căscau de admirație, dar să mâncăm ceva nu ne îmbia nimeni.

– Vai, Șefu', dar aveți niște mușchi de te bagă-n sperieți! Îl flată slugarnic Zărzărică roșindu-se până-n vârful urechilor de admirație.

– Păi, eu mă compar cu fitecine? Ce crezi tu? Unul e Marcu Bivolaru!...

Șefu' se îndreptă spre comodă și deschizând-o ne prezentă o sumedenie de cupe, diplome și medalii frumos orânduie.

– Uitați-vă și bucurați-vă! Nu pe toate drumurile aveți să găsiți un șef ca mine! se înfoie Bivolaru.

– Să vă dea Dumnezeu, sănătate și viață lungă! Și să știți că sunteți ca un adevărat tată pentru noi, păcătoșii ăștia bătrâni! se înclină plin de respect Agache Strâmbeanu.

– Așa e, bă! Întări Bivolaru. Să știți voi! Eu chiar vă sunt ca un tată, ați înțeles! Și încă unul d-ăla bun, nu vitreg. Pe deasupra un luptător în viață. Nu mi-e frică de nimeni. Am curaj să mă iau și cu dracu' la bătaie. În viața mea nu m-a făcut nimeni K.O. Dar, ia să-mi spuneți voi mie, pușorilor, știți cumva pe câți am făcut eu K.O. Hai? Vă spun eu, treizeci și doi... Iar meciuri câștigate, știți voi câte am? Habar n-aveți! Vă spun tot eu. Șaizeci și trei. Am luat titlul de campion național de două ori. Când Muscariu de la Progresu' m-a câștigat la puncte, ce-i drept cu arbitrul, m-am retras. Era deja prea multă mafie pentru mine. Nu mai mergea să câștigi pe cinstite. Și m-a câștigat în opinia lor, cu un croșeu de dreapta și un upercut. Asta spun ei a fost toată diferența. Aiurea!

Trebuiau să scape de mine. Iar Muscariu ăsta se lupta ca o domnișoară. Și totuși... Cretinii dracu'! Apropo, știți voi ce-i ăla un croșeu, sau un upercut? Cu o lovitură dintr-asta, bine plasată, poți doborî și un taur, dar pe mine nu. Loviturile sfrijitului ăla de Muscariu aproape dacă reușeau să mă mângâie. Dacă mai dura câteva secunde runda aia, cred că-l făceam K.O. Sunt convins că tâmpitul ăla de arbitru a oprit meciul mai devreme. Așa că, m-am retras. Nu mai suportam... l-am lăsat pe dobitoci să se bată în meciuri trucate. Înțelegeți, bă, cum vine treaba?

Ochii tulburi ai șefului nostru se injectară și mii de steluțe roșii îi scăpărau amenințător. Așteptam din moment în moment să ne trezim împroșcați cu alice incandescente. Mușchii i se încordară pe brațele lui puternice iar capul de bulldog i se ascunse instantaneu în spatele pumnilor strânși și împinși înainte ca într-o gardă de beton care ascundea o artilerie grea, amenințătoare. Picioarele care până atunci păreau că se împleticesc, săltau deja în ritmul îndrăcit al dansului unui campion fioros, aflat în ring, cu un adversar pe măsură. Marele nostru campion răsufla sacadat, prins în jocul închipuit de mintea lui îmbibată de alcool și fornăia pe nările fremătătoare, ca ale unui taur într-o coridă spaniolă.

Am schimbat priviri neliniștite ridicând din umeri neputincioși.

– Lăsați, șefu', ce-a fost a fost! Încercă Trăpașu să-l îmbuneze.

– Ce știi tu, bă, ce-i ăla croșeu de dreapta și câți am făcut eu K.O. cu lovitura asta?

În clipa ce avea să urmeze, dreapta șefului se destinse ca un arc și se opri sec, în nasul lui Trăpașu. Acesta făcu ochii mari și se prăbuși moale, cu cămașa plină de sângele care curgea abundent din nasul sfărâmat al colegului nostru. Am amuțit fără să mai fim în stare de a mai lua o decizie coerentă, rugându-ne în sinea noastră să nu urmeze vreun upercut în bărbia altcuiva. Șeful nostru, surd la horcăiala lui Trăpașu și orb la fețele noastre schimonosite de frică, continua ca o adevărată mașină de lovituri să exerseze cu un adversar închipuit.

– Ce știți voi, bă, ce-i ăla upercut? continua șeful nostru să-și facă numărul, întărit că nimeni nu era pe măsura așteptărilor sale.

Brusc, mâna lui stânga se destinse scurt și un upercut bine țintit în maxilarul lui, îl aruncă în lumea viselor pe Agache Strâmbeanu, care se întinse cuminte la picioarele noastre cu picioarele larg desfăcute.

Spiridon Culcuș sări în ajutorul lui Agache, dar nu ajunse să-l sprijine, că pumnul lui Bivolaru se și propti în plexul său. Spiridon se hotărî destul de repede și căzu fără cunoștință peste Strâmbeanu.

Fără să vreau mi-a scăpat un „ajutor” adresat nimănui, lucru care l-a făcut pe șefu să-mi dăruiască o puternică lovitură în ficat. Brusc Zărzărică s-a ridicat și fără să mai aștepte vreo corecție s-a ascuns undeva prin hol. Din bucătărie își făcu apariția fața doamnei Bivolaru, ca o pâine rumenă, care începu să ne dojenească.

– Ce vă speriați așa, domnilor? Ce, dumneavoastră nu știți de glumă?

– Atât a fost, un upercut și un... continua Bivolaru să-l caute pe Zărzărică.

M-am urcat pe comodă și-am început să țip ca din gură de șarpe la soția șefului nostru.

– Salvați-ne, doamnă! Opriti odată, urgia asta! Faceți ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

Safta începu să râdă, pași peste Agache, și dădu cu ochii peste Olimpiu care zăcea într-o baltă de sânge. Râsul i se mai potoli și se hotărî să intervină.

– Ei, gata, dragul meu, ajunge! Hai, c-ai speriat băieții!

Spre deosebire de noi, se pare că doamna Safta era obișnuită cu pumnii soțului, deoarece reuși să-l împingă pe șeful nostru într-un colț al camerei, cu riscul asumat al încasării câtorva pumni. Bivolaru se stăpâni cu greu, la insistențele soției, dar continua să ne privească încruntat.

Fără să mai aștepte alte sugestii, Zărzărică fugi în bucătărie de unde reveni cu o cană mare cu apă, cu care-i stropi fără menajamente pe cei trei colegi, care încă se plimbau prin lumea viselor. Eu, am sărit de pe comodă, direct în hol, de unde m-am repezit la ușa de la intrare pe care mai mult am smuls-o de disperare. L-am tras pe Zărzărică după mine și le-am strigat celorlalți, fără să mă mai uit înapoi.

– Haideți, fraților, mai repede, până nu se răzgândește!

Olimpiu îl luă pe Agache aproape pe sus, în timp ce Zărzărică trăgea cu putere de Slătaru.

Doamna Bivolaru încerca să ne îmbuneze, cu cuvinte binevoitoare, dar se pare că doar ea se mai auzea.

– Stați, domnilor! Ce înseamnă asta? Doar ați venit la aniversarea șefului dumneavoastră! Nu se cade să plecați așa de repede! Și n-ați servit mai nimic. Veniți înapoi, vă rog! Credeți-l că n-a vrut să vă rănească! Așa mai glumește el, din când în când. Vă rog, veniți înapoi! E foarte nepolitic să plecați așa...!

Vocea doamnei Safta, ce se voia convingătoare, se mai auzea încă, cu toate că noi ajunsesem deja la parter, fără să ne mai uităm înapoi. Ajunși în stradă ne-am depărtat cu pași nesiguri, căutând din când în când, speriați, spre scara blocului, de unde și-ar fi putut face apariția boxerul frustrat și mult iubitul nostru șef.

Mergeam sprijinindu-ne unul de altul, împleticindu-ne ca niște adevărați cheflii care se întorc de la o sindrofie reușită.

„Ce știți, voi, bă, ce-i ăla un croșeu, sau un upercut!” Cuvintele apăsate ale șefului nostru îmi bubuiau încă, puternic, în timpane.

Am mers o bucată de drum fără să scoatem un cuvânt. Când am ajuns destul de departe de casa și pumnii cumplitelui nostru șef, am îndrăznit cu glasul tremurând să sparg tăcerea.

– Știi ceva, eu am niște vin la rece... De mâncare s-o găsi ceva prin casă, așa că, vă invit pe la mine. Haideți să!... Vă asigur că nu-mi place boxul.

– Și să ne lingem și rănilor! mă susțin și Agache. Paștele mamei lui de...!

– Aveți dreptate. Dacă mă duc acasă și nemâncat și cu nasul zdrobit cine știe ce-și mai închipuie nevastă-mea, adăugă cu obidă și Olimpiu.

Am început să râdem, la început mai cu frică, apoi din ce în ce mai tare și mai siguri de noi. În câteva secunde râdeam deja în hohote, făcând haz de necaz, aduși încă de spate, de durere. Pe trotuarul de vizavi o bătrână se opri și-și făcu cruce.

– Ptiu! Nu v-ar fi rușine, oameni bătrâni ce sunteți!

Cum noi nu ne puteam abține de râs, bătrâna dădu a lehamite din mână și se depărtă bombănind în continuare și făcându-și cruce, ca pentru a scăpa de duhurile rele umila și evlavioasa ei persoană.

Spiridon Culcuș ne învălui cu o privire calmă, oftă și dădu din cap concluzionând.

– A fost o seară de neuitat!... Întradevăr, o aniversare de neuitat.

Își îndreptă cu greu spatele și mă privi încă circumspect.

– Și ce vin spuneai că ai la rece? La tine vin fără nici o teamă! După câte știu, tu n-ai făcut nici un sport...

Vali Nițu

Tainele scorpionului bonom (Fragment din volumul cu același nume)

Într-o splendidă zi de Mai s-a născut iubirea și un copil-carte, o împlinire a Sinelui cu Sine. Din vremuri prin vreme revăd autograful scorpionului bonom pe coperta Eului. În curgerea timpului am încercat să fac din lumea ca nelumea, lume ca lumea.

- Am reușit sau vorbește lumea?

În trăirea Sinelui am căutat cuvintele dintre necuvinte, iubirea din ne iubire, credința din necredință.

- Ce am găsit cu puțință?

- Reușita... sau vorbește lumea?

Lumea este o necunoscută dintr-o ecuație complexă, iubirea e misterioasă, este precum femeia, inteligentă și frumoasă, o enigmă cu chip maiestuos. În ne vorbita dragoste, trăirea-i neatinsă de zgomot, totu-i un acompaniament al tăcerilor șoptite la urechea destinului, totu-i mister, iubirea-i o nestemată. Atâtea taine ascunde destinul, atâtea șanse ne dă viața, atâtea și atâtea punți avem de trecut, atâta zbatere, există atât de multe clipe și numai un început într-un singur sfârșit.

- Cine sunt, ce sunt Eu?

- O filozofie de weekend dintr-un carusel de pe Pământ!

În esența Sa, cuvântul mă știe din Cartea Destinului de la pagina încrustată cu numele meu, o rugă pentru înțeles și pentru iubirea Sa. Divinitatea mi-a dăruit har și demnitate, o inseparabilă destinație a scorpionului de soarta sfințită la naștere. E atâta lumină în calea mea! Pe fruntea timpului am sculptat ruga creștină, e profundă dragostea pietrei pentru dalta artistului din lumea bună. Ce operă de artă! Ce lume! E frumoasă reședința Sinelui, pe prispa Sa e liniște divină, se aude respirația Eului. Ceasul Sfânt ticăia în lumea Lui, precum îi este rostul, Eu scriam în tăcerea mea, precum îmi este destinul.

- Cine este primul, cuvântul Său sau metafora Sa?

- Spune-mi Sine al Sinelui...

Tăcere și priviri, non culoare și culoare, rogvaiv, curcubeu, Tu și Eu. Din Cerul Sfânt se cerne setea de viață, lacrima Ei, a fericirii și a nostalgiei, forța luminii și a umbrei, neobosit temei. Dinspre minte, spre suflet și trup, pornește pasiunea pentru temeinicia Eului în povestea vieții mele, în „Tainele scorpionului bonom”, titlul copilului-carte.

- Cine-i, de fapt, povestea?

– Este Ea, femeia, Perlă a Coroanei din lumea mea, a credinței în iubire, în ființa Sa.

Doamne, Tu îmi dai forța să iubesc cuvântul, femeia și punctul. Scriu și rescriu, iubesc și tot iubesc, este tot ce știu să fac într-o lume fragilă, într-o sinceră clipă de libertate, nicidecum o idilă. Eu nu sunt versus Eului din minte, nici Eul versus Eului din suflet către trup, sunt însăși Eu, cuvânt. Sunt cuvânt și greșesc, iartă-mă Doamne, iartă-mă lume creștină! Iubirea îmi este scut, esența Ei m-a ajutat să renasc dintr-o lume pe care o credeam pierdută la masa verde a vieții. Iubirea pentru Dumnezeu, iubirea pentru femeia timpului, iubirea pentru toți cei dragi mi-a salvat mintea, sufletul și trupul. Mulțumesc Celui de Sus pentru forța pe care mi-a insuflat-o să mă ridic în verticala dragostei de viață.

– Cum sunt și unde mă aflu acum?

– Sunt scorpionul bonom dintr-o lume pe care o iubesc mai mult ca niciodată, acum mă aflu în adevărata lume, lumea dragostei.

În sinea mea am descoperit cea mai frumoasă fântână, are izvorul în adâncul inimii, acolo unde a intrat pentru totdeauna cea mai minunată femeie, poezia. Ea are un nume, este taina mea. Am sculptat în suflet cu dalta dragostei, așa s-a născut opera de artă, iubirea. Pe stânca destinului îmi odihnesc nesomnul, cu dalta sufletului finisez conturul coapselor ferme, totu-i geometrie perfectă, o imagine desprinsă din taina scorpionului bonom. În universul cunoașterii m-am aflat în coregrafia Sinelui, sunt ramă pentru tabloul dragostei dăruite și primite.

– Unde-mi este locul?

– În leagănul destinului, acolo în grădina verde a vieții prezente pe tabla de șah a memoriei.

În ceasul creștin sunt clipa care vine și pleacă, neconținut aleargă în fața mea, nu o pot prinde, nici nu o pot depăși. Sunt fericit pentru că pot răspunde prezent atunci când viața strigă catalogul. Din prima bancă îi zâmbesc Dirijorului Divin și-i mulțumesc pentru fiecare zi. Pe o coală velină adun cuvintele nenăscute de imaginația mea, le așez în ordine alfabetică și aștept renașterea magică. În respirația iubirii trăiesc o divină poveste de dragoste, un dar ceresc, împlinirea dintr-o rugă.

– Cum să-ți mulțumesc, Doamne?

– Creștinește, prin Sfânta Rugă.

În seiful iubirii se ascund taine, numele Ei, al femeii pe care o divinizez și o iubesc dumnezeiește. Este în imaginația minții, este răsfățată în Poala Cerului, este tot din totul Sinelui, însăși esența Eului, a scorpionului bonom.

– Știe cineva unde poate fi ascunsă femeia timpului meu?

– În mintea universului?

– Oare știe metafora, oare știe cuvântul?

– Nimeni nu știe, Cerul mă scrie, El mă știe.

Ascult un cântec de dor, de o vreme prea devreme, de un târziu nu prea târziu. Iubito, așteaptă-mă blues nedansat cu trupul gol, cu buzele toropite de sete! Azi îmi e dor de mine cu tine, de cuvânt și metaforă, de Sine cu Sinele, de suflet lângă suflet, de trup cu trup, de noi, femeie cu chip de sărut.

– Unde să plec să nu-mi mai fie dor?

– În amintiri din viitor?

Femeie, durează-mă vis, m-au înnebunit serile și nopțile dinspre întuneric spre lumină. În nebunia mea de om cuminte, iubesc femeia mai presus de lume, o iubesc cu... minte. E farul meu din marea involburată de trăire, de Eul din mine, din libertatea de a fi deschis la minte, însăși Eu. Înlăuntrul sufletului boem, am plantat bob de floare albă, imaculată petală de lumină, Ea se ridică spre fruntea

visului dintr-o poveste scrisă pe scânteia din privirea blândă. Este inegalabilă privirea destinată să-mi fie alături în călătoria dinspre ieri, spre ceasul de mâine zidit în cadranul tic-tacului, măsură fără de care nu aş putea număra cu precizie timpul petrecut în albia iubirii, acolo odihnindu-mi neodihna din vremuri ne(uitate).

– Cum să mulțumesc Divinității pentru darul celest?

– Prin rugă, dau Slavă Ție, Doamne!

În pictura minții am găsit cele mai frumoase culori ale vieții, femeia și iubirea, un superb tablou al universului, o inimaginabilă lucrare de artă a destinului. Din sufletul creștin i-am făcut o ramă aparte, este din dor și șoapte, din vis și speranță, din iubire și credință-ntr-o divină soartă. În trecerea fugară m-am oprit pe o bancă de la Chindie, am lăsat o carte pentru a fi citită la lumina dintr-o seară, o seară dintr-un anotimp, dintr-o clipă fugară. O lacrimă stingheră alunecă pe ridul primăverii, acolo pe frunza verde a unei dimineți de pe o stradă de odinioară.

– Reverență, neoprită roată!

Eu sunt norocosul zodiei, consoana din Cartea Cerului, Tu ești vocala Eului din Fila Destinului. Brațele, din fuiorul de viață, te cheamă ramură de dor, ești nesfârșirea mea, ești mireasa visului din Atotputernicul șuvoi de lumină. Destinul nu-i o joacă, El mi-a deschis fereastra din fața lui Dumnezeu, din iarba verde a cuvântului aflat în grădina vieții. În puritatea timpului meu, femeia din aproape este surpriza cu identitate, zestrea neuitării, cuvintele ude și uscate de căldura privirii Ei. Mulțumesc Divinității pentru echilibrul temporal!

– Slavă Ție, Doamne!

– Plecăciune, Sfânt Rânduitor!

Mă retrag în lumea creștină, așa era visul, cu buze roșii în devenirea flămândului din fertila deșteptare a unui test de fidelitate. Mi-am adunat cuvintele să le cuprind în „Tainele scorpionului bonom”, o carte cu gustul unui sâmbure de adevăr dintr-un fruct al iubirii. Ochii peniței lăcrimează pentru fiecare cuvânt din vocabularul vieții, din rădăcina nedispusă la o renunțare tacită. Cu cerneala sufletului scriu sentimentele pe care le-am adunat, cu răbdare, în propriul timp, în trăire și-n gând, în vise și-n chipul profund.

– Cine poate ști, de când până când...?

– Așa că...!

Zâmbesc și iubesc, trăiesc din voința Creatorului și-mi bucur iubita și viața, îmi bucur cititorii și asta o simt în aprecierile lor.

– Mulțumesc, fidelul meu lector!

E sărbătoare în legenda iubirii scrise la lumina lumânărilor albe, în coregrafia imperialei flori ascult melodia naiului din șoapte. Iubirea sculptează numele pe luntrea dragostei dintr-un fluviu de lumină. În pântecul trăirii de catifea mă bucur de splendoarea demnității din libertate, este acolo și aici, este pe ramura primăverii, e verde anotimp scris în elegia din târziul așteptării. Cu brațele arcuite, în cea mai sinceră îmbrățișare a condeiului, am cântat cu harpa sufletului pe scena vieții, acum interpretez o melodie a dezmierdărilor de o frumusețe rară, e precum aceea a smaraldului din apele liniștite ale trecerii mele. Iubita mea îmi spune cât de mult mă iubește, șoaptele ei îmi bucură trecerea dintr-o viață prea fugară.

– Sunt raza din tine, scriitor asumat, ai cerut credință, credința mă definește, eu sunt pentru tine.

Strălucește legământul argintului din inelul gravat cu val de lumină. Într-o consonanță divină, sufletele își vorbesc din priviri, își scriu magica poveste, o poveste a Eului cu Sine, a Sinelui cu Tine, despre Tine, iubita mea din luna florilor, floare din lumea noastră, o lume ca lumea.

– De n-ai fi tu, femeie cu privire solară, ce aș fi?

– Taina.

Ce este taina, dragi lectori? Un secret pe care îl păstrezi ca să nu fie întinat de figuranții obtuzi. O poveste știută de puțini călători ai destinului, ea, povestea, nu poate fi frântă de furtună. Ea are un nume pe care-l așezi în galeria Eului, este o creație divină. Nu o împărți decât cu prenumele, ca nu cumva să se rupă magia!

– Cum cinstesc fila destinului?

– Mulțumesc Cerului, mulțumesc pentru tot ce mi-a dăruit!

Cu mâinile-n triunghi îmi îndrept privirea spre Înalt, acolo este gândul meu, aici este refrenul trăirii mele, aici într-un Colț de Univers, într-o particulă a iubirii. Ea, iubirea îmi este hrană, îmi potolește foamea și setea, îmi dăruiește sens în lumea cuvântului, o lume pe care o iubesc mai presus de lume, e un consens al meu cu mine, cu Sinele din Lumea Sinelui. Cuvântul, predestinat să-mi fie în fiecare cântec de iubire și de dor, pe El îl scriu respirând credință, respir, recit și trăiesc cea mai splendidă partitură scrisă de Divinitate.

În inima misterioasei iubiri a renăscut izvorul nesătul de sete. Dinspre fluxul și refluxul pasiunii se aude un murmur șoptit, un refren al existenței în verticala iubirii, o dragoste care mă mistuie-n ceasul târziu din palma serii. În decolteul minții mă rostește ademenirea, întind mâna și culeg prețuirea dorințelor care ard într-o infinită visare.

– Unde ești ca să fiu, splendidă visare?

– În roua de pe floare, nesomn și neuitare!

E vremea culorilor, un caleidoscop al nuanțelor, o splendidă caligrafie a primăverii dinspre vara unui incendiu al sărbătorii care va să vină.

– În care culoare găsesc senzualitatea iubirii?

– În roșu!

E atât de frumos curcubeul Eului, culoarea din evantaiul părului iubitei mele, gingașă floare de colț pe stânca renașterii. Dinspre vreme spre vremuri, aștept îmbrățișarea dinspre minte spre suflet, dinspre suflet spre trup, dinspre Eul meu spre Eul tău, femeie cu parfum de rost. De ceva timp întârzii să mă grăbesc, interpretez la fluierul din anotimpul primăverii oda bucuriei, de acolo de sub umbrela cerului Divinitatea mi-a dăruit sănătate, așa am renăscut în cuvântul ce rămâne pentru eternitate. În acorduri albastre îmi scriu trăirea, iubirea pentru un înger cu chip de femeie, o imagine a frumuseții și inteligenței unei metafore fără egal.

– Oare există eternitate în iubire, oare există?

– Cine știe să-mi răspundă, oare știe cineva?

– Oare pretutindeni există libertate, ce este Ea, cum este înțeleasă?

– Eu trăiesc libertatea Eului ales de Sine, oare Sinele este liber?

Undeva în Univers m-am aflat la locul meu, e trecător scorpionul bonom, e călător în lumea lui, lumea metaforei, o lume fără egal într-un spațiu al cuvântului din vocabular, în libertatea de a fi ceea ce sunt, un scorpion profund. Am adunat pe brațele dezmierdărilor căldura sufletului de femeie, liniștea de care îmi era atât de dor, dorul de lacrima fericirii din cerul primăverii. Îți sărut mâna cu parfum de ambră, acolo porți cu sfințenie diamantul cerului, împreună pornim în călătoria predestinată nouă, Acolo spre infinitul din privirile neobosite de dor și dorință.

– Unde sunt, floare din vis?

– Știi unde ești când îți este bine?

– În propria-ți lumină, Ea te găzduiește în amfiteatrul eleganței sufletului bonom!

Cu grijă am deschis ochii minții și am primit în dar de la Divinitate sufletul

pereche, este așa cum mi-am imaginat-o în vise, inteligență la superlativ, feminitate absolută, chip rubensian. Sunt fericit în Sinea mea, în tot ceea ce viața-mi dăruiește într-o renaștere sub paza Creatorului. Mă bucur de fiecare zi pe care o trăiesc în rugă și-n iubire, în sens și-n rost, în Sfântă Credință. Dau Slavă spre Înalt, Lui, Rânduitorului, Cel care mă lasă să-mi scriu dragostea în împlinirea Eului.

– Cum să nu fiu fericit?

– Iubesc viața, femeia, lumea...!

În liniște închid fereastra privirii, ating mâna iubirii și o sărut cu delicatețe, nu uit să-i spun cât de mult o iubesc, nu las să treacă o clipă fără să-i spun ce dragă-mi este, ce mult înseamnă pentru sufletul și trupul firav al scorpionului bonom. Ușor se lasă liniștea peste o zi de primăvară, pe brațul meu adoarme un vis, o femeie cu părul curcubeu, un suflet blând și darnic, un dar de la Dumnezeu. Am atins degetele trăirii nupțiale, trupul și buzele Ei, totul este un sărut nesfârșit. În noaptea nesomnului, prin miezul vizibil al universului din esența vieții, s-a născut iubirea. Prin bogăția copacului vieții am descoperit iubirea argintie, roditoarea ramură pe care a înflorit mugur de floare albă, cupă cu nectar vindecător, partitură sortită pentru a-mi fi cântec de vioară, inspirație în pasul către mâine, altădată... șovăitor. Privesc, în ropotul de aplauze al trăirii, concertul unei noi primăveri, cortina verde se ridică dinspre muntele cu piscul îndrăzneț, îmi pun pe umărul liniștit rucsacul roșu, el poartă în buzunarul stâng tainele trecerii prin această lume, o lume care-mi bucură prezentul cu o imensă generozitate. Printre picurii de ploaie, din Cerul Divin, corul îngerilor îmi șoptește: „Te iubește, Bunul Dumnezeu!”

– Recunoștință, Sfânt Destin!

– Reverență, Perlă a Coroanei, comoară cerească!

Închid pleopa obosită de imaginile neprietenoase care se derulează la nesfârșit într-un cerc concentric, acolo și aici neîntrezărindu-se noima de speranță spre o lume mai bună, zgomotul lumesc își ridică, pe zi ce trece, tonul. Uneori îmi spun cu voce tare: opriți lumea vreau să cobor!

– Care lume, care-i valoarea ei?

– Câți îndrăznesc să mai pronunțe acest substantiv tăvălit cu sadism într-o lume obscură?

Mă întreb, dragii mei lectori, până unde se poate merge, ce a rămas din noi? Îmi găsesc liniștea în metaforă, iubesc să o scriu, scriu pentru că o iubesc, absolut nimic nu îmi deschide brațele către împlinire, decât Ea, inegalabila femeie, Ea mă însoțește pas cu pas spre rapsodia din poiana cu narcise. O adiere ușoară de vânt îmi atinge fruntea brăzdată de vremuri, noi 2, un câmp cu flori, El e martor al iubirii din irisul de foc, niciodată stins de timp sau de timpuri.

– Ce voi face mâine?

– Cu tâmpilele obosite de nesomn voi alerga să prind răsăritul.

Punctual și fără trădare, El va fi mereu în fața mea, Eu voi fi întotdeauna în urma lui, așa vom deveni amândoi o imposibilă uitare. Pe tâmpla sedusă de timpul încrustat în lacrima serilor trăiesc visele cu rouă în cel mai frumos cerc, purtând un divin nume... viață. Cu brațele deschise chem visele pe o culme nu prea înaltă, rescriu cuvintele dorului pe coroana unui pom al iubirii. La ziua de naștere a iubirii, în ritmul ochilor pătrunzători, trăiesc dansul ca un zâmbet. Dincolo de pasiunea buzelor senzuale, ating dorința cu nerăbdarea aprofundării unei lecții de dragoste târzie.

– Ce să fac să pot opri sărbătoarea din fotografie?

– Să o păstrezi în albumul sufletului, scorpion bonom.

Asta fac în întâmpinarea serilor, aprind într-o rotire universală felinarele pe Calea Luminii, luminez sfânta iubire, flămândă de țărmașul mării albastre. Muzica și vântul, coronița din flori de câmp, adevărul și singurul martor, Bunul Dumnezeu, sunt prezențe divine la nunta dorului, verde dor.

La linia dintre Cer cu-n timp, poposește sărutul sânilor, alunecă pe coapsele surprinse-n senin de brațele sigure dintr-un magic destin.

– Unde voi fi mâine, aș putea să știu?

– Bunul Dumnezeu știe, nu mă lasă-n pustiu!

Privindu-mă discret, cu ochii timizi, timpul mi-a furat din viață un verb. Pe geamul serii alunecă o geană a Sinelui, parcă-i lacrima cerului din Împărăția Lui, a Creatorului.

– Rugă Ție, Tatălui...!

Îmi adun gândurile într-o elegie, o dedic iubirii, o scriu într-un cânt al bucuriei, într-o partitură vie, aici pentru acolo, pentru tine iubita mea, îmbrăcată într-o superbă ie. Pe roua florilor se răsfăț metafora polenului de gând albastru, e o dimineață despletită de o superbă rază de soare.

– Cine este Ea, cine sunt Eu?

– Supremul rost, o elegie, Eu un eseu.

În dimensiunea universului e cuprinsă dragostea celestă dinspre Sine spre curcubeu, dinspre Înalt înspre cuvântul Sinelui, destin scris într-un eseu. Îmi opresc gândul în ne secunda trecută, se odihnește în verbul a fi, a exista în nescrisul cuvânt, într-o slovă nenăscută în mintea scorpionului înțeles cu Sine. Filozofez cu mine, o filosofie a sensului hașurat pe harta rescrisă în fila destinului, negrăbit să mă șteargă din catalogul prezentului.

– Slavă Ție, condei al Cerului!

Călimara-i plină cu cerneala viețuirii, însăși esența prezenței în vârful peniței care respiră dragoste și vis. Vis și ideal, idealul iubirii alături de un suflet indigo, aceeași culoare, alter ego. Într-un manual al bucuriei am rescris lecția unui bonom scorpion, privirea-i picta un incendiu pe trupul iubirii, superb autograf în intimitatea caligrafiei, existență specială în spirala vieții. Sunt atât de mâine, e atât de aproape respirația zilei, ne iubim în șoapta trupurilor goale, ce trupuri, ce joc al lor, ce asemănare la chip între azi și mâine, între suflet și trup, între vis și ritmul vieții, între a fi și este, a fi regizorul unui spectacol de gală în altă și altă sărbătoare.

– Oare voi fi, cine știe, oare știe?

Prin înserare se aude refrenul dorului nesfârșit, e cântat la vioara stelară a sufletului plătând, e undeva lângă lacrima ploii ce se odihnește în leagănul unui cuvânt.

– Unde să mă ascund de tine, dor flămând?

– În roua florilor, supremul elixir al verilor!

Din cerul de vreme al bonomului grizonant se cern clipe fără egal, o iubire care se bucură sub umbrela divină. Triumfă truda minții în eseuri, bucuria sufletului e imensă, frumusețea iubirii e nemăsurabilă, Eu scriu propria-mi poveste în „Tainele scorpionului bonom”. Din cuvânt în cuvânt parcurg capitolele vieții, acum sunt la fila secretă a dragostei ursite la nașterea Eului. În seninul minții se ascunde zâmbetul iubirii dintr-o lume visată în trecerea peste unica punte a călătorului bonom. E prea multă liniște în camera albă, zâmbetul s-a ascuns sub geana serii, a plecat, se știe, într-un exercițiu abstract dintr-o ecuație complicată.

– De ce nu poate fi rezolvată?

– Are prea multe necunoscute.

Carmen Georgeta Popescu

A face dragoste cu viața (Continuare)

De fiecare dată când ne întâlnim, Gabriel se oprește cu privirea la cerceii mei. O secundă, nu mai mult. Una în care încap întrebările nerostite, nevoia mea de răspunsuri și mai ales tăcerea lui anume construită să nu i se dărâme zidurile cât el de înalte, să nu se ridice altele și mai mari, dar eu simt cum ar vrea ca privirea-i fugară să nu însemne puțin lucru în comparație cu ce facem noi doi în încăperea cu pereții albi și mirosind a tămâie arsă, uneori parcă a salvie. Mirosul acela, ca și privirea lui, mă liniștește, mă duce cu gândul la un ritual. Oricât și-ar dori dreptunghiul camerei să rămână rece și distant, tot ajunge să se prefacă într-un cerc în care „*sunt chemată*” să intru, să mă apropiu, să simt cum cercul se transformă într-o sferă unde energia lui Gabriel mă învelește, îmi transmite că totul va fi bine și eu cred.

De asta cuvintele mele vin cu ușurință și le rostesc ca pe-o mărturisire. Nu caut să le fac arătoase și nici nu mă ascund în spatele lor. Ce ți-a spus noul terapeut? m-a întrebat Iris la vreo două săptămâni după ce am început terapia cu Gabriel. Iris e ca o soră geamănă pentru mine, așa o consider și ei îi place. Mi-a spus să mă relaxez și să mă rog cu recunoștință și bucurie, i-am răspuns monoton pentru că altceva mă preocupa, altceva l-aș fi întrebat și pe Gabriel, și universul – dar cu prăbușirea mea cum rămâne?

Răcoarea dimineții de sfârșit de noiembrie mi-a intrat în carne, în oase. Să mă mai mir de durerea de sub omoplat? Pe cea a umărului, care mă chinuie de un an, am potolit-o cât de cât, cu fizioterapie și kineto. Ileana spune că nu moare nimeni din asta, dar o vindecare completă nu mai este posibilă. Vârsta nu știe decât să înainteze; rând pe rând se supără ba un organ, ba un sistem, și n-ai nimic mai bun la îndemână decât să te bucuri că sunt și zile când te strecuri cu ușurință printre durerile tale. Mda, nu mă mai supăr când mă doare umărul. Las treburile baltă și mă odihnesc ori citesc. De la o anume poziție a brațului ți se trage boala, a zis Ileana, și gândul meu a plecat la paleta de culori pe care o țineam ore în șir în mâna stângă. Dar de unde și de ce a apărut la un moment dat și durerea ascuțită de sub omoplat? A venit tiptil într-o seară și nu vrea să mai plece, o vrăjitoare urâtă și nesuferită ce-mi răpește și puțina libertate de mișcare a brațelor pe care o mai aveam. Cât despre bucurie, ce să spun? Care bucurie?

Simbolic vorbind, ceva m-a înjunghiat pe la spate. De câteva ori chiar mi s-a părut că o să mor. Ce știe Ileana? Ea e medicul meu fizioterapeut, mai tânără decât mine, cu toți hormonii acasă și cu trufia femeii frumoase și dorite, dar dacă ar trece prin ce trec eu, ar mai spune la fel? Sigur nu i-ar sări inima din piept?

– Cum a fost săptămâna asta? m-a întrebat Gabriel data trecută. Sesizați ceva schimbări după ședințele de tratament?

Și-acum îmi vine să pufnesc în răs ca o adolescentă ce-și trăiește doar clipa, nepăsătoare la ce a fost și ce va urma în viața ei. Să-i fi spus că mai mult simt neplăcerea tratamentului pe care mi-l face decât aceea care m-a adus la cabinetul lui? Că cel puțin câte trei zile la rând trupul meu zace, răpus de slăbiciune la fiecare mișcare, că nopțile mă țintuiesc într-o poziție chinuitoare, stând cu ochii fixați pe tavanul învăluit în întuneric, „văzând” cum somnul ezită să se apropie de mine? Cum să-i spun asta? Întinsă pe spate, îngrozită că articulațiile șoldurilor și genunchilor mei vor ceda din cauza durerii ascuțite cu care mă pricopsesc după tratament, nu pot decât să-mi imaginez că mă ghemuiesc zâmbind fericită, ca de obicei, pe o parte sau pe alta, cu palmele împreunate și cuminți așezate lângă obraz într-o rugăciune caldă a inimii. Și când reușesc să îmi imaginez asta, într-adevăr, ațipesc. O mână blândă și nevăzută coboară spre mine și culege durerile trupului meu una câte una, le pune într-un sac pe care îl leagă cu două noduri și-l aruncă în foc, focul să-l mistuie, suferința să dispară și în locul ei să se întoarcă visele cu poveștile și mesajele lor, visele care nu lipsesc niciodată din somnul meu, fie el oricât de scurt.

Visele vin, dar tot despre durere îmi povestesc. Cred că ele încearcă să-mi arate ce să fac pentru a pune capăt nefirescului ce mă împresoară și mă apasă până la sufocare, numai că somnul e scurt și când mă trezesc, la fel de imobilizată și obosită de așteptarea zilelor mai bune, aceleași gânduri îmi fură pacea. „*Nopți în satin alb*”? E doar titlul unei melodii de dragoste, nici nu mai știu de când nu am mai ascultat-o sau când i-am trăit ultima dată deplin simbolul și febra binefăcătoare. Mai nou, mâinile unui bărbat nu mă mai mângâie, ci apasă aproape brutal anumite puncte și zone pe trupul meu și mie îmi dau lacrimile, mă sperii, aș vrea să mă opun și să fug, dar tac, țipătul rămâne în mine și mă zguduie. Așa e procedura, a zis Gabriel, detașat. Te cred, i-am răspuns în gând, ferindu-mi privirea. Cu alte cuvinte, o durere o va anihila pe cealaltă. Un vârtej tulburător s-a iscat în mintea mea, apoi a coborât până am fost în stare să-mi aud sufletul cum îmi spune că vrea mai mult, mai profund, că nu văd totul și de asta am impresia că aud ecoul călcatului meu în gol.

Ceva se întâmplă de când fac terapie la cabinetul lui Gabriel. Emoțiile mele de dinainte de a intra în încăpere se îmbibă de pacea din interior și brusc amuțesc, își întrerup atacul asupra minții și inimii mele. Nu că au fost anesteziate, scoase din scenă, sau că ațipesc; nu, dimpotrivă, devin mai atente, cooperante, curioase ce vor percepe în ora sau jumătatea de oră cât stau acolo vorbind și ascultând ce mi se spune. Presimt și ele că urmează saltul de care nu mă tem, o ieșire din timp și din tipare, de asta se întreabă ce voi face după ce ședința se va fi terminat și nu voi mai fi în cercul protector al lui Gabriel, cât de bine mă voi descurca atunci când energia mea se va amesteca din nou cu energia oamenilor de afară – cu mulțimea care umple străzile și aerul cu

anxietatea sau tulburarea, cu lipsa de tact sau de răbdare, cu ignoranța și negăsirea vreunui sens al vieții tot mai amenințate în ultima vreme, cu frica viscerală ce le-a intrat în oase. Dar, mai ales, cu dorul ce-i încovoiaie tăcut, cum face ninsoarea așternută peste trandafirii târzii din grădina mea. Oamenilor le este dor de ei înșiși, e un dor mistuitor și nu-și dau seama. Știu că asta îi doare, fiindcă este punctul în care rezonéz cu ei cel mai mult.

Dar cu celelalte stări și emoții nu rezonéz? Ba da, și e destul de complicat când sunt nevoită să le absorb și, mai târziu, să mă retrag în camera mea ca să-mi reîncarc bateriile, pentru că cel mai adesea dau peste acele energii care atacă în stânga și în dreapta, nu contează pe cine. Degeaba încerc să mă feresc – sunt omul care nu se poate desprinde din a fi, am cordonul ombilical înfășurat de trei ori în jurul existenței, tot ce ia naștere în jur trece cumva prin mine și-mi lasă trăirile ca moștenire. Cu toate acestea, în mine a fost mereu o parte pe care n-am putut-o accesa decât în orele când mă predam șevaletului și culorilor în atelierul amenajat în aripa estică a vilei, în deplină izolare și singurătate. Atunci, degetele mele apucau pensula și începeau să schițeze universuri noi și să le umple cu oameni mistuiți de focul ce-i îndemna să-și imagineze, apoi să dea viață altor oameni, păsărilor îndrăgostite de libertate, florilor îmbăiate în inima curcubeului, cerului și mării cu suflet de mătase, animalelor cu ochii blânzi sau cu privirea lor firoasă, apelor curgătoare, pomilor plini de rod, vântului dezlănțuit și ploii ce șoptește la ureche, dealurilor mângâiate de soare ori pădurilor care să-i adăpostească, să-i apere și să-i hrănească. Să fiu, pentru o zi, Adam chemat să dea un nume fiecărei ființe vii, indiferent de forma și menirea ei în lumea tocmai creată, apoi să o iubesc cu toată ființa mea. Priveam tabloul la final și mă întrebam dacă pentru femeile și bărbații plasați în mulțime, în mijlocul naturii sau într-o încăpere e destul doar să aibă un chip și un nume, dacă vor cunoaște astfel bucuria imensă că există. În tablourile mele, da, aveau această șansă, pentru că îi ajutam eu cu jocul nuanțelor, cu îndulcirea trăsăturilor, sclipirea ochilor și zâmbetul șagalnic ascuns uneori sub masca purei uimiri, plus bogăția nelipsitelor decoruri care să vorbească de la sine. Pentru că vreau o lume fericită în jurul meu, sinceră și transparentă, o lume perfect posibilă. Până acolo e cale lungă, dar trebuie început de undeva. De asta prefer să spun adevărul, să-l pictez cu nerv și cu durere, un strigăt care să ne trezească pe toți, să ne smulgă vălul de pe ochi și, în sfârșit, să ne vedem. Unii pe alții și noi pe noi înșine.

Trag repede după mine ușa de la terasă și moliciunea căldurii din casă mă îmbrățișează, parcă abia aștepta să mă întorc la ea. Măinile mele reci se bucură și ele de apa caldă cu care spăl termosul și ceașca de la cafea. Mă așez în fotoliu și închid ochii. La urma urmei, sunt foarte bine așa cum sunt. Nimeni nu poate opri îmbătrânirea trupului. Neputința lui de acum e la fel de naturală ca frenezia ce-l cuprindea altădată, de ce să mă supăr că-și pierde elasticitatea și puterea și că-și transmite neajunsurile sub forma durerilor de tot felul? Pot fi semnale, poate fi și un test. Unii oameni cred că sunt fericiți doar ascultând o piesă muzicală – și chiar sunt –, în timp ce câte unul trece prin procesul învățării piesei, exersarea și interpretarea ei. S-ar putea să-l vedem suferind făcând asta, dar este calea lui de a-și obține fericirea reală și e tot ce contează pentru el.

Tudor Cicu

Încercarea

Tina coborâse în acea zi înspre țărm, în căutarea lui Miron, luând-o de-a dreptul spre islaz, pe acolo pe unde oamenii din cătunul lor pășteau vitele. Drumeagul spre mare tăia câmpul plin de scaieți, înconjurând stâncile aflate la stânga cătunului. De fapt, de acolo, din stânga cătunului, începea și malul abrupt de pământ, sub care stâncile masive blocau înaintarea apelor mării către uscat. Acolo, pe țărm, îl știa pe fratele ei mai mare, lucrând de zor la barca moșului Luca. Ori de câte ori venea aici, lumea unui basm, ca în cele spuse de moș Luca în unele seri celor doi copii, se cobora la picioarele ei. Se apropiase atât de mult, că numai să fi vrut să întindă ea mâna și palma ei micuță ar fi atins apa. Miron era doar cu cinci ani mai mare decât Tina, care împlinise de curând zece ani, și îi promisese că o va lua cu el pe mare îndată ce barca va fi gata. Tina pricepuse că promisese și el, așa, să spună ceva, ori chiar ținuse s-o facă pe zmeul, dar mai știa că Miron nu plecase niciodată singur pe mare și fără moș Luca, bolnav și ținut la pat, slabă nădejde să se țină de cuvânt. (ca să evităm repetiția, pt că ați zis la început că promisese). Ajunsă pe țărm, Tina se furișă în spatele frățiorului ei cu pași de felină și un surâs de copilă ștregară îi destinase obrăjorii. Și asta pentru că fratele ei arăta nostim în veșmintele acelea de lucru, cu ochii lui negri și părul ca abanosul, cârlionțat, îmbâcsit de alge, smoală și iarbă de mare, în care luceau câteva pete de ulei și catran peste firele de bumbac și câlți, resturi din acele materiale pe care le folosea la călăfătuire, dat cu smoală și uns cu ceară pântecul burduhănos al bărcii. Fața îi era copilăroasă, cu un năsuc nostim, ștampilat în vârf de puțin catran. Obrajii pătați și ei de aceeași unsoare lăsau să se zărească pielea neînvățată cu transpirația, dar tăbăcită de sarea mării. Subțirel la trup, înălțuț, cu pantaloni ștregărești trei sferturi cârpiți pe alocuri, dar murdari și ei de alge și catran, cu un tricou decolorat, îngălbenit pe anumite porțiuni expuse mai mult razelor fierbinți ale soarelui, acest băiețaș făcea imaginea unui spiriduș în carne și oase. Tina privi în tăcere cum el lucra de zor. Băiatul ținea în mâinile sale o unealtă scurtă, plată și îndoită, ca o gheară, cu tăiș ascuțit și cu mișcări repezi o trecea înainte-înapoi de-a lungul coastelor ce constituiau chila bărcii; mai ales împotriva vegetației care se depusese pe coca bărcii folosea această unealtă. Făcea cu migală toate astea, îndepărtând un strat dur, colțuros din scoici micuțe, nisip pietrificat, alge și altă murdărie depusă neuniform pe acel

pântec înnegrit al ambarcațiunii ce părea o vietate uriașă pe lângă făptura lui firavă. Însă Miron își vedea de îndeletnicirea lui neobosită și nu părea a fi observat că, de undeva din spate, cineva își fixase de o vreme privirile asupra lui, cu o uimire tot mai crescândă. Se opri din lucru și se întoarse brusc, arătându-se surprins, doar când fata scoase un mic oftat. Săgețile din ochii lui negri străpunseră imaginea copilei-fluture din spatele lui și privi îngrijorat spre surioara lui. Soarele începuse să salte deasupra valurilor, acolo în nemărginirea lumilor, ca o corabie prinsă de furtuni primejdioase. Pe luciul apelor, din depărtări, apărură siluetele bărcilor de pescari care se întorceau către țarm. Făcându-le cu mâna, băiatul își desprinse picioarele din apa sărată îmbâcsită de alge și murdăria pe care o îndepărtase prin truda sa și porni spre uscat. Aruncă necăjit unealta de rașchetat și dalta de călăfăuit în nisipul zglonțuros și se lăsă jos, cu genunchii aduși spre inimă și bărbia în piept, dinaintea Tinei.

–Te-a trimis moș Luca? întrebă șoptit.

–E cu mătușa Evdochia, i-a adus niște supă. Mă gândeam că poate vrei să vii acasă să mănânci. Dar dacă ai treabă, eu te las. Să nu zici că nu ți-am spus. Și Tina se ridică de jos, fugi înspre mal, tot dând din mâini asemeni unui fluture. Miron rămase tot pe țarm, pe genunchi, privind în urma ei. În această poziție îl găsiră și pescarii când se apropiară de mal, pregătiți să tragă bărcile cu prăzi bogate la țarm. Nu-i privea, dar îi simțea cum veneau, alunecând, triști și obosiți, cu bărbi mari smolite de gelatina peștelui capturat, puțind a pește, cu mâinile noduroase, murdare și încremenite, pe lopețile ridicate deasupra apei, în așteptarea clipei când aveau să-și acosteze bărcile la țarm. „Ah, dacă moș Luca n-ar fi căzut bolnav la pat, poate acum, cine știe, ne-am fi întors și noi cu barca plină de pește”, gândi băiatul. Oftă adânc după zilele de vară când moș Luca era încă în putere, nu ca acum, pradă bolii ce-l ținutua în căsuța aceea coșcovită. În vremurile bune se sculau amândoi înainte de revărsatul zorilor. Bătrânul căra lopețile pe umeri, iar băiatul ducea colacul cu carmace, undițele și cutiile cu momeală. Pătrunzând în răcoarea dimineții, începea să tremure, dar știa că alături de bătrân avea să tragă și el la vâsle și să se încălzească.

Miron și surioara lui fuseseră crescuți, încă de mici, în maghernița bătrânului și, întrucât numai pe el îl aveau, îl iubeau nețărmurit. Știau că moșul era tatăl mamei lor. După ce o născuse pe Tina, când băiatul avea cam șase-șapte ani, mama lor se prăpădise. Tatăl lui murise ceva mai înainte, când Miron avea doi ani. Se infectase de la o tăietură și de aici i se trăsese sfârșitul, apoi, la nici un an de la moartea tatălui, maică-sa fugise cu altul. Pe el îl lăsase la moș Luca, dar într-o zi moș Luca s-a pomenit cu femeia la ușă. O avea pe Tina în brațe, între scutece. Fusese o istorie încălțită și povestea asta, numai bătrânul îi știa taina, dar o păstrase poate pentru mai târziu, când va veni vremea să le-o spună și lor. Așa cum era viața asta, fără de părinți, lui Miron îi plăcea traiul alături de moș Luca. Se bucura nespun când vedea peștii zăcând la pupa bărcii și în bătaia soarelui, așa solzoși, aurii, argintii, cu ochii sticloși, încremeniți, gata să-și dea duhul, izbind cu cozile masive în coastele bărcii. Se minuna când bătrânul trăgea cu atâta îndemânare carmacele, scoțând din adâncuri guvizi uriași, calcani, limbă de mare, sau îndepărta din cârlige, cu țepușele cângii, pisicile de mare.

–Într-o bună zi o să-ți iau locul în barcă, ai să vezi! se entuziasma băiatul. Dar pescar ca dumneata nu-i în tot cătunul, rostea imediat o vorbă care îi făcea plăcere bătrânului!

Erau zile când nu prindeau mai nimic. Atunci deveneau tăcuți. Pe moș îl apăsa în clipele acelea resemnarea și nu-și mai ridica fruntea când se întorceau către casă. Pufoaica lui cârpită cam peste tot, roasă și albită de sare, mai decolorată în zona umerilor, subțiată și pe la coate, îl împovăra cu câțiva ani în plus peste cei șaptezeci. Alungă imaginea, care-i venise pe neașteptate, așa cum alungi un țânțar cu mâna, strânse apoi sculele și cu traista în spinare, Miron urcă poteca spre cătunul pescăresc. Când ajunsese în pragul căsuței vechi, bătrânul îl întâmpină stând așezat pe scăunelul de brad, dinaintea plitei în care trosneau câteva vreascuri și nu cum îl găsea de obicei, în pătucul de scânduri, pe saltea umplută cu iarbă de mare, adeseori cu ochii larg deschiși privind în tavan și cu un fel de surâs forțat întipărit pe chipul brăzdat de ani.

–Ai venit?! Vezi că ai mâncarea pe sobă. Tina s-a dus la mătușa Evdochia să pună împreună, pe ouă, o cloșcă.

– Mâine o dau gata și pot să ies cu ea pe mare. Nu luase în seamă ce îi spusese moș Luca, băiatul se gândea tot la ale lui. O să vezi cum o să mă întorc din larg cu pește, o să vezi, moș Luca!

Bătrânul își simți trupul zvâcnind înainte, dar nu-și arătă zbuciumul. Scormoni cu un capăt de vreasc jarul în plită și părea să nu fi băgat în seamă vorbele băiatului. Apoi duse doar palma cu degetele răsfirate spre buzele băiatului, cu gând să-i oprească durerea și freamătul.

– Numai Dumnezeu știe, copile! Dar încă n-a venit timpul, trebuie să mai crești pentru a ieși singur în larg. Bucură-te de tinerețea ta! Scap eu și de boala asta ca o povară pentru mine...

Lumina candelii devenise tot mai palidă, semn că seul era pe sfârșite. Moș Luca se ridică încet, cu trupul încă șubred. Și poate s-ar fi prăbușit dacă nu ar fi fost sprijinit la timp de băiat și dus pe patul cu saltea umplută cu iarbă de mare. Vorbise ceva mai mult după o săptămână de zile de când era ținut la pat, iar în tot acel timp Tina îl hrănise cu te miri ce, că în afară de o cană de apă și cât să sature o vrabie, el nu voise să pună în gură. În casa lui moș Luca mai intra, când și când, mătușa Evdochia, de le aducea câte o strachină cu borș de pește și un boț de mămăligă, dar și acestea se răceau, uitate lângă patul lui.

–O să ies de unul singur cu barca, o să vezi! repetă ca pentru sine Miron, trebuie să fac încercarea asta de unul singur...

Bătrânul se răsuci pe loc, în așternut, mormăind ca pentru sine:

– Ce o să fac, doar nu m-oi certa acum cu tine? Vezi că se lasă și ceața pe mare. Apoi, ridicând privirea spre fereastră, ascultă în depărtare țipătul pescărușilor care se roteau jos la țarm:

–Poate că o să fie și furtună pe mare. Auzi pescărușii?

–Știi eu că doar vrei să mă sperii. Am mai început și eu să ghicesc semnele de pe mare, ai uitat? Dar nu mai avea cine să-l asculte, fiindcă nu peste mult timp băiatul îi auzi sforăitul molcom, semn că pacea și timpul somnului se furișase în trupul bătrânului.

A doua zi, când se trezi moș Luca, Miron nu mai era în așternuturi. Tina credea că fratele ei s-a dus pe la mătușa Evdochia. „Am să trec și pe la dânsa!”, atât îi spusese. Și cu gândul că se va ține de cuvânt plecase el liniștit, în ziua aceea, de acasă și acolo, pe țarm, unde își lăsase ancorată barca, se pusese mai cu sârg să-și termine treaba, ca să-și bucure sufletul când avea să-și vadă minunea înfruntând marea. Ceața părea a se risipi în curând, moș Luca se

temuse fără niciun teme, pesemne. Doar pescărușii țipători ademeneau în rotocoale, pe deasupra valurilor, bancurile cu pești. Soarele răzbise de-o suliță deasupra orizontului și Miron pregăti barca de pus pe apă. Simțea nisipul țărmlui, care la început fusese rece pentru picioarele lui goale, cum începe să se încălzească. Pescărușii se puseseră pe țipat deasupra mării și o pasăre de noapte se făcu auzită, pesemne de undeva, de pe un horn de casă, din cătun. Apa clipocea, pleosc-pleosc, în burduful bărcii, imitând glasul lui moș Luca: „ceață... ceață...” Mănuind lopețile legate în strapazane ieși în larg. Trecuse deja de stâncile din stânga malului înalt, iar satul pescarilor aproape că nici nu se mai zărea. În stânga, mult în depărtare, zări pîntenul stâncos al țărmlui, obturând orizontul. „Cred că am învățat lângă moș Luca să-mi înving teama și să nu-mi fie frică dacă are să vină furtuna”, mormăi Miron. Era chiar bucuros că scosese barca pe mare și poate că zilele următoare, își zicea, își va putea ține și promisiunea față de Tina.

Stoluri de pescăruși veneau țipând dinspre larg, în zborul lor mult prea jos, cât mai aproape de crestele valurilor înspumate. Alunecau grăbiți, agitați, atingând cu aripile câte un val mai înalt. Strigătul lor strident părea să anunțe celor de pe țarm că ceva neprevăzut urma să se apropie. „Poate să vină, oare, furtuna?” Și Miron privi cerul, dar nu erau acolo semne. În cele din urmă a ieșit atât de departe în larg, încât nu mai zărea nici țarmul.

Băiatul strânse, tot mai ferm, în palmele late, încercate, mânerul lopeților, dar tot timpul era cu privirea ațintită departe, spre larg. „Dacă e să gustăm și din ciorba iadului, atunci să te văd băiete?”, auzi o voce din interior. Liniștea aceasta aparentă, care de cele mai multe ori prevestește furtuna (știa asta de la moș Luca), putea fi mai îngrozitoare decât furtuna, dacă nu știai cum să te ții tare și să -ți păstrezi calmul.

– Suflă, suflă turbato! O să-ți frângi tu gâtul, odată și odată!

Strigase cu voce tare și chiar se miră de curajul lui, dar nimeni nu-l auzea. „Toate ca toate, trebuie să-mi înving spaima”, își zise. Un val izbi dinspre babord și barca se înclină. Văzu și el cum se scufundă până aproape de nivelul strapazanelor, dar stăpâni lopețile și își asigură pentru moment linia de plutire. Barca însă, săltată ca un fir de trestie pe valul acela, cădea apoi în gol ca un bolovan. Băiatul realizează că izbitura fusese groaznică, dar el se încleștă bine de lopeți și nu lăsa valul următor să îl izbească cu putere, când de un bord, când de celălalt. Miron scoase un strigăt disperat de ajutor. Dar nu avea cui să i-l ceară; și cum barca continua să se hâțâne ca un leagăn și el încerca din răspuț să nu fie aruncat când într-o parte când în cealaltă, înțelese că toată încrederea îi era în mânăitul ramelor. La un moment dat auzi și un vuiet surd, venit ca din adâncuri, și o secundă rămase suspendat în văzduh, apoi, când barca căzu în gol, se prăvăli cu zgomot pe fundul ei. Se lovi un pic la cap, dar își reveni imediat și își reluă, repede, locul la rame. Nu pentru mult timp, însă, fiindcă îl apucă tremuratul. Trase lopețile din strânsoarea strapazanelor și le puse pe fundul bărcii și se ghemui instinctiv pe fundul ei. „De ce mi-o fi așa frig? Unde o fi țărmlu ăla?”...

Mai prinsese cu moș Luca o furtună la fel de urâtă, una care-i istovise și-i aruncase cu toată dârzenia trupurilor lor încercate, până aproape de țarm, între stâncile prăvălite. Norii vineții, alburii, răsucindu-se amenințători, cât mai jos înspre ape, îi luase și atunci prin surprindere; atât de rapid se petrecuse totul, încât nu mai avuseseră timp să se pregătească de ce era mai rău. Când hula și

urgia valurilor îi surprinseseră în larg, Miron încercase din răspuțeri să mânuiască ramele bărcii, luptându-se cu forța apelor și furia mării pentru a încerca să mențină prova perpendicular pe direcția crestei înspumate a apei. Și atunci se năpusti valul ca un ciocan pneumatic asupra coastelor firave ale bărcii. Fiind prea plăpând, îl ajutase și sfătuisese moș Luca, dar acum era de unul singur. Când își mai reveni, cerul era vinețiu, se întunecase și pe mare. Căută stelele, dar ele încă nu se zăreau. Îl învățase moș Luca semnele de orientare pe mare. De la roțile din spate ale Carului Mare trebuia doar să tragă o linie dreaptă și cam la de cinci ori distanța dintre roți avea să dea peste Steaua Polară. „Steaua Polară nu se mișcă niciodată de la locul ei de pe cer”, îi spusese moș Luca. Cu fața spre ea, direcția spre orizont arăta nordul, iar invers, în spatele lui trebuia să fie sudul. Moș Luca îl mai învățase că pe timp de iarnă avea să afle punctele cardinale după cum luna era în faza de pătrar, că acolo e sudul, sau când e lună plină, acolo se găsea estul. Dar de unde să ia el luna acum? Nici lună și nici stele. Potrivi lopețile la locul lor și continuă să vâslească cu încredere că direcția spre care înainta îl va aduce către țărm, înapoi de unde plecase. Începu să se roage și asta îi făcu, o vreme, bine. Simțea marea ca pe o ființă cu care trebuia să se lupte cu îndârjire. „Mă bat cu tine până o să te înving!”, repeta după fiecare rugăciune făcută. Dacă ar fi fost pe uscat, s-ar fi orientat după intrările păsărilor în cuib, întotdeauna își fac apariția dinspre sud, așa îi spusese moș Luca. Un fulger, ceva mai departe, despică apele și la câteva secunde se auzi și tunetul. Apoi fulgerele și tunetele se făcură tot mai vizibile. O altă lumină puternică care urmă unui fulger căzut ceva mai aproape îi dezvălui, mult în față, stâncile. „Sunt mult în stânga cătunului”, gândi el, și parcă auzea bătând cu aripile, aerul, o pasăre. Nu putea să o vadă din cauza ploii care începu să cadă pe neașteptate. „Asta mai lipsea!”, murmură el. În cele din urmă zări pescărușii care zburau dând roată și cârâind deasupra hăului stârnit de valurile ce izbeau, cu forță, stâncile. Cârmii barca spre stânga, spre locul acela unde acostau pescarii, de fel. Ploaia continua să răpăie într-o nouă și intensă cavalcadă și asta îi făcea, spre mirarea lui, ceva mai bine, poate și pentru că se iviră zorii dimineții. Pe țărm deja zărise rochia îmbibată de ploaie a Tinei. Îl văzuse și ea și îi făcea cu mâna. Furtuna îi smulgea rochia, dar ea continua să și-o aducă înapoi cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi făcea semne disperate. Când trase la țărm, își simți picioarele ținute, ca de plumb, dar reuși să iasă din barcă, să arunce parâma pe mal și să o amareze de cârligul dalei de ciment. Tina îi sări înainte și îi căzu la picioare, plângând:

–Știam că ai să izbutești! Moș Luca, în genunchi, s-a rugat toată noaptea dinaintea candelii aprinse la icoană. M-am speriat tare, Miroane! Am crezut că n-are să se mai ridice, dar când mi-a pus mâna pe creștet, am știut că o să fie bine. Mi-a zis: „L-am auzit, Tina, așa mi-a vorbit El: «Bucură-te, Luca! Fiul tău era pierdut și s-a întors!» Du-te, Tina, du-te să-i ieși înainte lui Miron și să vă întoarceți împreună!”, așa mi-a zis. Atunci am știut că ai trecut încercarea. Hai, frățioare, ne așteaptă!

Miron stătea încă pironit lângă cârligul de care legase barca, se uita la Tina, surioara lui, ivită ca o providență acolo și i se părea că marea îi privea și ea și i se închina zeului ei. N-a zis nimic, doar și-a luat surioara de mână și au pornit, prin ploaia rece, către casă. Moș Luca îi aștepta, stând neclintit, la fereastră. Miron îi auzi doar strigătul grav, a mustrare, înghițit apoi de răpăielile ploii.

Maria Giurgiu

Logodnicul de pe Meetic

Răspunsese la anunțul pe Meetic cu o lună în urmă și de atunci totul se schimbase în viața ei.

Inițial fusese sceptică și nu crezuse posibil, că v-a întâlni vreodată prințul pe un cal alb la care visase și ea, ca orice altă tânără fată, în anii de liceu. De atunci, ceea ce i se întâmpla aieveau, depășise orice imaginație. Intrase în jocul acela fantezist, în glumă, cu convingerea că era ceva imposibil în viața reală și totuși, spiritul ei temerar, dornic de a trăi viața la cote înalte barem în virtual, dacă altfel nu era posibil, o împinsese să meargă până la capătul jocului.

Acceptase întâlnirea cu tânărul prinț, dintr-o altă dimensiune, așa cum se autodefinise cel care publicase anunțul, care își căuta o tânără frumoasă drept consoartă. Necunoscutul dăduse în anunțul său o descriere a ceea ce căuta, care în mod paradoxal corespundea perfect profilului său și îl primise pe mail. Astfel intrase ea în joc și acum nunta fusese deja fixată, pentru săptămână viitoare, iar ea își cunoșcuse doar pe webcam logodnicul. Arăta absolut fantastic, iar ea fusese fascinată la prima vedere de frumusețea lui exotică.

O vrăjise cu șarmul și virilitatea lui și cu felul decisiv în care îi declarase că ea este chiar prințesa din visele sale. Îi repetase că ea îi era predestinată să-i devină soție și regina regatului său. Deși nu auzise niciodată de regatul acela al lui, Northland îl numise, oricum ideea în sine o fascinase, încât acceptase imediat și firesc cererea lui în căsătorie, nedorind să strice fascinația jocului acela neobișnuit, cu scepticismul absurd. În sine sa însă era ferm convinsă, că acela era un joc al unui om plictisit de banalitățile cotidiene și cu multă fantezie, ca și ea de altfel și se pretase la acest joc, ca să mai condimenteze plictiseala și rutina zilelor cu puțin mister și romantism și nimic mai mult. Greta era ferm convinsă de acest lucru. Își zisese, că ar fi fost chiar binevenit să se mai întâmple și miracole, câteodată, astfel viața ar fi mai plăcută, mai palpitantă.

Intrase pe Meetic, nu din dorința reală de a-și găsi logodnic ci din plictiseală. „E prea frumos la prima vedere, ca să fie adevărat, își repeta, de trei săptămâni încoace!”

Aseară, puțin înainte de miezul nopții el o chemase în direct:

- Buna seara iubita mea Alba ca Zăpada, îi zisese! Ești pregătită să mi te dăruiești peste o săptămână, când va fi noaptea nunții noastre? El avea un

anumit accent în voce, ciudat într-un sens greu de explicat în cuvinte, neliniștitor, care îi provocase fiori reci prin stomac. Realiză brusc, cât era de sugestionată de această iluzorie experiență. Chiar simțise fiorul cald al iubirii cum îi invadea nestăviluit inima, laolaltă cu fluxul torențial al sângelui.

- Desigur, îngăimase emoționată, însă îți repet că numele meu e Greta și nicidecum Albă ca Zăpada cum te încăpățânezi să-mi spui! În plus, mie tot nu-mi vine a crede în această ciudată poveste de iubire. Nu se văd pregătirile de nuntă și tu nici măcar nu ai venit să mă ceri oficial în căsătorie de la părinții mei, așa cum se cuvine când e vorba de o prințesă de rang, i-a răspuns în șagă!

- Pregătirile de nuntă sunt deja gata, la palatul meu din Northland și te asigur că va fi o nuntă ca în povești! Cât despre numele tău, îmi amintesc că într-o viață anterioară te-am iubit ca Alba ca Zăpada, dar nu mai contează! Acum te voi iubi ca Greta, eu însă sunt același Drago dintotdeauna, sunt un nemuritor de fapt.

- Ai, ai! Vei fi fiind vreun vrăjitor?

- Tot ce se poate, îi răspunsese zâmbind misterios!

- Ești atât de misterios și romantic, încât te iert pentru cuvintele amăgitoare pe care mi le spui, fiindcă sunt frumoase și fiindcă oricum, nu le cred! Ar fi prea frumos ca să fie real și în lumea mea, astfel de lucruri nu se mai petrec de mult, Drago! Cum rămâne cu cererea oficială în căsătorie, îl luase în zeflema?

- Voi veni pe un cal negru, înaripat și îmi voi răpi mireasa, vei vedea, îi răspunsese el cu o șoaptă răgușită, ce îi dădu fiori reci și o făcu să simtă acut o undă inexplicabilă de teamă! Vru să-i spună, că nu prea agreea ideea unei răpiri, însă el îi trimisese un sărut de pe vârful degetelor și întrerupsese imediat convorbirea, astfel că gândul ei se oprise mut pe buzele fremătânde.

A deconectat datele mobile și a pus tableta la încărcat, apoi s-a cuibărit sub plapumă și încerca să adoarmă, însă durase ceva timp până ce vârtoarea gândurilor și emoțiilor contradictorii se mai potolise îndepărtându-se treptat în timp ce barca viselor o furase la bordul său și o tot ducea cu sine pe o mare acoperită de cețuri dense și impenetrabile, privirilor avide de lumină și iubire, ale sufletului tinerei fete, mistuit de dor și pasiune. Trecuse cu mult de miezul nopții când din somnul ei profund și tulburat de vise ciudate, pe jumătate coșmaruri, se trezi sub efectul sărutărilor ce îi îngreunau respirația și sub strânsura unor brațe puternice, lucru care o înspăimântă de-a binelea. Când reuși să distingă ceva în jurul său printre sărutările devoratoare, întrezări chipul lui, dar mult diferit decât putuse să observe în camera web. Primul lucru ce reuși să vadă, fură ochii lui, printre fantele abia mijite ale pleoapelor, ce păreau neomenești, arzători de o pasiune devorantă și totuși, nemiloși și străini ca două genuni ce doreau să o mistuie. Încearcă să țipe și continua să se zbată din răspuțeri ca să se elibereze, înainte ca el să-i consume toată suflarea și vlaga vitală, căci cu adevărat simțea că omul acela străin se comporta ca o fiară, mai bine spus ca un vampir care îi devora de fapt suflarea vieții și ultimele fărâme de putere, cu sărutările sale. Reușind cu greu să-și elibereze răsuflarea de asediul aceluși demon cu chip de om, își respiră cu lăcomie aerul rece, până simți că își recapătă suflarea și mintea începea să se limpezească, odată cu îndepărtarea vălului de confuzie și frică ce o immobilizase, mai, mai să o ucidă prin lipsa aerului. Brațele ce o ținuseră strâns ca într-o menhină își mai slăbiră strânsoarea și ea reuși să-și privească adversarul și să-i vorbească.

- Cine ești și unde mă duci?

Zicând acestea ea încă lupta să se elibereze de strânsura brațelor lui, care în ciuda împotrivirii sale, continuau să o țină strâns lipită de corpul lui vânjos.

- Nu mă recunoști? Sunt logodnicul tău și așa cum ți-am promis, te-am răpit ca să te fac mireasa mea, îi replică el cu vocea aceea metalică, ce îi dăduse fiori cu o seară în urmă!

Se zbătu cu furie să scape de apăsarea sufocantă a aceluia sărut vampiric și deodată auzi strănutul ca de pisică înfuriată și ușurarea eliberatoare, de apăsarea care îi strivise sânii și gura. Sări într-o parte ca mușcată de un șarpe, fiind încă sub efectul coșmarului ce îi chinase somnul și se trezi speriată pe jos, în mijlocul propriului dormitor, cu plapumă cu tot. Trează de-a binelea, îi veni să râdă, când recunoscă în semiobscuritate propriul dormitor, pe grăsună de Martina, pisica ei care deja încerca să-și recapete culcușul cald, deasupra pernei sale. O alungă fără prea multe formalități afară, pe hol, înțelegând că ea îi provocase coșmarul, în timp ce dormise deasupra plapumei, chiar pe pieptul său. Privi ceasul și fiind abia cinci dimineața, se cuibări iar în patul cald dar somnul nu se mai lipi de pleoapele sale cu nici un chip. Astfel se decisă să își facă o cafea tare, puse alături pe farfurioara și câțiva biscuiți cu scorțișoară, făcuți de mama sa, din care se aprovizionase cu o cutie plină, cu o săptămână în urmă, la plecarea de acasă.

Se întoarse în pat, ducând cu sine și, romanul la care citea, al Paulinei Simmons, „Cavalerul lernii”. Se cuibări fericită între perne, își așază plapuma pe picioare iar cafeaua și biscuiții pe o farfurie, pe noptiera de lângă pat. În timp ce își savura cu nesaț cafeaua și ronțăia biscuiții, se contopi intens cu emoțiile lecturii ce o ținea cu sufletul la gură, alături de protagoniști. Romanul făcea parte dintr-o trilogie și promitea deopotrivă, o tulburătoare poveste de iubire născută pe vremea războiului la Leningrad, într-o Rusie condusă de Stalin și asediată de nemți, condimentată cu clipe fascinante, momente tragice, tensionate la maxim și inedite. Era o cititoare pasionată. Locuia singură într-un mic apartament cu chirie, de când se angajase ca profesoară la liceul din localitate. Era o duminică de început de noiembrie, rece, deși însorită iar bruma se topise repede, absorbită de razele strălucitoare ale soarelui. Se simți tentată să își petreacă restul dimineții în parcul din spatele bisericii catolice, unde avea ocazia să admire și să se bucure din plin de peisajul toamnei târzii, cu toată splendoarea sa de culori. La fiecare început de noiembrie, catolicii sărbătoresc comemorarea morților. Ei îi plăcea, ca după acea ocazie să facă o vizită în cimitirul lor, pentru a privi mulțimea de crizanteme ce scânteiau maiestuoase la baza crucilor pe fiecare lespede funerară.

În sine sa era hotărât să păstreze tăcerea în fața colegilor de cancelarie, asupra acestui obicei ciudat, al său. Cine naiba ar înțelege ce plăcere poate găsi o fată frumoasă și tânără să se plimbe prin cimitir, ca să admire crizantemele printre morminte!? S-ar fi găsit, cel puțin unul care să o încadreze la categoria, „ciudățeni” sau să-i pună pe seamă cine știe ce planuri obscure. Deși nu îi păsa de ce cred alții, ținea totuși, să evite momente penibile și explicații inutile.

Își luă cu sine poșeta și plecă în grabă.

În centru, zări de departe în fața barului, pe Paul, un admirator neobosit. Era, profesor de limba engleză la un liceu din oraș. Era un tip cam arogant Paul și ea detesta excesele sale de superficialitate. Deși nu avuseseră o relație în sensul adevărat al cuvântului el ignora această realitate și o agasa uneori, devenind excesiv de invaziv. Făcu tot posibilul să-l evite.

Era o fire excesiv de discretă și timidă. Pentru cine își da silința să o cunoască mai bine însă, se relevase o interlocutore agreabilă, sinceră și cu un caracter dulce.

Detesta superficialitatea unora dintre colegile și prietenele sale ca și infatuarea și imaturitatea multor băieți. Deși trăise câțiva ani în mijlocul altor tineri

de seama ei în timpul studenției, din pricina firii sale introvertite și a timidității excesive, legase puține prietenii adevărate.

Cu adevărat, nu se îndrăgostise niciodată până în prezent. Fiind foarte drăguță, nu putuse evita curtenia bărbaților. Despre iubire însă avea standarde proprii și încă nu întâlnise pe cel care să le întrunească. Unii o categorisiseră drept înfumurată dar nu-i prea păsa. Anii însă treceau și singurătatea nu făcea casă bună cu tinereța ei. Nici nu spera să mai găsească pe cel care să întruchipeze idealul său. Din plictiseală se înscrieseră pe situl de single, Meetic. În timp ce se plimba pe aleile parcului, îmbătută de parfumul de reavăn și veșted și de cromatica culorilor toamnei târzii, se abătu puțin către intrarea în cimitirul de alături. Zărise în trecere pe aleea centrală șirurile de chiparoși și prin poarta deschisă. - puzderia de minunate crizanteme. După moartea lui Musolini rămăsese în tradiția poporului italian obiceiul de a flanca intrările în cimitire cu arbori de chiparos. Astfel chiparosul e nelipsit pe aleile cimitirelor.

Sufla un vânt rece și uscat, în fața căruia chiparoșii ce străjuiau aleea tăcută și tristă se plecau supuși și stânjeniți, în timp ce degetele lui trufașe răsfirau pletele de un verde intens al crengilor.

Vântul răscolitor rănea demnitatea și grația arborilor cu nepăsarea lui. Fata era singura ființă vie ce străbătea aleea la acel moment al zilei. Nările îi fremătau voluptos respirând nesățioase aerul toamnei târzii încărcat cu esențele sale aspre, amestecate. Chiparoșii își întindeau brațele vrăjiți de apariția sa, cerșind o fărâmă de zâmbet și maliție acelor minunați ochi violeți. O salutau riguroși, ca niște cavaleri, sentinele la intrarea în templul eternității. Ea pășea solemn printre lepezile de marmură, strălucind de curățenie. Fuseseră de curând spălate. Vaze cu crizanteme de toate culorile, vegheau la rădăcina crucilor tăcute, somnul de veci al celor plecați în eternitate.

Își imagina poveștile lor în fel și chip, însăilându-le în imaginația ei, în urma privirilor fugare la poze și la epitafuri. Se oprise impresionată lângă o lespede albă. De pe cruce zâmbea nostalgic din fotografie o tânără foarte frumoasă, al cărei chip i se părea că îl mai văzuse cândva. Curioasă se apropie să citească necrologul. Fiind prea adâncită în contemplarea chipului angelic din fotografie, încadrat de două frumoase vase cu crizanteme albe și roz, la început nu a luat seama la silueta omului, care o contempla pe ea în tăcere, ascuns în spatele unor tufe de trandafiri crescuți în partea veche a cimitirului. La un moment dat percepu arsura acută a privirilor ce îi împungeau ceafa cu energii neliniștitoare, asemenea ochilor unui prădător ieșit la vânatoare. Tresări speriată, de această bruscă percepție, acutizată și de semnificația locului unde se afla. Întoarse capul deodată și surprinse silueta ascunsă în spatele tufișului. Omul dispăru cu repeziciune pe o alee dosnică, ce cotea prin spatele crucilor. Când Greta trecuse mai devreme pe acolo, observase că erau morminte vechi, dinainte de anii 1960.

Era ziuă și excluse din start ipoteza existenței fantomelor. Nu era nici sperioasă de fel. În schimb curiozitatea îi dădea ghes, să mai dea o raită, prin partea aceea mai dosnică din cimitir, ceea ce și făcu.

Găsi repede un pretext, în faptul că mai devreme nu luase seama dacă pe mormintele vechi, se îngrijise cineva să pună crizanteme. Se opri de câteva ori prefăcându-se interesată de vreo fotografie sau alt detaliu nesemnificativ, sau de vasele unde se vedea că cineva pusese flori proaspete cu ocazia sărbătorii zilei morților. Era 2 noiembrie și catolicii obișnuiesc să aducă flori în cimitire, pe data de 1 când la ei de fapt e Sărbătoarea Tuturor Sfinților. De ziua lor, pe doi

noiembrie sufletele celor din lumea de dincolo, în opinia urmașilor se bucurau în pace de florile ce le înveseleau veșnicia. La acea oră locul era pustiu. Somnul morților era tulburat doar de croncănitul vreunei ciori sau coțofene solitare care sărea pe alei într-un picior și de curiozitatea morbidă a ochilor săi. La gândul fugar, că oricine fusese persoana ascunsă în boscheți zâmbi la reacția brusca de a dispărea așa degrabă din fața unei fete ciudate în căutare de inedit printre cruci.

Acea apariție misterioasă, care îi atrăsese atenția câteva clipe, parcă intrase în vreun mormânt, căci nu se mai zărea nimeni prin preajmă. Se opri puțin lângă piatra funerară a eroilor căzuți pentru apărarea patriei să admire ofrandele de flori. Erau câteva jerbe de crizanteme proaspete, depuse drept omagiu pentru jertfa extremă făcută de acei viteji și apoi făcu brusc cale îtoarsă și se îndreptă decisă către parcul la fel de pustiu, aflat în apropiere de cimitir. Pătrunse pe aleea care ducea către baza sportivă, străjuită de umbra fagilor seculari. Copacii aceia cu un aer sever își întindeau a rugăciune către cer, brațele pe jumătate dezgolite de podoaba frunzelor. Cele rămase pe ramuri erau de o minunată cromatică de culori. Galbene-roșcate, iar care vântul rece și uscat în accesese sale de furie dezvăluită, le smulgea de pe ramuri, purtându-le pe alei într-un balet vijelios. Apoi le abandona cu nepăsare, covor în descompunere, care urma să paveze drumul către tărâmul morții, încă altor corpuri în decompoziție. Acest fapt îi aminti tinerei fete că viața e trecătoare prin lume, asemenea clipelor, și totul se transformă în ciclul infinit al naturii. Greta respira voluptuos combinația parfumurilor, participând la spectacolul naturii.

Parcul era aproape pustiu în acel moment, și ea simți dorința de a descătușa bucuria și clocotul vieții ce îi pulsa în vene. Începu să se învârtă în pas de dans, cu brațele larg deschise ca pentru o contopire cu baletul frunzelor în vârtejurile nebune ale vântului ce sufla cu asprime. Ca pentru ai contracara furia și agresivitatea, ea continuă să danseze, învârtindu-se tot mai repede, îngânând o melodie dulce, tandră și zâmbind fericită vieții și propriilor vise de fericire spre care năzuia spiritul ei clocotind de vitalitate.

Părul de culoarea mierii, lung și bogat îi încadra cu reflexe aureolate ovalul delicat al feței, revărsat peste umeri cu grație firească și totul la ea era în perfectă armonie. Trupul ei înalt, suplu ca un lujer de crin, iar vântul rebel îi răvășea neastâmpărat, ca un iubit, buclele, cu degetele sale posesive furând astfel momente de voluptate gratuit. Frumoasa Greta însă îi tolera cu îngăduință libertățile considerându-se o fiică a toamnei. Adâncită în propriile reverii, nici nu luă în seamă Porsche-ul negru, elegant, oprit lângă intrarea bazei sportive, pustie la acea oră și nici silueta omului îmbrăcat elegant, cu un trenci lung negru, cu pălăria ce îi acoperea pe jumătate fața, care o privea cu ochi mistuiți de dorințe nesățioase, până nu se ciocni de el.

Tipul i se așezase în drum cu ostentație și o prinsese în brațe, înainte ca ea să aibă vreme să schițeze o retragere. Abia atunci deschise ochii surprinsă și încercă să se tragă înapoi speriată, fiindcă se crezuse singură, până în acel moment. Străinul o strânse aproape și îi acoperi gura cu un sărut lacom și înainte de a o adormi, apăsându-i brutal pe nas și gură, o fașă îmbibată într-o substanță cu miros neplăcut și puternic înțepător, îi șopti cu glasul logodnicului său de pe Meetic:

- Nu te teme frumoasa mea Greta, am venit așa cum ți-am promis, să-mi răpesc mireasa și s-o duc în regatul meu!

Greta îl privea îngrozită de ceea ce zări în ochii lui și nu mai reuși să-i răspundă sau să se împotrivescă, așa cum îi țipa isterizat instinctul de conservare.

Un somn de plumb curse peste pleoapele sale tivite cu genele negre, catifelate, precum aripile delicate ale unui fluture speriat, ascunzând frumoșii ochi de culoarea liliacului înflorit. Țipătul de groază și toată dorința de împotrivire fură paralizate și învăluite de lințoliu ceții dense provocate de instantaneul efect al drogului, precum în pânza unui păianjen.

Enigmaticul său logodnic o purtă în brațe, către mașina neagră, parcată la intrarea în bază și porni ducând cu ușurință în brațe, prețioasa pradă. O așeză cu grijă pe fata adormită pe bancheta din spate a jeepului, legându-i cu grijă centura. Îi mai aruncă o privire înainte de a porni și în ochii săi străluci o satisfacție drăcească.

Porni apoi să ruleze ușor până la ieșirea ce da în spatele bazei sportive. O coti în dreapta pe un drum prin spatele cimitirului catolicilor iar pe partea opusă era mărginit de boscheți de leandri și un desiș de copaci crescuți pe malul unui mic râu, iar dincolo de firul apei cât cuprindeau privirile se întindeau câmpurile cu terenuri arate ale localnicilor și vii. Înainte să depășească colțul zidurilor cimitirului eroilor, mașina pătrunse brusc pe o alee părăsită, mărginită de tufe de trandafiri cățărători și chiparoși. Intră pe aleea cimitirului cu morminte vechi din timpul celui de-al doilea război mondial. Înainta ușor pe aleea pustie și se opri la intrarea în vechea biserică, situată în colțul cel mai îndepărtat al cimitirului.

Biserica era și ea, o relicvă a istoriei, datând din anii 1600 și se deschidea doar cu ocazia zilei eroilor, pentru ceremonia de comemorare. După aparențe, cam de mult nu-i mai călcase pragul o ființă vie. Era micuță, ziduri cenușii invadate de mușchi cu precădere pe latura nordică unde se zărea și o ușă îngustă mascată privirilor de o perdea groasă de iederă, țesută cu mici flori roșii-sângerii ale trandafirilor sălbatici. Crescuseră nestingheriți și țesuseră în jurul zidurilor roase de mușgai și năpădite de mușchi un umbrar foarte des și încălzit. Ușa bisericii se deschise și doi bărbați foarte înalți, îmbrăcați în pardesie lungi negre cu pălării cu boruri largi ce le ascundeau trăsăturile fețelor, înaintară pe alee până la mașină. Mereu tăcuți ca două fantome, o luară pe fata adormită dispărând cu povara lor în întunericul tăcut din vechea biserică. Ușa se închise în urma ciudaților răpitori ai miresei, viitoare regină a unui regat neștiut dintr-o altă dimensiune. Totul se petrecuse în deplină tăcere. Taina nupțială a iubirii dintre cei doi îndrăgostiți de pe Meetic și întronarea tinerei regine alături de iubitul său misterios a rămas îndelung învăluită în cel mai adânc mister. Un vis de iubire îngropat în tainicele tăceri reci ale zidurilor și subteranele arhaicului lăcaș. Cine poate ști? Poate cândva ne va fi dat ca heppy endul acestei povești de iubire să ni se dezvăluie și să ne copleșească cu frumusețea sa mirifică sau... ne va fi dat să aflăm despre protagoniști a unei oribile și absurde întâmplări horror!?

Târziu în noapte, când doar luna mai scruta întristată tăcerile încremenite printre tufișurile, a căror umbră se zbătea neliniștită, ușa vechii biserice se deschise și unul din oamenii în negru apărură pe alee. Închise ușa cu o cheie ce o lăsă apoi să alunece în unul din buzunarele pardesiului. Omul era chiar paznicul cimitirului, un personaj tăcut și singuratic și fusese unul din protagoniștii actului de răpire al miresei. Urcă la volanul Porsche-ului și făcu cale întoarsă pe alee, îndreptându-se către baza sportivă, de unde fusese răpită fata.

Elena Stan-Bădulescu

Școala Centrală

S-a încheiat și „aventura” Potlogi și a urmat examenul de admitere la renumitul liceu. Culmea, am reușit tot cu nota 4,50, dar acum eram fericită, era totuși o performanță, având o concurență care m-ar fi intimidat, dacă aș fi știut că unii erau copiii de doctori, de profesori universitari! Clasa a VIII-a, a fost primul an de liceu. În acel an s-a decis și schimbarea din liceu de fete în liceu mixt. Fiind primul an, în clasa noastră eram 40 de fete și un băiat. Acesta era fiul unei profesoare de sport din liceu. Era un lungan timid și mototol, dar bunicel la carte. În clasa paralelă „A” era aceeași situație, 40 de fete și un băiat, dar băiatul era Adrian Păunescu, un talentat poet, un răsfățat venit de prin Oltenia, care pe vremea aceea cânta bine „partidul” ca să-i meargă și lui bine. Familia lui era destul de modestă, avea niște haine, vai de el și mai era și semiintern. Mânca la internat, făcea lecțiile cu noi la sala de meditație și seara pleca în oraș unde era cazat. În fine când am luat rezultatul concursului de admitere și am venit fericită acasă cu 4,50, mama n-a putut să zică altceva decât „numai atât”? I se părea prea puțin! Alți părinți își luau copiii în brațe, îi sărutau, îi laudau. Noi nu am avut parte de așa ceva. Severitate și reguli stricte. Acasă nu veneam decât la vacanțele de primăvară, de iarnă și de vară, scurt! fără comentarii! Vizite de la părinți, foarte rare. O dată pe trimestru venea mama. Tata n-a venit niciodată.

Din internat nu aveam voie să ieșim singure. Numai dacă venea vreo rudă sâmbăta și cu bilet de voie de la doamna directoare de internat, adică dacă meritam. Dacă nu semna Doamna, când nu era în toane bune, nu ieșeam!

În clasa a VIII-a m-am acomodat foarte greu deși o aveam pe Silvia acolo, am prins-o în ultimul an.

Tanti Maria venea în fiecare sâmbătă și mă lua la ea, dar Silvia, sora mea, n-a vrut niciodată să iasă. Ea era obișnuită cu internatul. Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu-mi semneze biletul de voie doamna directoare.

Duminica, după masă, veneam singură înapoi, învățasem drumul. Veneam cu un tramvai care avea stație chiar în fața școlii.

Anii 1956, 1957, 1958, 1959 – anii de liceu. Trist liceu, înconjurat cu garduri de 2 metri, cu portăreasă severă, bărbătoasă; avea o cămăruță specială la poartă, de unde nu se clintea.

Clasa a VIII-a am terminat-o cu note maxime, numai 5 și câțiva de 4. Din clasa a IX-a s-a schimbat sistemul de notare acum de la 1 la 10. N-am mai mers numai

cu 9 și 10.

Știam câte ceva despre profesori de la Silvia. Ea mă informase că doamna Tatiana Ciocârlie, profa de istorie dă lucrări, extemporale cu o singură întrebare, răspunsul cam o jumătate de pagină, o știai luai 10, nu – 4; nu-i plăcea să corecteze mult; doamna de științe naturale scotea câte 7-8 la lecție, câte o întrebare și nota; doamna de geografie era foarte pretențioasă cu poziția la hartă, altfel rupea bățul pe tine, spatele lipit de hartă, indicatorul-direct la țintă; doamna Țiu, profa de matematică foarte pretențioasă, era și autoare de manuale și culegeri (eu n-am avut-o profesoară, fiind la profilul uman); doamna de fizică parcă avea un ceasornic în creier, cum se auzea soneria, era cu catalogul în mână și ieșea, niciodată n-a „furat” un minut din recreația elevilor; doamna de chimie dădea teza pe 2 numere și folosea aceleași subiecte la toate clasele paralele. Bine de știut!

În fine, ce școală! ce clădire! Monument de arhitectură.

Știa mama ce știa. Când am intrat prima dată am fost copleșită de măreția ei, pereții înalți, tavanele pictate în culori minunate, coloane și bolți impunătoare ca de catedrală. Curtea interioară era a profesoarelor – un pătrat cu câteva bănci, un arbust, tufe multe de trandafiri și câteva broaște țestoase bătrâne, foarte bătrâne printre ierburi. Noi elevii aveam curtea mare, în spatele școlii, unde făceam și orele de sport când era cald afară. Școala avea o sală de sport bine dotată, cabinete pentru aproape toate obiectele, laboratoare adevărate, sală de muzică cu un pian uriaș, amfiteatru pentru spectacole și alte ocazii, întâlniri cu personalități, foști elevi... renumiți.

Am asistat și eu la câteva evenimente din cele amintite, întâlnirea cu actrița Silvia Popovici, fostă elevă eminentă a liceului, devenită o personalitate remarcabilă a teatrului și a filmului românesc; a fost emoționantă, cu laude, cu mulțumiri adresate tuturor profesorilor și cu multe amintiri plăcute. O altă întâlnire a fost aceea cu poetul Nichita Stănescu, care ne-a vizitat împreună cu un „confrate” căruia, din păcate, i-am uitat numele. Nichita l-a invitat pe scenă și pe colegul nostru, Adrian Păunescu, și au recitat poezii din volumele lor. Nichita se pare, remarcase talentul lui Adrian P. L-a lăudat și și-a exprimat convingerea că acesta va deveni un mare poet al neamului nostru. Și a avut dreptate.

Din păcate și Silvia și Nichita au plecat prematur în lumea îngerilor, urmați la câțiva ani și de poetul Adrian Păunescu.

În curtea școlii, în partea dreaptă, mai era o spălătorie (unele fete, care aveau schimburi mai dădeau haine la spălat) era pentru lenjerii, cuverturi. Lângă spălătorie era și atelierul nostru de lăcătușărie, acesta ne fusese nouă destinat. Ca maestru era un băiat tânăr, de fapt singurul bărbat cu care „studiam” ceva. Am învățat să facem un fâraș din tablă și să pilim.

Toate elevele se uitau galeș după el, noi aveam numai profesoare. Dar ce profesoare! Ce directoare!

Norocul mi-a surâs și aici, doamna dirigintă, Barbălat Maria, era profesoară de limba română și m-a remarcat foarte repede. Limba română era pentru mine ca o lumină, tot ce mă interesa și dumneai m-a susținut foarte mult. Îmi amintesc că la o teză ne-a dat un subiect de sinteză (nu mai știu precis subiectul, dar cred că se urmărea tema în mai multe opere literare, un eseu cum îi zic elevii azi oricărei analize literare). Cu tocul și mica mea călămară cu cerneală, am început să scriu și nu m-am oprit două ore. Auzeam vag cum se văicăreau kolegele că ce greu ne -a dat, că nu știu ce să scrie.

Când ne-a adus tezele, a mea era deasupra și notată cu notă maximă, dar nu asta era important ci faptul că doamna a afirmat că este „cea mai bună lucrare”, nu

mai continua cu laudele, iar eu de emoție, mă pierdusem de tot. Ca să o audă toată clasa mi-a dat-o să o citească tare. Eram atât de emoționată, de pierdută, că citeam ca o repetentă. Doamna mi-a zis cu blândețe cât de bine ai scris-o atât de prost o citești! Mi-a cerut-o și a citit-o dumnezei cu intonație. Frumos, că se făcuse o liniște în clasă, ca la biserică. Oricum premiantele clasei, bucureștenele se uitau acum cu admirație la mine, nu cu invidie. Erau copii de profesori universitari, de academicieni (Oțetea – marele istoric) și alte personalități.

A fost un episod plăcut pentru mine.

Din cauza fricii și a timidității luam note mici la oral, dar la lucrări, la teze, note maxime. A trebuit să sufăr și umilința de a fi bănuită că aș copia. Era cea mai mare insultă pentru mine, când știam cât învăț, cât munceam pentru fiecare materie. Cred că n-aș fi îndrăznit să fac asta, de știam bine că iau nota 2. Cât eram eu de fricoasă!

Ar mai fi un episod cam asemănător, dar nu la fel de plăcut. Teza de chimie. Știind de la sora mea chestia cu subiectele, m-am dus la cea mai bună elevă de la clasa paralelă „A”, care luase 10 în teză și i-am cerut subiectele și de la nr. 1 și de la nr. 2 să insist pe ele. Bineînțeles că mi-am pregătit toată materia, pentru orice eventualitate, dar i-am cercetat cu atenție teza colegei, cu care eram și prietenă și mi-am dat seama că m-aș fi descurcat oricum la reacțiile chimice pe care le cerea subiectul.

Culmea, am primit la teză același subiect și normal că am făcut-o perfect, când am văzut subiectul „Reacții chimice”.

Când ne-a adus tezele, profesoara a spus că sunt trei note de 10: Robitu, Oțetea și Bădulescu. La Bădulescu a făcut o strâmbătură că nu știa cine e, nu mă cunoștea, oricum ea nu prea suferea internele. M-am ridicat binișor, toți ochii pe mine, iar doamna, supărată parcă, că nu eram dintre favoritele ei, m-a avertizat că o să mă mai asculte, să se convingă. Și a avut grijă să-mi dea în cap, cine eram eu să iau media 10.

Amintiri, amintiri de școală și mai bune și mai rele.

Școala fiind lângă Grădina Icoanei, se învecina, gard în gard cu teatrul Bulandra. Avantaj pentru noi internele, că în serile când nu prea erau spectatori, ne luau pedagogele așa în uniforme cum eram și ne duceau la teatru. Am văzut multe piese de teatru cu actori mari, de elită, spre bucuria mea. În incinta teatrului ne-au dus să vedem și un film „Roșu și negru”, o realizare de excepție cu Gerard Philippe și Simone Signoret, era primul film adevărat pe care l-am văzut.

Tot cu școala ne-au dus, de data aceasta în oraș, la un film excepțional, „Cio-Cio-San”, nu știu cu ce ocazie, și drama aceasta m-a impresionat enorm, la fel peisajele, cireșii înfloriți, jocul actorilor!

Doamna Mihăilescu era directoarea internatului. Mi-o amintesc cu plăcere pe doamna Mihăilescu, mică de statură, cu ochii strălucitori și un glas, doamne, avea o voce ca „biciul”; purta în permanență un halat alb imaculat „zăpadă”, apretat și trecea pe culoare, în dormitor sau la cantină ca un fulger. Nimic nu-i scăpa. Toată lumea o știa de frică, de la eleve, pedagogi, bucătărese, îngrijitoare, tremurau toate la apariția ei. N-am văzut-o niciodată fără acel halat. Aveam trei pedagogi: doamna Florea, micuță, slabă, ușor căruntă și foarte blândă, se ocupa de clasele mici I-IV, răspundea de pregătirea lor, curățenie, hrană și mai ales ordine. Când țipa câteodată doamna directoare la ea, tremura și nu scotea nicio vorbă, se făcea parcă mai mică decât era.

Celelalte două, doamna Cernescu și doamna Băicoianu, erau mai „de vârsta a doua”, la fel de fricoase dar foarte corecte și harnice. La niște dormitoare cu 100

de paturi, trebuia ordine, aerisire, curățenie. Noi nu aveam voie în dormitor decât seara la culcare și noaptea. Ziua oricum erau încuiate.

Cercul în care ne roteam era: subsol – cantină, parter – clasele și cabinetele, etaj – dormitoare, sala de meditație cu vreo 4-5 rânduri de bănci, o încăpere căreia de la intrare nu-i vedeai capătul celălalt. Aici făceau lecțiile toate elevele de la clasa I la a XI-a. La acest etaj mai erau niște dulapuri unde se țineau ghiozdanele, echipamentul de sport și ce mai avea fiecare – nu erau încuiate, dar niciodată nu s-a furat nimic.

Doamna directoare avea și calități, pe lângă severitatea excesivă, ne iubea pe noi internele și ne apăra, ne proteja.

Preda și dânsa o materie ALA (Apărarea Locală Antiaeriană), aproape toate internele primeau de la ea media 10. Era o materie cam tâmpită, dar era!

De două-trei ori pe an, la anumite sărbători ca 1 Mai, 7 Noiembrie, doamna directoare ne pregătea cu „mânuțele” ei o ruladă cu cremă de ciocolată foarte bună. Ne dădea o porție consistentă la fiecare și se uita la noi fericită cum o savuram. Ne mai spunea încă o dată cum a făcut ea prăjitura, în timp ce noi ne ospătam.

Bineînțeles că primeam și o masă foarte bună. În restul anului era o mâncare proastă, fără gust, carnea era înlocuită cu grăsimi grețoase; supa era apă cu fidea, noroc cu pâinea, era neagră, dar atât de gustoasă și crocantă.

După masă, luam direcția sala de meditație de la etaj, unde ne supraveghea doamna pedagogă.

Deși eram sute de copii, era o liniște perfectă, nimeni nu vorbea tare, nimeni nu țipa, nu se certa, nu zburda. Ce bine ar fi fost dacă ne-ar fi lăsat și pe noi, măcar o oră în dormitor! dar nu ne lăsau. Dormitoarele erau albe, imaculate.

Cuverturi albe flaușate, cu monogramă, paturile albe, lenjeriile albe. Spălătorul avea oglinzi enorme 4-5 m cât țineau cele 10 chiuvete pe o parte și 10 pe cealaltă. Cinci, șase cabine de toaletă și dușurile erau alături. Apă caldă la dușuri primeam numai sâmbăta.

M-am acomodat destul de greu, noroc cu Tanti Maria care mai venea din când în când sâmbăta și mă lua pe la ea. La întoarcere îmi dădea și doi-trei lei, cât putea și ea, pentru că neavând serviciu, unchiul Chiriță, soțul ei, o pune să scrie în caiet, în fiecare zi, tot ce cheltuia, iar la sfârșitul lunii o controla.

Din acei bănuți dădeam 25 de bani la tramvai, 25 de bani pe o jumătate de „Eugenie”. Era eveniment când puteam să-mi cumpăr și eu o Eugenie întreagă.

La colegele mele veneau părinții săptămânal. Ori le luau acasă la sfârșit de săptămână, ori le aduceau pachete consistente și le scoteau apoi la plimbare prin oraș. Veneau de la Videle, de la Lehliu, Roșiori. Nu eram invidioasă pe ele, dar aș fi vrut să vină și ai mei, să am și eu bani să-mi pot cumpăra ceva.

„Între mai multe feluri de gri / un mic incendiu de maci *inocenți*”, zice George Coandă („Imago mundi” – poeme anamorfozice, volumul apărut la editura noastră, Bibliotheca, în 2014).

Nu știu la ce s-a gândit poetul când a scris aceste versuri, dar mie mi-au plăcut foarte mult, știți cum este, fiecare înțelege ceva potrivit stării lui sufletești.

După toate tonurile *de gri* din viața mea, gazdă, internat Potlogi, internat – închisoare, blindat cu garduri de doi metri înălțime, nicio petrecere de adio, niciun „banchet” de rămas bun, nicio promisiune de revedere, m-am trezit total nepregătită pentru *viața adevărată*. Pentru asta nimeni nu ne-a învățat nimic, eram „explozia de maci inocenți”. Inocența aproape maladivă.

Silvia terminase liceul cu doi ani înaintea mea, era o foarte bună

matematiciană, ea urmase „realul”. La terminarea liceului mama i-a dăruit câteva bijuterii de aur: un inel cu piatră prețioasă albastră și cercei din aceeași garnitură, un lăntișor cu o cruciuliță deosebită și ceea ce îmi doream eu cel mai mult să păstreze și pentru mine, un cesuc de mână dreptunghiular, cu o curea delicată, care îmi plăcuse mereu enorm. Cât am fost copil, mă duceam prin casă de două trei ori să-l văd, muream de dragul lui.

Dar mama i l-a dat tot ei. Pentru mine nu mai era nimic. Mie nu mi-a părut rău de bijuteriile de aur, am mai spus, nu prea mă tentau, dar „cesucul” era comoara. Am suferit pentru el. Mai târziu, copiii mei, din economiile lor, mi-au cumpărat un ceas frumos cu brățară, pentru care m-am bucurat enorm. Dragul de soțul meu mi-a mai cumpărat pe puțin vreo 7-8, dar nici unul nu era ca acela pe care mi-l dorisem atunci. Am jurat în sinea mea că în viața mea n-am să fac diferență între copiii mei și o bomboană, dacă am, le-o rup în două. M-a durut foarte mult că mama ce avea mai mare, un covor, mai frumos, o icoană sau mă rog, lucruri mărunte, ce era mai bun îi dădea ei. Facea diferențe, nu știu de ce.

M-am îndepărtat de subiect, nu m-au marcat prea mult aceste lucruri, eram cam așa, un copil de bun și unul de purtare, ca la haine. Eu eram de purtare.

Mă întorc la „macii inocenți”. Nu eram pregătiți în niciun fel pentru viață, în schimb eram foarte pregătiți școlar. Cred că aș fi intrat la orice facultate cu profil umanist, inclusiv la medicină, fără nicio oră de meditație. Nici nu se puneau problema de vreo meditație. Poate externele se mai pregăteau și suplimentar, dar noi? unde? cu cine? Toate elevele clasei au intrat la facultate, și cele mai slăbuțe și „cavalerul” nostru Tomașescu a făcut Facultatea de Farmacie. L-am întâlnit după câțiva ani într-o farmacie și am vorbit puțin cu el. Drăguța de Bodi, buna mea prietenă, a dat la medicină, s-a făcut medic pediatru. Am mai ținut legătura un timp. Ea provenea dintr-o familie sărmană, cu mulți copii din Moldova. Părinții ei o dăduseră la mănăstire, la Mănăstirea Pasărea, unde avea niște rubedenii. Tatăl ei provenea tot dintr-o familie amărâtă și tot numeroasă, așa că doi dintre frații lui, ai tatălui ei, frate și soră, erau călugări la această mănăstire. Părintele Nifon Bărbieru era slujitorul bisericii, iar sora lui, măicuța Doroteea era călugăriță.

Au primit-o cu dragoste pe micuța Marga, dar ea nu prea avea chemare pentru asta și văzând că este capabilă și harnică, au dat-o la liceul cel mai bun din București, Școala Centrală. Și așa i-a fost destinul. Să se întoarcă în Moldova ca doctoriță de copii. În timpul nostru, examenele de admitere la facultăți erau foarte grele, concurența era de 7-8 pe loc. La Medicină și 10-15 pe un loc. Acum se intră la facultăți pe „dosare”, nu se mai dă niciun examen, este un fel de... distracție. Foarte puține facultăți mai mențin selecția prin examen. Consecința – niște specialiști de doi bani. De doi bani ar fi bine, dar la învârtitul miliardelor se pricep foarte bine, sunt afaceriști de primă mână. Bravo lor!

Ca fată, aș fi avut nevoie de sfaturile mamei mele, aș fi vrut să fie mai aproape de sufletul meu, să mă pregătească puțin și pentru viitor, pentru alte etape ale vieții. Singura idee pe care ne-o băga în cap neobosită era aceea să ne luăm diploma, că asta era singura noastră zestre, că nu are ce ne da altceva, că nu vom avea nicio zestre, să spunem la toată lumea. Parcă era o laudă amestecată cu egoism și puțină răutate. Nici nu cerusem nimic, nici nu aveam vreo pretenție.

Tata semăna tot mai mult cu învățătorul Herdelea cu două fete sărăcuțe și un băiat cam zănatic. Diferența era că personajul lui Rebreanu suferea, se frământa, făcea compromisuri iar pe tata îl durea în cot. Numai asta nu-l preocupa. Începea o nouă etapă în viața mea, scăpam într-un fel de constrângeri, era mai multă libertate.

Gheorghe Duță-Micloșanu

Și în gaura de... pușcă

Cârduri mari de păsări plutesc deasupra noastră, când strângându-se ca un bici frânt, când deschizându-se ca un arc, pe bolta aprinsă a acestui cer de octombrie. Oglinda bălții e înfiorată doar de adierea unui vânt, care vine dinspre întunericul pădurii Ciocăneștilor. Cât cuprinzi cu privirea, stufurile, de un galben prăfos își mișcă ușor brațele, făcând ca să ajungă până la noi un foșnet, ca firul unei ape ce-și face loc cu greu printre stânci.

Am lăsat în urmă și pădurea Vizureștilor, unde, împreună cu cei doi însoțitori de vânătoare ai mei, Tudor și Stavăr, ne încercaserăm fără prea mult succes norocul la sitari, pasărea cu ciocul lung și zborul tăiat, care ne-a amăgit de-atâtea ori.

Ne trăgem înfometaji merindea de prin gențile doldora, pregătite ca pentru o zi de vânătoare, apoi, pe malul bălții, ne așezăm în apropierea unei plantații de duzi pitici care acoperă pământul cu podeaua lor aurie.

După ce gustăm câte ceva, încep să ni se mai încălzească limbile și să se depene vechi și palpitate povești de vânătoare... Însă Stavăr, cu obrazul îmbujorat de soarele care mai încălzește încă depărtările și de cele câteva înghițituri din clondirul cu tărie, ridică vocea și ne face un semn ce-ar vrea să spună că are ceva deosebit de zis:

— Eu, fraților, rosti el, punând convingerea în glas, eu am să vă spui una, că n-o s-o credeți. Dar, oricât de vânătorească ar părea, vă dau cuvântul meu de om serios, că-i faptă adevărată!...

Privindu-l cu atenție și curiozitate, încuviințăm, prin tăcerea noastră, a mea și a lui Tudor, să-și depene în liniște amintirile.

— Uite, zise el, trăgându-și mai aproape pușca, pe care o lăsase ceva mai încolo, pe puful ierbii încă verzi. Făcusem frunzare la *Valea Mocanului*, lângă Buftea, că doar știți și voi locul. Așa era atunci, făceam frunzare pentru hrana de

iarnă a vânatului... Trăsesem tare și, la sfârșit, cum mă simțeam așa, cuprins de -o sfântă oboseală și de foame, mă așez pe marginea lăstarului să îmbuc ceva! Alături, stufurile unei bălți, din care, pe vremea secetei din vară se zvântase apa. Păpurișul foșnea uscat în bătaia soarelui de iulie. Ne așezasem pușca frântă, fără cartușe, uite-așa (și-și trase mai aproape arma să ne arate cum făcuse atunci), alături de mine, dar ceva mai departe, pe-o ridicătură, să nu intre pământ pe țevi. Cu mine, la umbra unui stejar, era și Andreiaș, ăsta... pensionarul că-l știți! Eu stam la soare, să-mi zvânt cămașa de sudoare. El la umbra deasă a stejarului! Și ce să vedeți, măi băieți?! Cum stam așa la marginea stufărișului, numai ce zăresc apărând nu departe de mine un arici. Îmi tot dădea târcoale. Venit așa pe neașteptate, m-a făcut să-mi salte inima de spaimă. Pufăia și adulmeca în jur, de-ai fi zis că a pierdut ceva. Încearca ca să-l îndepărtez, dar ți-ai găsit! Îl las. El își vede de-ale lui, eu de-ale mele! Însă văz că ariciul meu nu pleacă. Ochii-i mărgelați, așezați deasupra unui rât care seamănă cu al purceilor când sunt mici, mă fulgerau din când în când întrebător. Se ducea până la marginea stufului, apoi parcă, tras de ceva, se întorcea iute pe picioarele lui scurte. Se apropia, cu oarecare teamă, de oțelul lucios al țevilor puștii. Sorbea cu lăcomie aerul în nările mici și umede. S-a mai năpustit de câteva ori, dând târcoale țevilor și numai după o bună bucată de vreme s-a făcut nevăzut, înghițit parcă de gurile pământului.

Gătăm de mâncat, strângem în grabă ce ne mai rămăsese și ne ridicăm să pornim spre casă. Ridic pușca de jos și... Ca săvezi, măi frate?... Țeava stângă mi se păru deodată că se lungește și că *oțelul* ei cenușiu curge fără să se mai oprească. Inima mi-a tresărit puternic și dau să strig! Da' parcă nu mai aveam glas... Numai după ce oțelul a curs, pe iarbă în întregime, mi-am mai venit în fire. Abia atunci m-am dezmeticit, dându-mi seama ce se întâmplase. Acum vedeam de ce insistase atât ariciul meu! Să vedeți și să nu credeți: Din stuhurile bălții, ariciul luase din urmă un șarpe! Un șarpe d-ăsta, de apă! Încolțit, ne mai având încotro, și... oi spune-o și la morți... Unde credeți că și-a găsit salvarea? Taman în țeava puștii mele! Ai fi gândit vreodată? Uite, cum vă spusei, asta mi s-a întâmplat! Martor mi-e Andreiaș. Puteți să-l întrebați!...

Noi, cuprinși de fiorul povestirii atât de incredibile a lui Stavăr, ne-am scuturat de parcă, șarpele ar fi fost lângă noi și, instinctiv, ne-am ridicat de pe jos armele. Mai știi ce se poate întâmpla?! De când cu ariciul și șarpele lui Stavăr, mai poți avea încredere în ceva? De-acum soarele în amiază și pâclele fetei Morgana jucau deasupra câmpiei, ca în zilele de primăvară. Numai pe baltă, prin stuhuri vântul șuiera ca un șarpe care se târâște pe frunziș spre uscat... Ca un șarpe... care ar căuta o gaură de... pușcă...

Ion Dulugeac

Spune, Niculae, spune...

Administrator al Palatului Brâncovenesc de la Mogoșoaia era pe-atunci Stelică Mantopol, care din anul 1944 a fost și primarul localității, un om de treabă și foarte săritor. Era căsătorit cu doamna Jana, ce-i dăruise doi copii, pe Lucică Ion și Costin Mantopol, familia acestuia locuind atât la Palat, dar având și casă în Chitila, pe strada Gării.

Prin vara anului 1944, a venit un camion cu răniți din război, printre care a fost lăsat și Niculae Anghel, fratele mamei lui Bibi lu' Achim, cel care făcea parte din același regiment cu Costin Mantopol, fiul lui Stelică Mantopol. De cum a aflat, Mantopol a venit cu mașina prințului și l-a dus urgent pe Niculae la Spitalul Filantropia, l-a instalat într-o rezervă, deși mulți dintre răniți erau așezați pe culoarele spitalului, așa de aglomerat era. A doua zi, când bietul rănit a putut vorbi, Mantopol l-a întrebat:

– Niculae, ce faci, măi băiete?

– Bine, domnule, acum îmi este mai bine! Rosti soldatul rănit, bucuros că știa că este pe mâna tatălui amicului său de arme.

– Dragul meu, spune-mi dacă știi ceva de Costin, că nu mai am nici o veste de la el, așa că spune-mi tu ceva!

– Domnule Mantopol, când am fost rănit eram împreună în pauza de masă!

– Spune, Niculae, spune! Și te rog, să îmi spui tot adevărul, chiar dacă este să fie dureros, te rog mult! Adăugă bărbatul, căruia îi căzu o lacrimă din colțul ochilor.

– Domnule Mantopol, noi terminaserăm de mâncat și unii se dezbrăcaseră să facă baie în Don, alții se culcaseră, când deodată a început să vuiască pământul sub noi, cum eram așezați la poala unei păduri de sălcii, la 30 de metri de malul apei...

– Spune, Niculae, povestește ce făcea el? întrebă Mantopol.

– Era la trei metri mai spre apă, când i-am spus să stea lângă mine, mai către pădure! rosti băiatul cu o grimasă de durere pe față, după ce se așezase mai bine în pat.

– Bine! Deci el mergea către Don, să se scalde? întrebă ștergând cu o batistă de mătase lacrimile ce-i porniseră pe obraji.

– Desigur, dar eu l-am strigat și am dat alarma! Atenție, aviație inamică, adăpostiți-vă în tranșee sau la pădure! Iar el râzând mi-a spus: „Prietenul meu, nu -i nimic pe cer! Zilnic avem alarme false!”, apoi s-a răsucit și a fugit spre malul apei, continuă să povestească Niculae.

– Spune, Niculae, spune mai departe! Te doare nu-i așa? îl chestionă bărbatul când văzu că se chircea de o durere puternică în zona stomacului.

– Soră, vino la soldatul meu și fă-i un calmant, te rog!

– Bine, domnule, acum vin! rosti femeia bucuroasă că știa că îl ajută pe cel protejat de Casa Regală, prin mâna tatălui amicului său de arme.

– Dragul meu, spune-mi ce a făcut Costin?

– Domnule Mantopol, când eu m-am întors, am reușit să fac câțiva pași și am sărit în tranșee, iar atunci s-a dezlănțuit iadul pe pământ!

– Spune, Niculae, Costin al meu, ce a făcut? Și te rog, să îmi spui tot adevărul, chiar dacă este să fie dureros! completă bărbatul, care părea destul de precipitat.

– Domnule Mantopol, am văzut cum Costin și alți colegi din regiment fugeau de la malul apei către tranșee, dar pentru mulți a fost prea târziu.

– Spune, Niculae, povestește! zise Mantopol.

– Era la doi metri de buza tranșeului, când o bombă a explodat înspatele lui, iar eu am ieșit să-l iau de mână și m-a prins și pe mine explozia! mărturisi băiatul cu durere pe față, după care se roti în pat.

– Bine! Deci a fost explozia, dar el a scăpat? întrebă tatăl colegului său, disperat.

– Din păcate, el a fost prins în plin de explozia bombei care a căzut la doi metri în spatele lui, și a fost rupt în două! termină fraza în hohote de plâns cel rănit.

– Dragul meu, nu-i nimic, așa-i războiul! Știi că zilnic sunt mii și mii de victime! se lamentă tatăl lui Costin Mantopol răsucindu-se pe scaun, și continuă să asculte povestea lui Niculae.

– Mai spune, Niculae, spune mai departe! îl rugă bărbatul când văzu că se chinuia de durerile cauzate de rănile de obuz din stomac și șold.

– Niculae, ce a urmat? întrebă resemnat Costin Mantopol, privindu-l pierdut cu mâna la falcă.

– Domnule, au fost trei raiduri aeriene și din 120 de soldați, nici unul nu a scăpat nevătămat, iar peste 80 au murit pe loc! rosti soldatul mărturisind tatălui colegului său de arme ultimele clipe de groază din viața lui.

– Dragul meu, spune-mi dacă știi unde-i trupul lui Costin, spune-mi, știi ceva?

– Domnule Mantopol, după raidul aerian au venit două mașini de sanitari, care i-au pansat pe răniții care puteau merge, iar aceștia au săpat pe malul apei o groapă lungă, unde au pus toate corpurile celor morți și resturile celor sfârtecați!

– Mulțumesc, Niculae, să te țină Dumnezeu! adăugă bărbatul căruia îi căzu o lacrimă pe obraz, dar care avu o scânteie de bucurie că aflase adevărul.

– Dumnezeu să-l odihnească, domnule Mantopol! Pe el, eu personal l-am așezat la poala pădurii de sălcii, la 30 de metri de malul apei, în partea dreaptă a gropii, fiind primul.

– Mulțumesc, Niculae, sper să recuperez trupul după război! adăugă Mantopol.

– Eram trei buni prieteni, eu, Costin și unul Vlad de la Sinaia, care era în pădure, se ușura, când a început bombardamentul, fiind și el lovit ușor de o schijă în mână, a fost protejat de pădure! povesti Niculae interlocutorului său.

– Bietul de el a avut noroc! Completă Mantopol, ștergându-și cu o batistă lacrimile ce-i porniseră pe obraji arși de soare.

– Desigur, așa este! La o încercuire tot pe Don, Costin l-a salvat pe Vlad de la Sinaia de un neamț care îl atacase cu baioneta deoarece nu mai avea muniție, iar Costin de la peste două sute de metri a ochit și l-a împușcat pe neamț. Atunci, Vlad a luat ceasul și pistolul Mausser al neamțului, care era ofițer, și i-a oferit ceasul lui Costin! Cu câteva zile înainte de bombardament, Costin mi-a spus: „Prietenul meu, uite, îți dau ceasul neamțului!”, se destăinuie Niculae, apoi desfăcu ceasul de la mână și îl întinse lui Mantopol, care îl luă într-un hohot de plâns.

– Dragă Niculae, îl primesc cu drag! Dar, te rog să iei la schimb ceasul meu! îl rugă bărbatul când văzu cât de bun și sincer era Niculae Anghel, cel care petrecuse ultimele clipe alături de fiul său, mort la datorie pe frontal rusesc.

Lui Mantopol îi trecu prin gând un citat lecturat în tinerețea sa, la Școala Militară de Aviație, care îl făcu să mediteze, acolo, pe marginea patului de spital, la cât de adevărat este: *Ai grijă de sufletul tău, deoarece în el se ascunde o adevărată comoară, deci caută-n suflet și dăruiește bunătatea ce se ascunde în el.* Acest lucru îl întări și îl determină să-și accepte soarta, chiar dacă greșise lăsându-și fiul să se înroleze voluntar pe front.

Privind înspre apus, oarecum pierdut, Stelică Mantopol vedea pe cerul serii de vară cum treceau ușor-ușor lanțuri de nori, care împiedicau razele soarelui să pătrundă pentru a-ncălzi și-a da un aer firesc înserării. Dinspre Biserica Sfântul Ștefan plutea peste oraș chemarea la vecernie a clopotelor...

Bărbatul a mai stat de vorbă cu Niculae câteva minute, apoi, vorbind cu doctorii și asistentele să aibă grijă de băiatul său, a coborât scările la parter și a trecut grăbit strada...

(Fragment din romanul „Tataia Grosu’ ”)

Evelina Iancu

Altă formă a fericirii Fragment

Premiul I
la Festivalul Moștenirea Văcăreștilor – 2022
Secțiunea proză

De la vârsta de 12 ani, Tom a înțeles că viața este un carusel dintr-un parc de distracții cu tema groazei.

Stătea în fața cadavrului mutilat și își amintea de mama lui, de mâncărurile preparate de ea în formă, de fața zâmbitoare care acum era proaspăt gravată în fruntea femeii căreia tocmai îi luase viața. Nu îi părea rău, și mai ales nu regreta ceea ce a făcut, de ce i-ar fi părut? La urma urmei era unul dintre cei mai de temuți criminali în serie, toată lumea îi știa numele. Autoritățile îl căutau cu disperare, însă el era cu mult mai inteligent decât ei, mereu îi trimitea pe o pistă greșită. Pentru el era amuzant, dar pentru polițiști era un coșmar devenit realitate, iar frica din sângele lor își spunea cuvântul. Observă pe spătarul unui scaun un prosop de bucătărie colorat, îl ia și se șterge cu mișcări lente privind prin ferestrele falnice ale apartamentului de la etajul 6, unde comisese cea de-a șaptesprezecea crimă. Îndesă prosopul în buzunarul paltonului și privi din nou femeia care zăcea fără suflare la un metru de picioarele sale. Schiță un zâmbet sinistru. Ridică privirea din pământ către ceasul de pe perete, era ora 04:45 dimineața. Soția sa avea să se trezească în exact 15 minute pentru a pleca la serviciu. Inspiră adânc, trece nepăsător peste trupul femeii și dispare în coridorul slab iluminat al blocului.

În capul scării, unde se afla liftul, un băiat destul de tânăr îl privea confuz. Se vedea că exagerase cu paharele de vin, presupunea Tom. Puștiul îl salută mișcându-și capul lent, urmând ca după să intre în apartamentul de alături. Criminalul nu își făcea griji. Tânărul avea să uite și faptul că l-a văzut părăsind clădirea în următoarele ore. Liftul ajunge la parter, iar ușile acestuia se deschid cu un sunet asurzitor, semn că era destul de vechi și ruginit. Iese în fața blocului și își aprinde o țigară îndreptându-se neobișnuit de liniștit spre casă. Intră pe ușa din spate și observă cum lumina de la dormitor se aprinde. Din nou se va certa cu Mary, soția sa, care crede că acesta se întâlnește cu alte femei. Uneori, Tom ar fi preferat să ascundă o amantă decât o serie de crime. Ajunge în bucătărie și își toarnă cafea într-o ceașcă primită de la bunica sa. Din pragul ușii se aude vocea disprețuitoare a femeii:

– Este a doua oară când dispari de acasă în timpul nopții, ai de gând să îmi spui ce se întâmplă cu tine?

– Am fost la o plimbare prin cartier.

– O scuză mai bună nu puteai să găsești. Plimbare prin cartier, la ora 5 dimineața?

– Da, am nevoie să-mi limpezesc mintea.

– Și nu putem vorbi despre problemele tale în loc să pleci fără urmă?

Tom nu spuse nimic, era deja a doua oară când folosea această scuză, iar soția lui intra la bănuieli. Nu îi era frica de autorități, ci de gelozia nesănătoasă a lui Mary.

-
- Draga mea, am mai discutat subiectul acesta.
 - Crezi că m-am născut ieri? Nu cred un cuvânt din tot ce spui.
 - Promit că nu se întâmplă nimic. Aerul rece al dimineții mă ajută.
 - Cu siguranță.

Femeia iese iritată din cameră și trânteste ușa de la intrare în urma ei. Tom știa că aceste născociri nu o să mai țină mult. Mary avea să caute adevărul pe care îl ascundea de 2 ani. Ridică privirea din ceașca de cafea și se uită la ceas. Era deja ora 5:58. Trebuia să plece. Nu îi plăcea locul lui de muncă, oamenii erau irascibili și îl blamau pentru toate problemele apărute. Astăzi avea un client foarte important, Domnul Derron, unul dintre cei mai înstăriți locuitori ai orașului.

Ajuns în fața clădirii cu 6 etaje, inspiră adânc și pășește înăuntru. Trecu de coridorul spațios, plin de plante artificiale și tablouri în culori lipsite de inspirație. Urcă apoi scările șerpuite ale corporației până la etajul 4, locul unde era biroul său sumbru, întunecat. Își lasă paltonul negru în cuierul de lângă ușă alături de pălăria veche. Scoase din buzunarul hanoracului pachetul de țigări, aprinzându-și una cu gesturi precipitate. Contemplă îndelung asupra nopții precedente. Ai putea spune că e mult prea crud, din pricina faptului că nu regreta deloc ceea ce a făcut. Facea totul cu atâta ușurință.

Aștepta ca femeia blondă să apară la știri, ca lumea să creeze o vâlvă cum că unul dintre cei mai de temuți criminali a lovit din nou. Voia doar răzbunare, nu știa de ce acționează în acest fel, însă instinctul îi spunea „așa e corect”. Considera că sufletul mamei sale se va odihni în pace dacă sacrifică sufletele altor oameni. Acest lucru sună ca o aberație, dar intrând în mintea lui bolnavă, normalitatea se manifesta prin gânduri intruzive care îl împingeau să calce pe bec.

Pornește televizorul suspendat pe peretele alb și caută postul 9, unde erau prezentate cele mai importante știri ale dimineții: „Ieri seară un băiat din cartierul rezidențial...”. Nimic interesant pentru Tom, se pare că nu a fost găsit cadavru. Până la urmă era ora 6:30 dimineața, timpul trecea, iar barometrul nerăbdării sale creștea incredibil de repede cu fiecare secundă. Voia ca „opera” sa să fie prezentată în fața a milioane de oameni. Ceasul bate ora 7:00, Domnul Derron avea să apară în orice moment pentru a achiziționa apartamentul.

Actele au fost semnate, iar Tom o aștepta pe fata domnului Derron în parcare complexului. Din spatele unui alt bloc apare o mașină mică ce se oprește chiar în fața clădirii. Portiera se deschide, iar din mașină coboară o fată brunetă cu păr lung, ondulat și ochi verzi ce îi străluceau în lumina soarelui asemenea smaraldului. Tom îi înmânează cheia fetei și o îndrumă către apartament. Odată ajuns acasă de la corporație, bărbatul știa că îl așteaptă un scandal monstru din partea soției sale. Începea să îl irite această situație, știa că nu îi poate recunoaște nimic femeii, știa că acest lucru îi va pune în pericol toate planurile.

Deschide ușor ochii fiind deranjat de alarma asurzitoare a ceasului deșteptător. Ora 5 dimineața, se săturase de această rutină, de oamenii cu care interacționa la locul de muncă. Atunci când s-a angajat a sperat la un job plăcut, însă colegii nu îl ajutau deloc, erau toți irascibili și antipatici. Tom era nevoit să reziste. Se ridică din pat, își face rutina de dimineață și pleacă cu greu de acasă. De data aceasta a decis să meargă pe jos, considera sfânt aerul rece al dimineții. Nu avea mult de mers până la corporație, aproximativ 30 de minute de mers, iar astăzi își permitea să întârzie, era o zi ușoară.

În timp ce admira coroanele mărețe și roșietice ale copacilor, o față familiară trece în pas alergător pe lângă el. Era chiar puștiul din seara crimei, el întoarce capul spre Tom, ochii acestora se întâlnesc, secundă în care tânărul o ia la goană dispărând în depărtare. Îl recunoscuse. Până acum, criminalul chiar nu s-a alarmat în privința lui. Ce își putea aminti un adolescent amețit de la prea mult alcool?

Mirela Haralambie

Livada cu smochini

Luna își despletea razele printre pomii din grădină. Mândița, rezemată de un smochin bătrân, își ștergea lacrimile din barbă cu colțul basmalei. Căuta să înțeleagă ce simte cu adevărat acum, după ce aflase că Pase al ei trăia. Era în viață! Avea inima crăpată în două, la fel ca stânca pe sub care treceai când ieșeai din sat. Pe de o parte, îi era milă de Nae. Prinsese drag de el. Nu îl iubea așa cum îl iubise pe Pase, dar pentru că era bun și milos cu ea, harnic fără pereche, îl îndrăgise. Pe de altă parte, Pase! Ce face ea cu Pase? Ce mai simte pentru el? Ce le spune copiilor? Ce vor zice oamenii din sat? Neamurile lor... Casa asta, era casa lui Pase! Moștenirea lui! Mai făcuseră ei două-trei acareturi, grajdul, fântâna, dar era casa lui bătrânească! Cum să-l dea afară pe Nae?! Ce va fi cu copilul lor?

Pe pragul casei hârjâit de vremuri, Nae stătea cu mâinile între genunchi, frecându-și degetele noduroase unele de altele. Cât o iubea de mult! Prin fața ochilor i se perinda o față mititică, dodoloață și pufoasă ca pâinea scoasă din țăst, rumenă în obraji și cu niște ochi - para focului - ce ieșeau dintre genele lungi, umbroase și năucitoare. Avea cosițe negre și lungi, împletite cruciș deasupra capului. Când și le desfăcea noaptea, părul îi curgea în valuri pe cămașa albă de borangic, cusută de mâna ei. Se topea sub plapuma de lână. La fel se topea și el când, găsind-o, se iubeau.

Va trebui să plece. Nu avea cum să rămână în averea lui Ispas.

Ridică ochii înlăcrimați spre cerul care părea o groapă răsturnată, atât era de negru, și oftă atât de adânc încât Lache, motanul lui alb cu pete negre, îi sări în brațe mieunând.

În grajd, Ispas își îndesa puținele haine ponosite într-o traistă de lână cusută de Mândița. Trebuia să plece! Era conștient că nu mai putea să rămână aici, unde ea și Nae își trăiau amarul. Chiar dacă era casa lui, chiar dacă avea trei copii cu ea, trecuseră mai bine de cinci ani de când ei doi nu se mai văzuseră. Îl crezuse mort. L-a așteptat trei ani! I-a făcut toate pomenile, după rânduială. Acum, un străin, Nae, îi era mai aproape decât el. Aveau împreună un prunc neînțercat! „Nu trebuia să mă mai întorc!”, își zise sprijinindu-se de căpriorul care susținea o grindă de lemn. „Ar fi trebuit să plec imediat, îndată ce am văzut că ei, toți 6,

formau o nouă familie. Nu ar fi trebuit să le spun adevărul.” Trebuia, nu trebuia, ar fi trebuit, nu ar fi trebuit, i se învățea mecanic prin cap lui Ispas.

„Într-o grădină încântătoare

Zării o floare mirositoare

S-o rup, se strică

S-o las, mi-e frică

Că vine altul și mi-o rădică.”

Uite că el o rupsese, și nu se stricase. Din contră, se făcuse mai frumoasă. Zâmbi la gândul că abia îi ajungea până la cot și, când se rățoia la el, întotdeauna se suia pe buturuga de nuc. După ce o lăsa să îl certe, o prindea de mijloc, o ridica până în dreptul ochilor lui și își îngropa fața între sânii ei. Așa, acolo, îi auzea inima zbătându-se ca o vrăbiuță. Se zvârcolea și dădea din picioare până ce, ca toropită de somn, închidea ochii ceia tăciuni și îi cuprindea grumazul cu amândouă mâinile. Cu ea așa agățată de gâtul lui intra în casă și se iubeau cu patimă. Apoi, nădușiți și cu jarul din vatră în obraji, alergau desculți spre gârla din fundul grădinii și se aruncau în apele ei argintii. Eeeh, uite că de „rădicat”, tot a venit altul și i-a „rădicat-o”. Cu un plod la sân a lăsat-o când a plecat pe front, acum 5 ani, cu un plod la sân a găsit-o acum, când s-a întors. Dar nu era al lui. Niciunul dintre copii nu-l mai cunoștea. Ionică avea 3 ani când a plecat el. Abia se învățase să-i zică tată. Acum... îi zicea „unchiul Ispas”. Florea nici nu împlinise 2 ani, iar Stanca, dacă avea 5 luni, atât cât are Niculae, băiatul ei cu Nae... Ochii i se umeziră și o dâră de tristețe îi umbri obraji. Deși se împăcase cu gândul că trebuie să plece, pe chip îi rămăsese impregnată o grimasă de suferință. O pierduse pe Smaranda. Leși și trase ușa binișor în urma lui, să nu facă zgomot. O coti la stânga, pe după grajd, cu gândul să o ia prin grădină, spre prundul gârlii. Nu voia să fie văzut că pleacă. Cu obuzele șuierându-i prin urechi și mirosul prafului de pușcă în nări, cu imaginea cerului cuprins de foc când se porneau „cățelele” de mitraliere, Ispas își târa picioarele după el de parcă nu ar fi fost ale lui.

Când să iasă pe porțiță, Mândița îi tăie calea:

– Unde te duci Pase?, gânduri ea.

El făcu ochii roată, apoi o privi cu milă și zise:

– Cred că a fost o plăsmuire... eu sunt Ispas. Decu Ispas. Pase... a murit pe front... mai îngână el și se duse în drumul său.

Smaranda, că așa o chema, Smaranda-Tatiana, îl petrecu cu privirea încremenită ca un bolovan, până ce nu-l mai zări. Abia atunci țipă în ea din toți rărunchii, ceea ce pe buze se iți ca o șoaptă: „Pase...” și se prăbuși în hohote de plâns.

*

Soarele îi clocotea în creștet. Mândița frământa pâinea din aluatul dospit, în copaia de lemn făcută de Pase înainte de a pleca la război. Ionică îi ștergea nădușelile de pe frunte, să nu-i curgă în făină. Mă-sa îl privea pe sub gene: îi mijise mustața; neagră, ca pana corbului. Îi semăna ei, oacheș. Nu era bălan ca tac-su. Dar avea degetele lui lungi și gropița din barbă. Nu era însă la fel de înalt ca tatăl

său, nici la fel de scund ca maică-sa. Avea o statură potrivită și era bine legat. Fetele începuseră să-i dea târcoale. El însă, mămos din fire, mai mult se împiedica prin curte printre fustele maică-sii, decât să iasă pe uliță la „rânjit fasolea”.

Era vremea secerișului. Întotdeauna mama lui făcea pâine, mâncare și cozonaci pentru oamenii pe care îi avea la câmp. Se adunau cu toții în băătăura lor. Tata-Nae aducea și o ulcică de vin, și se puneau pe glume în livada cu smochini, de râsuna ulița de râsul lor. Numai Măndița nu râdea niciodată. Rămăsese cu ochii agățați pe gardul din fundul grădinii. Trecuseră mai bine de 15 ani de atunci. De când îl văzuse ultima dată pe Pase al ei. Nici nu știa pe unde s-a scurs timpul. Zilele treceau la fel, una după alta: muncă, muncă, muncă. Toamna, după culesul viei, Nae îi băga războiul de țesut în casă și toată iarna țesea preșuri, carpete și macate. Când nu avea lână de ajuns, împletea la repezeală câte o flanea sau o pereche de „calțete”. Dacă nu ar fi avut copiii mai înalți decât ea, nu ar fi crezut că au trecut atâția ani. Parcă s-ar fi topit ca lumânarea lângă sobă. Nae avea ghiocoi la tâmple și lui Niculae îi dăduseră „tuleii”. Iar ea era aproape neschimbată. Doar nițel mai slăbuță și mai trasă la față. Avea aceeași lucire în priviri și, plină de vigoare ca în urmă cu 20 de ani, învârtea la fel toată ograda. Când venea vorba de avere, o ținea „gaia-mațu” că averea ei sunt copiii. O pierdea pe Stanca din ochi. Se făcuse o codană atât de frumușică încât băieții făceau coadă la poarta lor. Nae se burzuluia, încruntându-se la ei și pe Stanca o dojenea cu asprime:

– Nu te mai hlizi întruna cu toți! Să nu dea Dumnezeu să vii acasă cu burta la gură, că-l dau pe sfântu’ Niculae jos din pod!

Ea nu prea pricepea mare lucru. Doar atât: că nu trebuie să se mai joace cu băieții. Dar duminica la horă tot se învârtea cu toți. Ce era să facă? Cum să zică „nu”, unuia, și altuia „da”? Și ce avea dacă juca cu toți în horă? Nu asta făcea toată lumea? Până într-o duminică, în ziua de Sânziene, când o auzi pe baba Geaca zicându-i tușei Lina:

– E bălană ca tac-su, da’ ochioasă ca mă-sa. Are în ea o amestecătură dată dracului, îi zăpăcește pe toți, o să iasă cu vărsare de sânge, îți zic io, fa maică! Nu vezi cum îi joacă ochii în cap?

De atunci, nu a mai ieșit Stanca la horă.

Într-o zi, pe când soarele scăpăta după deal și ea se întorcea din pădure, pe lizieră, în dreptul bojdeucii bântuite din marginea satului, se întâlni cu Ilie al lui Război. Așa era poreclit neamul lui, mai mereu pus pe harță. Stanchii începu să-i alerge inima prin vine. Ilie o tulbura. Era blond ca ea dar avea niște ochi verzi de parcă toate frunzele pădurii s-ar fi scaldat în ei. Nici lui nu îi era indiferentă Stanca. Ea încercă să îl evite, dar el se propti fix în fața ei:

– Ce faci Stancă, de ce mă ocolești? Vrei să fugi de mine?

– Nu, Iliuță, zise ea moale, în timp ce în ochi îi înnota frica unei căprioare în fața vânătorului.

– Ce faci, de unde vii?

– Din pădure, zise ea scurt.

– Zău?, făcu el apropiindu-se și mai mult de ea. Păi ce ai cătat acolo?

– Am adunat fragi, răspunse fata repede, cu respirația sacadată și pieptul săltat.

– Păi nu ai tu o fragă de gură?, veni răspunsul lui, mângâindu-i obrazul de sub ochiul drept până sub bărbie cu două degete. Apoi mai zise, cu mâna lunecând ușor pe gâtul ei și cu cealaltă cuprinzându-i mijlocul:

la uitee, tu ai inimioara în gât!

Cu Stanca se învârtea și satul și pădurea. O înțepau mugurașii sânilor și tremura ca varga. Nu înțelegea nimic din ce i se întâmpla, dar știa că nu voia decât s-o strângă Ilie în brațele lui vânjoase și să-i dea lui fragii de pe buze, sâni, pântecul, tot.

O ploaie se stârni din senin și prin pânza topită a iei cu care era îmbrăcată, sâni ei s-au strivit de pieptul lui Ilie.

*

– la uitee! Ai frunze în păr! Și sânge pe cămașă! Ce-ai făcut? Unde te-ai rănit? De ce plângi? Te doare?, o întreba Niculae găsind-o ghemuită în livadă, sub un smochin.

– Nu e sânge!, aproape țipă Stanca. Sunt fragi... am căzut peste fragii pe care îi adunasem din pădure, când s-a pornit ploaia și veneam în goana calului spre sat.

– Oh, și de-aia plângi?, zise băiatul înveselit. Lasă, mergem mâine și cu Florea! Culegem toți trei.

Stanca se prăbuși în brațele fratelui său, în hohote de plâns. Avuseseră dreptate și tata-Nae și baba Geaca! Ce face ea acum? Dacă vorbea Ilie? Dacă le va povesti celorlalți băieți și cu toții vor râde de ea? Dacă se va întâmpla ceea ce îi este cel mai frică lui tata-Nae? Plângea cu sughițuri, în timp ce Niculae încerca să o liniștească.

Ilie stătea răsturnat cu fața în sus pe mijlocul patului, cu ochii în tavan. Nu și-o putea scoate pe Stanca din minte! Era peste tot: în ochii lui, ochii ei; în urechile lui, gemetele ei; în nările lui, mirosul părului ei; îi alerga prin sânge ca un blestem. O voia a lui. Numai pentru el. Oare asta însemna că o iubește? Nici nu mai știa cum a ajuns acolo, în bojdeuca bântuită, cum, printre sărutări și mângâieri i se dăruise, cu totul, lui. Tâmpilele îi zvâcneau, inima îi bătea cu putere. Parcă îl vrăjise! „Ce dracu’? Doar nu ai făcut-o pentru prima dată!” Da, dar niciuna nu fusese așa de focoasă ca Stanca. Niciuna nu i se dăruise cu atâta sete, cu atâta patimă. Trebuia să o aibă din nou, să se convingă dacă va simți la fel. Dacă ea, va fi la fel. Mâine. Mâine o va iubi din nou. Adormi cu gândul la ea în brațe și tot așa îl găsi și dimineața. Cu făptura ei toată, gâlgâind prin el. Se spală, se primeni și porni la vale, spre casa ei. La poartă, tușa Mândița.

– Săru’mana!, zise el voios.

– Să trăiești, Ilie!

– Copiii matala sunt acasă?, încercă el timid.

– Numai Ionică. Florea și Niculae au plecat cu Stanca la pădure, după fragi, se porni Mândița. A cules ieri Stăncuța, da’ a apucat-o ploaia la întoarcere și, alergând spre casă, s-a împiedicat și a căzut peste ei, turuia ea râzând. A plâns săraca toată noaptea de necaz. Ca s-o împace, Florea și Niculae s-au dus cu ea să adune iar.

– Și dacă n-or mai fi?, întrebă băiatul ca să se afle-n treabă.

– Dacă n-or mai fi, n-or mai fi!, răspunse femeia și intră în curte.

Ilie rămase încurcat, în drum. Să plece după ei, să se ducă la bojdeucă, să se întoarcă acasă? În cele din urmă, se răsuci pe călcâie și porni ca fulgerul spre casă. Ajuns în bătătură, își vărsă năduful pe stiva de lemne care rămăseseră nesparte, până le făcu surcele pe toate.

*

Zorile își plimbau tălpile prin roua ierbii din grădină.

Acolo, pe locul bojdeucii băntuite, Ilie și Stanca și-au încropit o gospodărie de țî-era mai mare dragul.

Cu toate opreliștile familiilor lor, până la urmă s-au luat. Și erau fericiți, le sticlea ochii-n cap la amândoi.

Când s-a dus s-o ceară, lui Ilie îi bătea inima în timpane.

Niculae s-a opus cu vehemență. Nici nu voia să audă de înrudirea cu „ai lui Război.”

Măndița însă, i-a tăiat graiul cu convingere:

– Ba e vorbă! Mie îmi place băiatul ăsta. E harnic, serios și plin de vorbe de duh. Ce vină are el dacă tac-su mare e pus pe harță și scandal de când mijește ochii dimineața, până noaptea când îi închide la loc? De ce să ne punem noi în calea fericirii lor? Doar n-om da-o după Mitu Sandii!

Mitu Sandii era cocoșatul satului, avea 40 de ani și era neînșurat. Cu 6 degete la mâna dreaptă, ajunsese săracul și spaima copiilor și de râsul sătenilor.

– Nu, Măndițo, zicea Niculae îndulcindu-și glasul, da' dacă Ilarie le-o face zile fripte?

– Nu! Tataie Ilarie mi-a zis că dacă io o vreau, să mă spăl pe cap cu ea. În plus, m-am gândit să nu stăm cu ai mei. Să cerem la primărie să ne dea nouă bojdeuca băntuită, să ne facem casă acolo. Pământ, e destul în locul ăla. Îmi ia tata o pereche de boi și muncim noi, nu așteptăm de la nimeni nimic, zicea Ilie cu însuflețire.

Măndița și-a făcut o cruce mare pe piept și a scuipat de trei ori peste umăr. Apoi le-a zis nițel îngrijorată:

– Ooff, măi lliuță, da' de ce chiar acolo, la bojdeuca băntuită? Mi-e cam frică, să-ți spui drept.

– Nu-ți fie, tușă Măndițo, chemăm popa, ne face o sfeștanie și fug stihiile mâncând pământul, stai fără grijă!

Privind-o pe Stanca, citi în ochii ei bucuria de a fi cu Ilie, spaima de a zice și ea, la fel ca Niculae, „nu”. Apoi o întrebă:

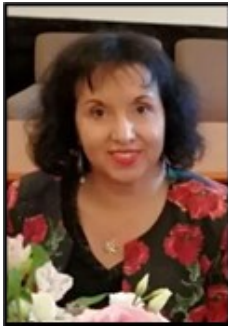
– Ție nu ți-e frică?

– Nu!, răspunse fata scurt și apăsât. Cu Ilie lângă mine nu mi-e frică de nimic!

Și au făcut o nuntă modestă dar frumoasă, de care își aminteau cu mare drag, an de an.

(Fragment din nuvela „Livada cu smochini”)

Liliana Moldovan

Hublouri literare (Exerciții de scriere creativă sau Anotimpurile sufletului)

Scriere creativă 1

Fiorii unor începuturi se așează pe prima oră din calendarul Noului An. Gândul e pustiu... doar zilele se desenează nepăsătoare una după alta așteptând trecerea timpului ca și cum timpul ar trece peste ele fără rost, fără început și fără sfârșit. E totuși momentul începutului de an. E ziua în care bilanțul anului trecut e scris și tace. E ziua în care umbrele proaspătului trecut se luptă cu adierile Noului An.

În surdină se aud clape de pian. Inspiră ele sau se așează peste gânduri-mi adormite?

Aș culege un gând să fac din el prag pentru o nouă strategie existențială. Gândurile se fac ceață iar cuvintele se lovesc unul de altul, buimăcite, înțepenite și reci.

Mi-e dor de pașii muzei ce dansează pe tastatura calculatorului. Mi-e dor de șlagărul cuvintelor înșirate cu rost și al proiectelor dezvăluite la lumina lunii.

Stelele se amuză copios. Scriu ca și cum inima gândurilor ar bate pentru altcineva. Scriu ca și cum amprenta gândurilor mele s-ar fixa pe portativul unui suflet sau în rama unei minți frământată de interogații. Ideea mult așteptată nu se încheagă azi. Orele sunt palide încă. În ceața creației mă dezmierd cu bătăile unor gânduri care se aud ușor dintr-o depărtare care nu îmi aparține încă.

Și desigur, mă îmbrac în muzica unui cântec străin interpretat la pian. Mă ascund în armonii delicioase și aștept gândul salvator menit să trezească o muză și s-o aducă aproape de poezia unor versuri care dospesc în spatele unui suflet ce a întârziat la întâlnirea cu poezia.

Scriere creativă 2

Mă aflu în catedrala zilei de azi cu umerii goi cu părul răvășit de gânduri sterile. Cărarea sinapselor e luminată de metafore ce nu-și află drumul. Indicatoarele s-au întors cu fața spre granițele lumii iar gândurile inspirate aleargă de colo până colo singuratic în căutarea unor idei pereche, a unor traiectorii salvatoare. Pânzele inspirației tremură încet. Aud copitele unicornului în gând dar gândul tace prins în liniștea foii albe de hârtie. Deși e ora poveștilor, poveștile tac. Aștept ora îngerilor să-mi spună ei o poveste numai bună de pitit sub cuvertura sufletului.

Frigul înțepenește în vârful degetelor ce ating tastatura. Amintirile au gust de zăpadă proaspătă. Încerc să trec dincolo de ele să le revărs din mine. E ferecată

odaia poveștilor de altădată. Cu un lacăt de aur e închisă. Cheia am rătăcit-o la trecerea dintre ani și am scăpat-o la o margine de gând. Pe un pervaz singuratic lumânările sporovăiesc în șoaptă. În fața șemineului întâmplările zilei dorm. Visez că mă desprind de ele și evadez în spuma inspirației cu aromă de mere coapte. Iarna își ascunde mantiile de zăpadă iar cerul se face senin în așteptarea dimineților netrezite încă.

Scriere creativă 3

Scunde amintiri încet se lasă pe puntea dintre ieri și azi. Gânduri bătrâne vor să iasă din pânza zilei lipsită de haz. Neadormitele pleoape atrag secvențe din vesela copilărie cu ierni pufoase, cu geruri profunde cu mânuși înghețate pe palmele ude. Erau ierni de poveste în vremea copilăriei mele, cu sănii grele, cu urcușuri dese și rapide coborâșuri pe derdelușul asaltat de copii. Unii urcau răsufând grăbiții, alții își conducea săniuțele pe pistele lucioase trasate de tăișul tălpilor de săniuțe. Neobosită era copilăria înveșmântată în taina fulgilor de nea, neobosite era glasurile copiilor și magic dansul fulgilor de nea. Ca niște tablouri perfecte se descriu iernile de altădată în gândurile mele care uită să doarmă. E noapte târzie și mi-aș dori un șemineu în fața căruia să stau și să scriu tolănită într-un fotoliu de culoarea lavandei. Să îmi înec penița gândului într-un vechi tablou de iarnă și să scriu despre bucuria copilului de altădată. Așteptam iarna ca pe un cadou de la Moș Crăciun, așteptam primii fulgi de nea ca pe o tainică îmbrățișare oferită de Zâna Zăpezii. Dansul fulgilor de nea era mirific iar sulfetul de copil dansa pe stăzile care îmbătrâneau rapid punându-și albe plete. Seara omătul devenea strălucitor și incredibil de alb, fularele și căciulițele se albeau și ele. Cu mâinile goale, uitând mânușile prin buzunare atingeam zăpada pipăindu-i strălucirea.

Obosiți, cu fericirea în palme alergam spre casele încălzite de iubire cu dorința de a continua povestea întâlnirii cu iarna, și mâine. sperând ca palmele dimineții să nu înlăture prima zăpadă a fiecărui an. Obosite ferestrele ochilor se închideau sub boarea amintirii, somnul leneș aluneca pe perna moale iar pletele-mi răsfirate începeau să se alinte pe marginea unui vis ce îmi dădea târcoale.

Scriere creativă 4

Versurile incluse în volumul „Petale de univers” au o carismă literară unică. Ea dezvăluie, pe parcursul celor 73 de poeme din carte, interesul autoarei pentru diferite teme de inspirație lirică pe care le îmbracă în gingașe discursuri poetice redactate cu talent și migală, orientate spre sufletele cititorilor ce apreciază poezia de dragoste, poemele de natură introspectivă dar mai ales pastelurile și poemele de factură filosofică. Autoarea își exprimă convingerea că doar dulcele gând al poeziei îi poate îndepărta pe oameni de sentimentul înfrângerii, îi poate vindeca de melancolie și le poate indica drumul speranței.

„Cuprind universul
Ca într-o magie
Și-ntreg necuprinsul
Îl pun într-un vers,
Scriu durerea lumii
Pe-un colț de hârtie,
Căutând speranța
Într-o poezie.”

Aflată în toamna vieții, scriitoarea are încredere în nesecatul izvor al creației poetice și dezvăluie, în acest volum, câteva din reflecțiile domniei sale despre curgerea nemiloasă a timpului, despre destinul implacabil al omului contemporan, despre dezamăgiri și virtuți, despre amintiri și speranțe, despre „iubiri ca jarul stins” și despre delicioasele culori ale fiecărui anotimp. Sinceră și melancolică scriitoarea rezonează cu frumusețea trecătoare a naturii simțind o puternică afinitate pentru toamna confuză și „ploile care se preling printre ruine”. Atunci când bate la fereastra poeziei, scriitoarea pare când firavă, când puternică, când tristă, când zglobie, când dezamăgită, când „mult prea vie”. Strecurate prin filigramul unor expresii poetice pline de sensibilitate, scriitoarea dezvăluie idei despre povestea timpului care nu se mai întoarce și le asortează atât de bine cu misticele glasuri ce spun balada secundelor prizoniere în clepsidre.

„Bob de nisip,
Timp în clepsidră
Ce-alunecă nevăzut
În infinit,
Diafană-adiere
Într-o secundă,
Plutind în neant,
Ori în al vieții labirint,
Gând izvorât
În cotloanele minții,
Purtător de viață
În zbor rătăcit,
Curcubeu de culori,
Atingeri divine,
Fluturi ce mângâie
Suflete comori,
Stropi de infinit,
Sau eternitate,
Misterioasa clipă
E totul, sau nimic”. („Clipe”)

Generoasă cu trecerea timpului, înțeleaptă și îngăduitoare, doamna Luci Trușcă, vibrează în fața frumuseții naturii. Sentimentele sale de bucurie și încântare răsar dintr-un „colț de suflet” ori de câte ori și își desfată auzul cu ritmul fircărui anotimp. Cel mai des aude glasul toamnei triste și târzii care „printre clipele fugare/încerca să se ascundă”.

„Printre slove-adesea plouă,
Lacrimi de cuvinte-mi cad,
Versul se-oglidește-n rouă,
Rime-alunecă spre vad.” („M-alintă melancolia”)

Și glăsuiește toamna, din poemele incluse în carte, despre „trecuta vreme”, despre parfumul iubirilor de altădată, despre regretele târzii și clipele sparte în cioburi, despre lumea visului și îngerii ce o păzesc, despre muza-icoana sufletului, despre magia universului pusă într-un vers.

„Cuprind universul
Ca într-o magie
Și-ntreg necuprinsul
Îl pun într-un vers,
Scriu durerea lumii
Pe-un colț de hârtie,
Căutând speranța
Într-o poezie”. („*Neputință*”)

Observăm, în poeziile autoarei, constante preocupări legate de descoperirea sensului vieții. Punându-și adânci întrebări existențiale doamna Luci Trușcă plonjează în neant, se cuibărește în brațele universului, sperând că va găsi acolo cheia răspunsurilor la întrebările existențiale care nu-i dau pace și îi tulbură sufletul. Salvarea „din această lume tristă și amară” o regăsește, desigur, scriitoarea în brațele protectoare ale creațiilor sale poetice, în seva poemelor sale gingașe, dătătoare de sens și înțelepciune.

„Pentru a fi salvat din vechea carte
Este nevoie de poezie,
Acesta-i drumul spre libertate,
Dar nu e poetul care s-o scrie.” („*Prizonier într-o carte*”)

Cu modestie își declară, Luci Trușcă apartenența la breasla poetică și deși știe a mânuși cu pricepere cuvintele ferecate în versuri, ridică sfoasă ochii spre cerul senin al poeziei și se resemnează, oprindu-se din fuga pe drumul încâlcit al vieții, pentru a trece pe la casele cu prieteni sau pentru a poposi în locurile unde bucuroși o așteaptă nepoții.

„Trecut-au anii nici nu i-am simțit,
Între timp, suntem bunici cu toții,
Ne-a nins timpul și am mai albit,
Bucuria noastră sunt nepoții.” („*Prietenia*”)

Resemnată, cu liniștea dospind în cămările inimii, scriitoarea își cucerește cititorii cu muzicalitatea versurilor în care își îmbracă căderile pe gânduri. Inedite sunt și faliile de melancolie care se deschid în poeziile acestui volum. Descoperim în versurile autoarei mugurii unei melancolii luminoase, ce gravitează în jurul unui univers poetic plin de speranță. În poezii precum: „Străin”, „Labirint”, „Nonsens”, „Tristă resemnare”, „Rătăcire”, „Amintirile”, „Toamna vieții”, „Lumini și umbre”, „Cuvântul”, „Crâmpei de suflet”, „Tristețe”, „Îmi tot ieși în cale toamnă”, „Frânturi de viață”, „M-alintă melancolia”- tristețile sunt domoale, iar umbrele căzute pe umerii poetei sunt translucide și ușoare. Nici dorul nu e plumburiu în poemele scriitoarei. Nu e un dor care arde și usucă. Dorul este rodul unor vibrații sufletești delicate, ca niște refluxuri fine. Acestea lasă în urmă regrete ce merg în vârful picioarelor pentru a nu tulbura armonia lumii. Astfel, în volumul „Petale de univers”, scriitoarea își proiectează sentimentele de melancolie, dor și regret, pe pânza unor tablouri care vibrează totuși de iubire și soare. În acest volum de versuri, șoaptele zămisliților sale poetice se prind într-o simfonie plină de duiosie și dezvoltă o melodie menită să încante sufletul cititorilor ce privesc cu recunoștință spre orizonturile poetice imaginate de talentata autoare.

Scriere creativă 5 (pentru dl. Istrate) Recomandare

La sfârșitul anului trecut, a văzut lumina tiparului una dintre cele mai frumoase cărți scrise de o tânără autoare, și anume volumul „Zi de zi, tot mai puternic”, apărut la Târgu-Mureș, la editura MediaFarma în 2022. Originară din Brașov, tână autoare este medic resident și a dat dovadă, în această carte, de o uimitoare maturitate literară dovedită atât prin intermediul limbajului folosit, cât și a tematicii abordate. Ca gen literar, cartea intră în categoria eseului literar iar din punct de vedere tematic gravitează în jurul unor subiecte cu caracter motivațional referitoare la câteva dintre treptele evoluției spirituale pe care trebuie să le parcurgă orice om ce încearcă să facă o schimbare și să găsească o inedită cale de dezvoltare personală. Astfel, după cum demonstrează autoarea, există câteva trepte spirituale ce trebuie atinse, atunci când dorești să îți „înțelepțești” sufletul, iar pe parcursul acestui drum al evoluției spirituale un loc important în ocupă capacitatea fiecărui individ de a iubi și de a înțelege lumea, dorința de a atinge liniștea sufletească, de a avea acces nemijlocit la lumina divină. Toate acestea pot fi atinse, după cum demonstrează tână scriitoare în eseurile sale, prin disciplină mentală, printr-o puternică dorință de schimbare, prin consecvență și iubire.

Cu alte cuvinte, cartea poate fi receptată ca pe un fel de manual literar de educare a sufletului, de renunțare la prejudecățile care ne îngreunează viața de zi cu zi. Acestea din urmă, ne sugerează Rodiana Józsa, trebuie înlocuite cu mostre de gândire pozitivă, cu o atitudine îngăduitoare și plină de iubire față de spectacolul mirific al naturii și de frumusețea oamenilor din jur. Nimic nu este întâmplător în cartea Rodiane. Scrisă cu talent și responsabilitate, cartea de debut al tinerei Rodiana, dezvăluie o gândire matură, un suflet sensibil și o remarcabilă capacitate de creație literară. Este important să menționez, că Rodiana scrie și versuri și participă deseori la întâlnirile culturale ale cenaclului „Aurel Filimon” înființat de o parte din membrii Filialei Mureș a Ligii Scriitorilor din România. Prezentă la activitățile cenaclului, Rodiana Józsa a luat contact cu cultura și literatura mureșeană și a participat activ la schimbul de idei cu ceilalți scriitori, recitând din versurile proprii, exprimându-și părerea cu privire la creațiile literare ale confrăților săi.

Cartea cu care a debutat și rolul activ pe care și l-a asumat în cadrul activității cenaclului mureșean, demonstrează cu tărie faptul că Rodiana Józsa merită să devină membră a Filialei Mureș a Ligii Scriitorilor din România.

Să vină primăvara”

Primăvara trage să vină încet ca și cum s-ar deplasa pe marginea unui gând ce-și scutură ninsorile. Cuvintele înverzesc încet. Mugurii de gând își caută seva într-o iubire de poveste. Nu mai adie vântul inspirației. Doar un gând ușor îmi șoptește că ar vrea să-și întâlnească Dragobetele, flăcăul mândru, îndrâzneț și frumos rostind poezii de iubire și dor. Dar gândul a trecut, a plecat Dragobetele cu mare fâlfâit de aripi și a rămas, încă un an, în legenda cu inimi ne iubite. Aștept frumusețea lumii cu sufletul la gură. Cu brațele despletite și gândurile treze. Aștept un „acum” mai vioi și mai bun. În tot ce simt și doresc, o lume aștept, în care iluziile să își piardă glasul iar oamenii să își audă inimile. La colțul sufletului meu, s-a pitit un ghiocel. E mândru tare și pare voinic. Cu mâinile în brâu, sfidează frigul și intră în gașcă cu firave raze de soare.

Mă uit la el și am curajul să strig: „Hai, vino primăvară!” în timp ce-mi îndes adânc palmele în inefabilele buzunare.

Floarea Soarelui

Bătrânul privește spre cer apoi prin umbra frunzișului pe lângă care treceau legănați de căruța trasă leneș de murg. Nici o altă vietate nu se zărea de-alungul drumului uscat și prăfuit. Sergiu se distra urmărind umbrele călcate de roți.

– Va ploua, spuse bunicul mai mult pentru sine.

– Cum adică să plouă, bunicule? Nu vezi ce soare este?

– Asta spun frunzele copacilor pe lângă care trecem și albinele care roiesc!

– Cum o spun! Eu nu aud nimic. Ce... frunzele și albinele vorbesc?

Bătrânul scutură ușor hăturile dorind mai mult să îl trezească pe murg din moleșeală decât să îl grăbească.

– Vorbesc dacă știi să le ascuți, însă, tu ești mic, poate de aceea nu le poți înțelege încă.

Iar i se spunea că este mic, gândi Sergiu puțin descurajat. Așa spun oamenii mari despre copii mereu.

– Mai este mult până ajungem?

– Cam de aici și până acolo, răsese bunicul văzându-l pe Sergiu încurcat de răspuns. Ai răbdare, ne duce murgul acolo, știe drumul.

Băiatul arătând spre pâlcul de flori galbene îl întrebă pe bunic

– Ce flori sunt astea bunicule, că de astea nu avem în grădiniță?

– Li se spune Floarea Soarelui!

– Chiar e a soarelui, bunicule? De ce i se spune așa!

– Vezi tu, ele nu sunt flori pe de-a întregul, pe jumătate sunt fete de împărați!

– Cum așa?, se minună Sergiu privind neîncrezător spre florile acelea mari care chiar semănau cu un soare. Bătrânul privi și el spre flori ca și cum le-ar fi cerut voie să le destăinuie secretul și continuă încet...

– De mult când încă nu se stia marginea pământului ăstuia, trăia un rege puternic și bogat. Însă cea mai mare bogăție îi era fiica lui. O fată cu părul galben, cu chip luminos, veselă mereu și iubită de toate viețuitoarele și de supușii săi. Însă timpul a trecut, copila a crescut, așa cum cresc toți copiii. Venise ziua când urma să își aleagă un soț ca să conducă astfel regatul tatălui. Fata a refuzat spunându-i tatălui său că îl alege doar pe prințul care este în fiecare dimineață la fereastra sa dăruindu-i lumină și poftă de viață iar acel prinț este Soarele. Tare s-a mai amărât regele auzind asta. Știa de la o vrăjitoare pe care o găzduise cândva că toate fetele îndrăgostite de prințul Soare se prefăceau în flori, de îndată ce deveneau soțiile acestuia. A fost nevoit să îi interzică fetei să iasă din odaie și a pus gărzi multe să o păzească însă fata a reușit să se strecoare și a plecat după prințul Soare. Regele a pornit cu ostașii să o caute pretutindeni însă când a ajuns la fiica sa, era prea târziu. La marginea regatului său, prințul Soare o primea pe prințesa să îi fie soție iar când a sărutat-o aceasta s-a prefăcut pe loc în floarea galbenă care se întoarce mereu să-și privească soțul luminând pământul... Când bătrânul termină povestea, Sergiu era captiv încă în poveste, totul se întâmpla parcă aievea, fata cea frumoasă, regele, prințul, toți prinseseră viață. Se dezmetici brusc când calul se opri și bunicul anunță:

– Gata! Am ajuns! Ți-am spus eu că murgul știe drumul?

Pe cer, nori din ce în ce mai tulburi înveninau zarea...

Dan Șalapa

Veta lu' Ciocea (II)

Ion, bărbatu-său, era președinte de CAP începând cu 1956, făcuse studii tehnice și de conducere în acest sens, la Moțăței, Dolj, iar ca repartitie, veni aci cu serviciul, în Câmpia Blahniței mehedintene. Aci o cunosc pe Veta lu' Ciocea, și se luară chiar dacă mama lui Ion, Ioana lu' Dumitru Chițulescu din Băzăvani, Gorj, nu fu de acord, că avea ea, se spune, pe una în satul ei, pe care o gândise pentru Ion al ei, dar, na, nu fu să fie! Ca președinte de CAP și venit din altă parte, Ion primi un fel de locuință de serviciu, anume la locul numit Capu Apei. Aci, era un fost conac, reședință a boierilor de prin părțile locului, cu o curte mare, cu multe dependințe, o livadă, o grădină de legume. Capu Apei era numit așa după heleșteul din apropiere, plin cu pește, care era legat de cursul râului Drincea, care străbate zona, având odinioară un debit suficient de mare, dar care seca în verile secetoase. Acum, albia este seacă ani la rând din cauza ploilor puține, și alea mici, atunci când sunt.

Cum să-i spună, așadar fetei lor? Cum s-o boteze? Ion făcuse un fel de prinsoare, de legământ cu cei doi ingineri agricoli, repartizați în CAP-ul condus de el, tineri ca și el, Veta fiind gravidă, încă, și care legământ zicea că dacă noul născut era băiat, era botezat de unul dintre ei, iar dacă era fată, de celălalt prieten inginer. Se născu o fată, așa că, respectând legământul, fata fu botezată de inginerul B. Numele fetei avea să fie al drăguței lui cu care era el în vorbă, că era necăsătorit la vremea aceea, pe care o chema Ana, era dintr-un sat vecin, și Ana fu numele dat fetei lui Ion și a Vetei. Inginerul nu s-a căsătorit cu Ana lui, din satul vecin, apoi a plecat din CAP, Ion n-a mai ținut legătura cu el, ca naș, decât o vreme, pe urmă, s-au luat cu una cu alta, de-ale vieții și, gata, nu mai știu nimic de el, de nașul Anei lor...

Era vara lui 1958, iar ei doi, Ion și Veta lui nu făcuseră cununia religioasă, nunta propriu-zisă, iar cum primiseră veste că sora mai mică a Vetei avea să facă nuntă, că-i venise și ei sorocul, Veta s-a aprins tare de tot, olteancă ținând la rânduielile satului ei, care ziceau că o soră mai mică nu e bine să facă nuntă înaintea sorei mai mari, era peste firea lucrurilor strămoșești. Plus

mîndria ei de soră mai mare, căsătorită cu ditamai președintele de CAP! Așa că, îl motivă și pe Ion să grăbească preparativele pentru nunta lor, că aveau, slavă Domnului, cu ce - făină în pățul, găini, curci, rațe, porci în curte, vin și țuică în beci - iar ea porni războiul de țesut să facă covoare și alte lucruri știute de ea și mîinile ei, daruri pentru nași și membri familiei lor, cumnatul lor, pe urmă, perini și fețe de perini, tot felul de alte daruri cusute, croșetate ori țesute în casă, pe lângă cele cumpărate de la magazin, cămăși, pijamale, „ciorapi subțiri”, *licra* și furou pentru nașa, multe, multe, că așa era obiceiul, cum să facă altfel?

Se dădură peste cap și ea și Ion al ei și făcură nunta și înaintea botezului Anei lor, că nu era să facă botezul fetei înaintea nunții lor, Doamne ferește, ce zicea satul, ce ziceau oamenii?

Și, uite-așa, Veta lu' Ciocea făcu nunta înaintea sorei ei mai mici și înaintea botezului primului lor copil, Ana, care poartă numele acelei fete din satul vecin, pe care nu a apucat până acum s-o cunoască vreodată, nu are nicio veste despre ea, Dumnezeu s-o țină!

PSALM. Bolile și nevoile lumii

1. Doamne al meu, dă-mi mie toate boalele lumii, și lasă lumea plină de sănătate;

2. Doamne, Luminată, dă-mi mie, nevolnicul, toate nevoile lumii, și lasă semenii mei fără griji și spaime;

3. Doamne, Stăpân de Ceruri, ocolește cu izvoarele tale, cu pâraiele și fântânilor tale gura mea însetată, și udă, Doamne, câmpurile și grădinile gospodarilor lumii, deșertul și fruntea însetaților, udă cu apa ta din nouri, Doamne;

4. Doamne, pune pe mine focul cel prea arzător, dar sloboade vântul cel răcoros peste spinările truditelor de pământ, de brazde, de oaze, de livezi și de lanuri, lor lasă răcoarea să le ostoiască truda palmelor și sudoarea frunților, pâinea să le li se coacă în cuptoare, masa să le fie îndeajunsă, gura copiilor sătulă și zâmbitoare;

5. Doamne, dă-mi, mie, păcatele cele nemărturisite, mie, prea-îndelung păcătosul și nemărturisitul, și iartă greșelile semenilor mei, și ferește-i de ispitele cele negre, și de cele albe, dar mincinoase, la fel, și le arată, lor, lumina cea Neîncepută, Neîncheiată, Neîncetată și Nestăvilită întru slava cea slăvită a Neînceputului, Necurmatului, Nefinitului și Neopritului;

6. Doamne, dă-le lor, puterea credinței mai mare și mai curată decât a mea, urgiosul și mereu greșelnicul, și ocrotește-i și mângâie-i pe ei la vreme de furtună, de îndoieli, de răscruci și nevoi, rogu-te așa, de toate astea, cu fruntea în țărâna de sub tălpile Tale, Mărite, Slăvite, Atoatestăpânitore și de toate Creator și Mijlocitor între oameni întru Bine, Adevăr și Dreptate.

Amin!

Maria Bingert

Legenda Dunării sau legenda lui Danubius

Se spune că demult pe când mama pământului mai era încă în relații bune cu tatăl cer, aceștia ar fi avut un fiu, Danubius, pentru care s-ar fi certat vreme îndelungată. La vremea aceea era singurul lor fiu, iar acesta avea însumate toate calitățile luate de la părinții lui, însă oscila: când era emotiv, când era prea rațional. Părinții lui îl percepeau ca balanța care... sperau va face uniunea între regatul tatălui, cerul, și regatul mamei, pământul. Se mai spune că ziua băiatului era de negăsit, unii susțineau că ziua ar călători cu o caleașcă de aur sus la tatăl său pe care îl diviniza, iar când se însera cobora pe pământ unde îi cam plăceau distracțiile. Astfel pe cât era de iubit, de părinți pe atât era de aprig discutat datorită discordiei care apăruseră între aceștia.

Mama lui mai avea un fiu, care nu semăna deloc cu frumosul Danubius. Pe cât era Danubius de bine înzestrat cu corp de zeu, înalt cu părul de aur, lung, ondulat, pe atât era celălalt de îndesat, negricios, chel, iute la mânie, ascuns din fire și viclean. Între cei doi nu putea fi nici o comunicare frățească. Se știa că acest fiu întunecat îi aparținea doar mamei, acesta fiind un motiv pentru care cei doi părinți nu își prea vorbeau. Mama dorise ca pământul să fie împărăția ei, își crease copiii după chipul și asemănarea ei, însă copiii ei erau destul de barbari... „le lipsește focul” se auzeau deseori văicărelile mamei.

Degeaba încerca Danubius în naivitatea lui să închege vreo discuție cu fratele viclean, nu reușea sub nici o formă. Într-un târziu văzând că nu are sorți de izbândă, Danubius a renunțat complet la a se face iubit de fratele ranchiunos... poate din această cauză timpul i-a pierdut numele...

Erau binecunoscute petrecerile lui Danubius printre curtezane, la fel cum era cunoscut și faptul că el părea că se distrează însă era ca și plecat în altă lume. Părea a fi prezent doar fizic, de aceea oamenii acelor vremuri credeau ca o parte a lui rămânea prinsă de cer, la tatăl său. Unii spuneau că însăși mama sa pusese acele curtezane să-l ademenească ca el să nu mai plece de la ea, căci ea îl voia însurat și la casa lui.

Am mai putea presupune că acest flăcău se născuse printr-un șiretlic al mamei de a aduce în

lumea sa emoțională, lumea cerului, acel foc de care se văita că ar lipsi copiilor ei. Se spunea că în Danubius ar fi sălășluit însuși spiritul cerului, atunci când îl vedeau dimineața, înainte de a dispărea la primele raze de soare sub cupola soarelui. Părea că soarele își uitase menirea și toată atenția sa era aplecată pe frumosul său fecior.

Era pe acolo o fată frumoasă. Se numea Anina sau Ania. Nu știa nimeni de unde apăruse. Fusese găsită de localnici între niște stufărișuri, într-un coș de nuiete, când era micuță. Era atât de albă și de luminoasă încât nimeni nu îndrăznea să bănuiască c-ar face parte din tribul lor. Toți presupuneau că era trimisa cerului pentru cine știe ce motiv... Când fusese mică fusese copilul tuturor, învățase repede, zâmbea tuturor mereu și nu se băga adânc în vorbă cu nimeni, ducând cu ea o adâncă tristețe interioară. Ea se putea zări la petrerile lui Danubius turnându-i nectar, se pare, în cupa de aur a acestuia. Fata nu se amesteca în petrecerile lui Danubius, nu vorbea cu nimeni, doar zâmbea. Plutea parcă prin viață sub o aură de mister. Părea că nu observa nimic din toată povestea, însă un observator atent și-ar fi dat seama că ea îl avea în grijă pe Danubius și de aceea acceptase acel rol, ca fiul soarelui să nu-și uite menirea pe pământ.

De buna seamă, Danubius o cunoștea. Uneori ochii lor se prindeau într-un dans al întrebărilor și reproșurilor venite de la fată înspre băiat. Danubius apleca capul rușinat de apucăturile lui joviale, dar și de iubirea profundă care o simțea pentru ea. Se simțea mic, în fața fineței și gingășiei acesteia. Nu avea curajul decât să privească la virtuozitatea cu care era fata înzestrată. De asemenea când fata era întrebată de ce nu îi atrage atenția lui Danubius că sunt și alte lucruri importante zâmbea absentă și spunea că... „el nu e copt, e făcut din aluat de soi, dar nu e copt”. Are nevoie de timp și foc bun pentru a se coace și rumeni, în propria-i crustă.

Fiul soarelui, Danubius, era iubit și respectat de majoritatea copiilor pământului, care îl simțeau a fi deosebit. Erau însă unii care erau intimidați de strălucirea acestuia. Într-un cuvânt, Danubius era venerat de toată lumea, un fel de etalon al zilelor noastre.

Într-o zi Danubius a fost de negăsit. Unii spuneau că s-ar fi întors la tatăl său definitiv, alții presupuneau că ar fi fost ucis de fratele său, care pusese și el ochii pe frumoasa Anina, alții spun că însăși mama sa l-ar fi ascuns în inimă ei de teama de a nu-l pierde. Tot din acea zi, nici fratele lui vitreg nu a fost de găsit. Doar vești despre el veneau din când în când că ar fi avut apucături urâte, pe undeva pe la răsărit...

Din ziua în care frumosul Danubius nu a mai fost văzut, din inimă mamei pământ a pornit un izvor cu apa, dor și durere la propriu. Se mai spunea că această apă duce cu ea durerea: Durerea lui Danubius, și a mamei dar și a cerului exprimată prin lacrimi care au umplut Marea Neagră cu lacrimi albastre ca ochii frumosului băiat, apoi toate mările și oceanele lumii cu apă sărată. Această apă se transformă ziua sub razele soarelui și pleacă în cer la tată, apoi vine pe pământ și tot așa, de o veșnicie, încât nimeni nu mai știe cât timp s-a scurs de atunci.

Se mai spune că toți cei care s-au atins, s-au spălat, au băut apă pe pământ duc cu ei dureri și doruri, până într-o zi când Danubius va veni înapoi la părinți, la iubita lui, frumoasa Ania, care a dispărut și ea după dispariția acestuia. Oamenii vremii spuneau că s-ar fi înecat în propriile lacrimi sau în albia râului Donau, așa cum este cunoscut fluviul la izvoare. Atunci când va reveni, nu se știe cum și când, va avea loc cununia părinților săi, care vor da la pace, unindu-și destinele într-o nuntă cosmică între cer și pământ, fără supremații de negociat, iar Danubius (fluviul Donau) va fi legătura iubirii lor pentru eternitate.

(Legendă culeasă timp de câțiva ani de la izvorul Dunării din localitatea Furtwangen din Schwarzwald)

POEZIE

George Coandă

De toamna-mi

Cade frunza
uite toamna
se-aud ploile
pe-o Clipă
vine din adâncu-mi Doamna
dintr-o tainică risipă
de iubiri pierdute-n veacul
celălalt ce nu mai este
nici de o uitare leacul
nostalgiilor agreste
Și octombrie mă luce
într-o vârstă ce mă tace
doar vecia mă seduce
în răscruce
de-ntrebări ce
mă vor zace
și preface
fiți pe pace
Doamne, frunză-s de o Clipă
dintr-o tainică risipă

Trecere petrecere

Nici Aristotel
nici Platon
și nicio filosofie
nu contează
cât un raton
viețuind în preerie
Trec pierzându-mă
în Sine
petrecându-mă

pe-o rază
între-a fi
un dar
și-o stază
Și încotro să mă mai duc
în văzduh
căci năuc
în ăstu-mi Duh
rătăcit e-n
mine-un cuc
pe un existențial
uluc

Aparență

Zice-se
petrece-se
timpul
într-o-nfiurare
ca o boare
ce să fie
e-o impie
ce-o să fie?
Doamne nu
doar arvunire
este pentru-o
nemurire
care-i aparență
doară
bunăoară
să nu doară
într-un cosmic rut
neștiut
Și ne ducem
și mă duc
făr' de timp
-dar vă anunț -
e-un enunț
într-un viitor caduc
Într-o altă zare
Țese-mi-se
zilele
iată risipirile

și-nvățat-am
 încă-nvăț
(oare-i fără de dezvăț?)
cum să trec
 într-altă stare
dintr-o neștiută zare.
Și-apoi uit
 e omenesc
firesc
Căci
 țese-mi-se
 zilele
iată risipirile
ce se sting
într-o pânză de paing
(ăsta-i timpul
nu-i Olimpul
cum cred

 – inspirat? –
 poetii
vai și of!
 isteții
 bieții
căutând
 sublimă rimă
pe o desuetă știmă)

Dincolo de Taină

Te te alegi
 fii sigur
și eu mă aleg
 într-un bob
ori într-un strop
 desigur
de ploaie
 de rouă
 de nimic
Oh da!
 ca să-i fii / să-i fiu
 rob
cenușii de stele
 și-o nouă
 (sic!)
stare

fi-vei / fi-voi
 din Stază
din care
 te renaști / renasc
în infinit
 neștiută lpostază
și
 în sfârșit
 se casc
înlăuntru-ni-se
 abisuri
în care
 etern
 ne pasc
găurile negre
 niște paradisuri
recâștigate / pierdute
ei bine
 fără vreun zeu
și-s
 secate de plâns
 nici durute
doar dincolo
 de Taină
 e Dumnezeu

Destin

Cheile
 Clipei
răsucite-s în sens
așadar
 nici un cens
nu da-vom risipei
Nu?
 Și dacă grăbiți
vom sparge Clepsidra?
Bântui-ne-va
 hidra
Pierii atunci
 nefericiți
Și Dumnezeu pe frunte
 ne va pune-n stigmat
un blestem:
 Clipa voi v-ați ratat!

Florea Turiac

Echilibrul iubirii

Sunt înger, Doamne, însă,
cu sângele încins
Vuind vioi prin carne
să-mi netezească drumuri
Căci viperele vinei mai blânde
m-au încins,
Strângându-mă risipei
spre-a emana parfumuri

În sărbătoarea lumii,
când spre cuvânt, agil
M-arunc cu toată forța
de meteor prin stele,
Să ning numai lumină
prin ochii de copil,
Iar cerurile minții cu versuri să mă spele

Cu tot albastrul care în gheara lui
m-a prins
Lăsându-mi înflorirea
să scuture splendoare,
Căci iată cum prin lucruri
eu trec un foc aprins,
Cu ghilotina păcii,
să mistui ce-i teroare,

S-ajung în Universul de glorie, să-l ating
Acum, când pentru mine
doar timpul e calibru –
Din Edenul de miere o parte s-o preling
Prin cumpăna iubirii s-o țin în echilibru.

Câmp de poeme

Lumină de cometă
eu vă pătrund în vatră
Cât viperi de neliniști
îmi bântuiesc prin vene,
Vărsând veninul dulce
în carnea mea de piatră

Să-mi scutur haina fricii,
să mă despoi de lene.

Fiindcă iubesc natura și visul deopotrivă
Nu las din mâini să-mi scape
nici binele, nici biciul.
Căci, iată, blând copilul
ce-am fost e împotriva
Să mă transform în fiară,
de-aceea-mi schimb serviciul

Spre-a răspândi extazuri
(prielnic este timpul)
Când voi planta poeme
pe câmp arat de Dante,
Încât poeții lumii
să le culeagă nimbul,
Să vândă (dar pe gratis)
din el doar diamante.

Noroc ductil și de culoare roză

Iată cum în biserici ne muștră iar Hristos,
Dar cu blândețe încă iluminat de-o rază
Spre care fug copiii ca înspre zahăr tos,
Astfel cu puritatea din EL să le stea pază.

Ca hrana lor să fie nectarul
de lumini,
Mai ară bunătatea ținând
de coarne plugul,
Să tragă brazdă dreaptă
când de iubire plini
Strivesc din inimi ura
să nu aprindă rugul.

Poate la Ceas de Taină
doar Dumnezeu umil
Sfârma-va cușca-n
care noi am trăit ca tigrul,
Că mai sperăm norocul
să fie și ductil
Și de culoare roză,
să nu ne-nvingă frigul...

Jocul la bursa iubirii

Frige-n nări mirosul florilor de tei
Și nechez
ca mânzul priponit de-otavă –
Ciugulind din viață, zile, ca din mei,
Eu paharul sorții îl beau de pe tavă.

Azi mă simt copilul care alteori
Inversam în minte râsul cu tăcere –
Și mă plimbă macii-n foc de meteori
Să mă ningă noaptea vise de plăcere.

Căci păcatul gheara iar și-a ascuțit,
Să-mi pătrundă-n sânge,
să mă prindă-n cursă –
Când dorința cărnii-i rană de cuțit
Blânzi, prin parcuri îngeri,
mă joacă la bursă.

Doar atât

Dă-mi, Doamne, doar atât cât pot să duc,
Poveri de aer cu miros de tei
Și-un tren de bunătate să-l conduc
Neînfricat prin cuștile cu lei.

Să explodeze șarpele din măr
Sub greutatea Binelui din Rai,
Bolnavii să ia moartea în răspăr
Și primăveri să înflorească-n pai.

Cu dragoste în clipele de dor
Să întârzii în spirit împăcat,
Ca-n stive de cuvinte să mășor
Ce-a fost iubire și ce-a fost păcat.

Dă-mi, Doamne, doar atât cât pot să duc,
Grămezi de bucurie pentru toți
Și-o fabrică în care să produc
Medicamentul cinstei pentru hoți.

Timp de iubire

În parcul cu liniști putem fi mai siguri
C-o dată cu timpul se schimbă macazul,
Iar apele repezi mai sparg încă diguri,
Căci riscul există și-atunci când nu-i cazul.

De-aceea păstrăm o fărâmbă de urmă
A trecutului care ne-a fost roditor
Și paștem speranță din câmp ca o turmă
Când fulgeru-n noapte e un foc orbitor.

Să urle plăcerea-n bordeie cu îngeri,
Ca și cum tot cerul ar cădea în abis –
Prin ceață să curgă
doar miere când sângeri
Și nișii de iubire să plantăm flori de vis.

Bezmetici și copil

Îmi pune palma,
Maica lui Dumnezeu, pe frunte
Să-mi ia durerea fricii
din sufletu-mi sedus,
Că vede cum bezmetici
sunt gata să se-nfrunte
Ca tigri cu copilul
care-a cântat nespus.

Și peste toate-acestea ca un vulcan teribil
Zvârlă cu nori de zgură pe verdele Eden,
Că-mi odihnesc curajul la jarul lor oribil
Eu, șina obosită ce-aleargă pe sub tren...

Dar explodează floarea de mac din colivie
Și vântu-o duce-aiurea să germineze iar,
Căci tot ce-i echilibru este și simetrie,
Când îngerul iubirii e încă liniar.

Cuvinte, – un imperiu-ntins

Azi împlinesc șazeci de ani
Și cardul o să-l storc de bani

Să mă îmbăt în crâșmă iar
Cu fata ce-are ochi de jar,

Că vreau să pâlpâie-a răsfăț
Pe trupul ce-l voi ține-n hăț...

Ca un vânat mă voi mișca
De vipera mă va pișca,

Cu dinții injectând venin
Să rând mânzește și senin,

Să rup lupește hălci din rai,
Cât primăvara-mi zice „Stai!

Plantează trandafiri în zid,
Să nu fii transformat în vid”...

De-aceea tot mereu am nins
Cuvinte, – un imperiu-ntins.

George D. Piteș

Când umbra

Când umbra răstignită-n grele ziduri
Te uită între false bariere,
Chiar viața, ca și moartea,-i o părere
Ce-și termină văpaia în reziduri.

Speranța-i ofilită mângâiere
De care te agăți să scapi de riduri,
Iar recviemul plânge printre lieduri
Când te ferești de ultima cădere.

Se încovoiaie cerul sub păcate
Și zborul moare-n lacrimi inutile,
Doar suferința e realitate

Și legea cu minciunile subtile.
Te naști și mori zadarnic în cetate
Când crezi și speri în visuri imbecile.

Se uită-n jurul lui

Se uită-n jurul lui, viclean cupețul
De altfel om simțit, atent, de treabă,
Când rânduiește marfa pe tarabă
La mere otrăvite saltă prețul,

Că-i prea frumoasă marfa din ohabă.
Din veac, cum l-a-nvățat letopisețul,
Când nu ajunge la catări nutrețul
E cazul să te-mbogățești degrabă.

Se-nghesuie clienții, chiar se ceartă
Mâncând din ochi mascota mult dorită,
S-alegi superlativul e o artă

Chiar dacă numai coaja e vopsită,
Iar înăuntru cu emfază poartă
În miezul putred, iască otrăvită.

Mănoase zări

Mănoase zări sporind în verticală
Tresar când adevărul stă la pândă,
Renaște viața, ca o grea osândă
Ca să se-ascundă-n moarte fără fală.

Zile și nopți, într-o cădere blândă
Ca un tic-tac din clipa ideală,
– Un tropot de mustang fără zăbală –
Vorbesc de-un împrumut fără dobândă.

Rămân în urmă hăuri nemișcate
Și munții albi cu pletele de stâncă,
Enigmele din vremi nedescifrate

Ce-or dispărea în liniștea adâncă,
A nopților eterne îngropate
În tragedia ce ne paște încă.

Ne alintăm

Ne alintăm cu-arome căzătoare
Ne înălțăm cu aripi de statuie,
Ne căutăm un zâmbet unde nu e
Și ne-mbătăm cu trista-nsingurare.

Ne rușinăm de-o galbenă gutuie
Ni-i greu să călărim un val de mare,
Ne-ascundem de o aspră-ncrâncenare
Și rătăcim pe o potecă șuie.

Visăm la umbra faptelor mărunte
Mizând pe ziua ce se mai aprinde,
Certăm pe cei ce nu pot să ne-nfrunte

Strivind convinși neșanse suferinde.
În lumea de pigmei ne credem munte
Cu bezna care mintea ne-o cuprinde.

Călit în lupte

Călit în lupte și în vremuri crude
Oșteanul către casă-acum purcede.
Un cârd de iele bete îi precede
Și la răstoacă îl așteaptă nude.

Pe unele le-aude, nu le vede
Pe altele le vede, nu le-aude,
Încing un dans vântoasele zălude
În care tânărul bărbat se-ncrede.

De dragul lui, o tânără-l miroase
O curajoasă-l pipăie timidă,
Din mierea gurii lui a treia gustă.

Apoi, pe rând, se-nfruptă pofticioase,
Din trupul lui, lăsând cu mintea vidă
Un biet nebun pe o cărare-ngustă.

Străbat cetatea

Străbat cetatea, nimeni nu mă vede
Nevolnic urlu, nimeni nu m-aude,
Mă împresoară chipuri hâde, lude
Ecouri rătăcite de bipede.

Încet, încet vin și bogate rude
Iar un gardist la mine se repede,
Probabil un invadator mă crede
Și mă lovește cu odgoane ude.

Ales ad-hoc, un tribunal mă leagă
Ținându-mă-n genunchi pe coji de nucă,
Iar judele șasiu, fără o doagă

Sentință dă, în codru să mă ducă,
Eu nefiind din a cetății sagă
Cu lotri să-mi ridic o bojdeucă.

Te-aștept

Te-aștept în noaptea asta dulce-amară
Să-mpodobim brăduțul cu zăpadă,
S-aprindem lumânări, ca să se vadă
Geamlâcul unde plâng seară de seară.

Dar n-ai să vii, în van mă uit pe stradă
Știutul tren nu mai oprește-n gară,
Prin galaxii, cu firea ta sprintară
Un alt destin tu scoți la promenadă.

N-am fost un tată bun, te rog mă iartă,
Și sper pe drumul tău să-ți meargă bine!
Eu voi urca poteca ce mă poartă

Prin vămi ce vecii-mi vor deschide mâine,
Și dacă Dumnezeu nu te mai ceartă
Spre alte lumi, tu să mă iei cu tine!

Spre hăuri sumbre

Spre hăuri sumbre soarta te prăvale
Cu-a tale doruri fără socoteală,
Căci între ieri și mâine treci cu fală
Uitând mereu de astăzi pe-a ta cale.

Ursită viața prinde în urzeală
Reperere de trudă și de jale,
Căci rostul nemuncit, călduț și moale
Nu bate veșnicia în vatală.

Când surzi și muți trec peste tine anii
Când fugi de geruală și de luptă,
Să nu te miri că biruie golani

Și lacomi, din averea ta se-nfruptă.
Vor dăinui în veac doar artizanii
Ce au urcat la cer pe-o scară-abruptă.

Am strâns istorii

Am strâns istorii-n ziduri prăvălite
Și în drapelul sfâșiat din ramă,
În clopotul dogit ce surd mai cheamă
Pe tinerii cu fețe plictisite.

E satul pustii și fără mamă
Într-un ungher plâng săbii ruginite,
Iar hrăpăreți cu oștile năimite
Ne vând moșia pe un zlot de-aramă.

E mult prea desuet dorul de țară
Și moartă vitejia din ruine,
Jelesc păduri durerea din cuvinte

Ce înviau credința-n primăvară,
Iar despre noi, aducerile-aminte
Vor spune c-am fost stirpe de ocară.

Când criminalul

Când criminalul ți-a călcat ograda
Te-a umilit și ți-a furat muierea,
Lăsându-ți numai ura și durerea,
Pe ochii-nlăcrimați ascute-ți spada!

Pentru-a-și spori și paza și averea
Cu-ai tăi copii el rostuiește prada,
Îți ia vita din grajd, din tron și roada
Să nu disperii, încrede-ți mânia!

Când te-ntărește dorul de dreptate
Și nu pierzania din bățatură,
Temut vei fi, și peste tot și-n toate

Și chiar Iisus îți dă învățătură,
Să nu fii laș, și nu spera în „poate”
Lovește și plătește pe măsură!

George Filip

Nebun frumos...

cel mai frumos nebun e chipeș tare.
el n-are vârstă, ceas sau calendar.
vijelios ca Marea lui cea Neagră
și șapte-șapte dă – când joacă zar.

a răsărit prin stepa dobrogeană
ca un ciulin fecund, cu spini și flori.
bătut de vânt – în patru zări de lume
el cară versuri printre muritori.

mânca-v-ar mama... i-alintau pruncia
măicuțele... cu cugetul curat...
însă poetul și-a-nșeuat pegasul
și a uitat că-i bun de înșurat.

i-au tors în plete muzele – poeme
cât să ridici un turn până-n Saturn,
sau să le-nșiri fecioarelor – la clacă,
fugite-n paradisul taciturn...

nu știm încotro pleacă... de mai vine
și dacă vine – nu știm cât va sta.
el crailește... doarme la vădane
și își țesală calul sâmbăta.

lăsați-l slobod, nu-i cățați pricină.
se zice că e iute la șiriu.
nu-l învățați să joace în buiestru
că prea e copt la minte... e târziu.

misterios ca Marea lui cea Neagră
el șapte-șapte dă când joacă zar.
nebun frumos este poetul nostru;
el n-are vârstă, ceas sau calendar...

mai – 2019, Montreal.

Ninge...

când m-am trezit... nu mi-a venit să cred:
tot cerul coborâse pe pământ
iar eu treceam prin vid – ca un aed
și mă-nchinam la Dumnezeu-Sfânt:

O, Doamne, ninge! – doar stejarii plâng
când îi alintă fulgii dimineții.
mi-a spus un plop că e de-un timp nătâng,
precum sunt printre muze, toți poeții.

sunt egoist – toți fulgii sunt ai mei!
pe buze-mi lasă gustul de prescură.
vă dau și vouă, dacă vreți, din ei,
însă vă rog... nu-i țineți la căldură

că fulgii-s temători precum iubirea,
se pierd ca o romanță necântată;
ca-n clipa când îți pleacă fericirea
și nu se mai întoarce – niciodată...

ninge pe lume... mândri sunt puștani,
c-or face iarăși oameni de zăpadă,
copiii noștri nu știu – năzdrăvanii
că-aceste trupuri s-or topi pe stradă.

și noi suntem ca fulgii, dragi copii.
ne naștem și zburdăm o clipă... două,
apoi plecăm spre alte veșnicii,
unde ne punem diademă nouă.

... ninge peste pământ, nici-un poet,
cu infinitii lui de Magi-Putere,
nu poate strânge iarna-ntr-un verset,
dar eu scriu ce-am văzut: LA REVEDERE!

24 noiembrie – 2016, Montreal.

Alte cruci...

Casa e frumos dereticată.
Cozonacii rād în căpistere
Cu bundițe noi, ca și-altădată
Toți ai casei mergem la-Înviere.

Blândul Crist cu ochii ne seduce
Slobozit din nou dintre piroane.
Au cântat cocoșii, sus, în cruce
I-au rămas cumplitele canoane.

Amiroase-a smirnă și aghiazmă.
Casa Dumnezeului e plină.
Este clipa... din catapeteazmă
Se aprinde veșnica lumină.

Pe Golgota au rămas doar hoții.
Fariseii încă dau cu pietre.
Nu credeau ei că învie morții
Și se-ntorc pe-ale credinței vetre.

Facem pace oamenii cu sfinții
Și ciocnim, ca-n datini, ouă roșii.
Cei parșivi, în gând, cu barda minții
Cioplesc cruci: să răstignim Hristoșii!

Poate... că vă recunosc

când mă iubiți eu vă privesc în lobi.
de-acolo o iscoadă mă salută.
o recunosc – e unul dintre robi,
din dinastia mea abia trecută.

și stăm de vorbă – știe că sunt Om,
așa... după tiparele terestre
și că avem același cromozom
ce-n genă ne-a lăsat aceeași zestre.

purtăm un dialog – fără reproș.
eu mă comport, probabil, omenește,
iar El – iscariorul, vreun strămoș,
îmi ia măsura și mă iscodește.

ar trebui să spun – că sunt doi Poli
opuși – firește – ambii... plus și minus
unul consumă mulți aerosoli
iar celălalt... are probleme-n sinus.

... din dinastia mea – abia trecută,
mă recunosc într-unul dintre robi,
de-acolo o iscoadă mă salută;
când mă iubiți eu vă privesc în lobi...

După Mihai citire

în vremea când poetul era teafăr
n-a scris în ori ce zi câte-un Luceafăr
cu geniu filozofic și alean
să îl priceapă orice consătean.

dar timpul s-a topit prin calendare.
poetii-aprind trabucuri prin altare
și-azvârl poeme sterpe de mister
mai dese decât stelele pe cer.

prin viață ei cerșesc prioritate
fără sămânță de celebritate
iar versul lor miroase a tizic
și dă din coadă – nespunând nimic.

confrații mei poeți dintotdeauna
nu defilați la toartă cu minciuna.
ce bine-ar fi de muza v-ar hrăni
cântându-vă... to be or not to be...

aceste sfaturi vi le dau pe gratis
EU – care-am tras în jug ca boul-Apis.
vă rog să puneți chintesență-n vers,
de nu... vă emigrez din univers!

Doar viziune

de fapt noi respirăm paleolitic.
prezentul nostru-i o retrospectivă,
sau o epavă, care-n sens eliptic
se vrea contemporană și activă.

aici se scaldă-n zodie artistul
zburând fără involte aripiore,
însă lucid mereu prin acatistul
ce-l pierde prin troiene de ardoare.

ne naștem, ne murim și iar renaștem.
de-atâtea imnuri am ucis cuvântul.
eroi schilavi abia ne recunoaștem
și-n vela arcei nu mai suflă vântul.

ne strânge demodata lavalieră
dar încă batem pasul în cadență
și ne uimim că prin frecvența eră
miroase fad a noncondescendență.

odihna lumii-i veșnică și-activă,
ca o epavă într-un sens eliptic.
prezentul nostru-i o retrospectivă;
de fapt: noi respirăm apocaliptic.

**Carmen Georgeta
Popescu**

Cu sete

Despre tine, timpule, voi scrie mult,
mi-ai smuls fântânile din curte
cu tot cu umbra cumpenei bătrâne,
nici tu nu ai băut de-ajuns, nici mie
nu mi-ai lăsat adâncul și lucirea apei
să scânteieze-n tresărirea lunii.

Minutele de frica ta s-au ofilit,
fugeau să ajungă din urmă seninul,
sub ceață l-ai ascuns și ai tot scris
în carnea-mi crudă pregătită să-l adune,
ai vrut să ridici nesfârșite hotare
între om și Cel de gândul lui adăpostit,
de parcă nu știai că ființa blajină
e dincolo de orice semn uscat de întrebare,
de parcă nu chiar tu m-ai fi învățat
că în inima nopții curge un râu
în ambele sensuri, și totuși în sus,
o caldă oglindă, de-aceea aude
femeia-nsetată, femeia-ecou
cum se roagă-n tăcere, sub lună, sub ape,
să-i crească la geam, în fiecare clipă,
o floare a soarelui cu chipul tău.

Cea care ți-a dat numele jelea
de nepăsarea ta purtată cu mândrie,
privea câmpia slobodă la gură
și-i înghițea chemarea ca pe-o mare,
nu mai putea străbate-atâta uscăciune
care mușca din inimi de prigoii,
așa că picura o lacrimă-iertare
deasupra iernii strânse peste chipul tău,
iubindu-te nespus, nemăsurat,
cum te iubesc, de când mă știu, și eu.

Da timpule, noi doi suntem egali,
mă joc, te-mbrac în cele mai rare costume.
De ce te temi de cele scurte? Vrei să spui
c-am să mă pierd în lunga așteptare?

Știu, te sufoci în cele strânse pân' la gât
de nasturi grei, tăiați cu nerăbdare
din nebunia c-aș fi prima care vede
iubire chiar și în absurdele cutume.

Cu setea te dezbrac și râd,
simt pofta ucenicului neobosit
să-ți plămădească ochi și brațe și călcâi
și-o inimă în stare să se-mpartă
precum Acel ce te-a iubit dintâi.

Dincolo de nori

Păzitorul timpului m-a iubit nespus,
o mamă cu ziua de astăzi în pântec,
îi auzeam palmele cum netezeau
câte o lacrimă și o-ntindeau
la mal, să-i facă respirație gură la gură
până la cântec.

Luna m-a prins de picior,
să-mi cadă sufletul în palmă,
să-l contemplan,
să alerg spre zenit
ca o duminică trezită în zori,
grăbită să nu piardă
desferecatul porților la templu.

Inseparabili

Ce mers legănat are ploaia,
cum își descalță pantofii și intră-n odaie,
să aprindă focul în sămânța de leac,
acolo ne-ascundem noi doi de un veac,
tu, izvorul tăcut,
eu, zi de zi, mai înflorită,
acolo, unul în gândurile celuilalt,
ne ridicăm de parcă vântul ar avea
ochii închiși, gura lipită,
și nu ne-ar putea dilua fericirea
nici în sus, nici în jos.

Desprinderea n-are nimic dureros,
golul e acoperit de grădini suspendate,
când stelele cad pe pământ,
surâd și mă dezbrac de cuvânt
în picături cât vârful de ac,
să pot ieși din trup și să tac
la plecarea copacului dintre ramuri,
cum râd la întoarcerea zborului
în unghiul perfect pe care ochiul
îl face, fără lacrimi, cu nemărginirea.

Tudor Cicu

fata de pe dig

mai știi? - priveam în zare la fata de pe dig
și pariam pe vise la care geam să bată
când marea numai zdrențe
de spumă, ca turbată
amenința cu valul,
nedându-mi timp s-o strig.

și ne-amăgeam cu-o scoică,
să tot ghicim un sens
ca multe să ne spună,
dar s-a pornit să ningă...
că fulgii reușiră vederea să ne-nvingă
de-am părăsit noi țărnul
și-am regretat imens.

cuprins și-acum de vraja imaginilor vechi
un clopot se aude în mine cum tot bate;
sau văd că-mi fuge somnul,
de-un timp, noapte de noapte
și-aud pe-ale ei buze cuvintele-n urechi.

de n-ar fi fost ninsoarea
aveam multe să-i spun...
dar m-a cuprins uitarea
și m-a zidit tăcerea;
privind țintă-n tavane cu ochii nicăierea,
ori noi n-am fost acolo?
– nici fata, presupun.

pe tine te zidește cerul...

pe tine te zidește cerul în vis
pe mine doar norul într-o poezie;
dar frunzele bat la fereastră, mi-ai zis
și-o pasăre doarme pe sîrma din vie.

și-ntr-un târziu, totuși, din geam mă ridic
nici nu știu ce hoinar îmi umblă doar gândul
și coala-i tot albă, n-am scris mai nimic
nimic despre mine nu-ți spune nici vântul.

o toacă tot sună și sună-ntr-un basm
îți spun: nu aud, prea departe-s pe mare!
și-n ochi bat mici semne,
simt brațul în spasm
dar țin s-ating țărnul, e visul cel mare.

căci umbrei dau roată reci păsări în zbor
ori dimpotrivă, vor să-mi spună de tine...
iar toaca nebună tot bate de zor
sau doar nenorocul ne scrie-n destine?

... pe tine te zidise cerul în vis
pe mine doar norul în ploaia de stele
în flux și reflux, dacă tot îmi e scris
spre glezne-ți trag marea.
ca-n vis să le spele.

deși ploua

ca în basmele cu împăratul Roș'
citeam Villon și mă gândeam la Kafka
la streșini însă ploaia, ca un reproș!
cădea în picuri ca un vers de tanka.

tu uiți că trebuia, să-mi spui de atunci
ce pași sunt de urmat în poezie
că nu e timpul nici ca Proust să arunci
în Mona Lisa o vină târzie.

mai știi tu ce ne ziceau unii la geam
(ploua ca în Bacovia... întruna)
când noi, doar ca Gretel și Hänsel eram
iar în codru bătea surdă cătruna.

vezi că nu e totul, cum pare în zbor!
ca Maiakovski scriind despre sine
norul cu pantaloni, dar nici măcar nor
sau un covor zburător prin destine.

dar frig, vântoase și ploi încă mai sunt
prin cea pădure cu elfi la furie
culcând copaci după copaci la pământ
până când basmul... finalul își scrie.

Vilia Banța

Cine ești tu?

Cine ești tu sub cerul adormit
în aerul rarefiat și moale,
tu, cel sprijinit de spaimele-nghete
pe-amprentele lumii?
Ai grijă, dantelăria lor se va sparge
cândva la picioare
și vei găsi putere să te ridici
deasupra lor, ori te vei pierde
ca întunericul picat
încet-încet în cafeaua târzie.
Viața ta precum o corabie prădată,
în mijlocul oceanului, așteaptă,
speranța e-un demon cu zâmbetul
blând și parșiv când răsare
din miezul dimineții, cu buzele roșii,
cu ochii adâncului de ape
și te spală în lacrima ei,
te-mbracă în verdele ei,
te-aruncă în spasmele
curajului de-a fi temător,
iertător, iubitor, de-a învia
din arderi, din cenușă,
de-a vedea ce nu se poate zări
încă, ori ce-ar putea orbi
din prea multă iertare

Privești, te ridici, liniștea te asurzește
și începi să te cațări
pe o scară invizibilă,
tălpile încă îți ard,
privirea aleargă undeva,
aproape de Ursa Mare,
visele-ți prind aripi, ai grijă,
aripile tale au rămas pe nisip,
ai grijă dacă vrei să duci
pe umeri cerul...
O, pasărea aceea cu nume de legendă
cu zborul retezat acolo,

pe ultima treaptă, la marginea
eternității, amețită
de-atâta frumusețe
și de propria-i umbră...
Soarele în formă de cruce
și lama lui de oțel,
neînduplecat, suprem,
la capătul drumului...

Cine ești tu să dansezi
în lacrimile nopții,
exersând pe dinafară
bătălia cu moartea,
aruncând zilei de mâine mânușa,
pentru o izbândă cu care
îngerii să joace șotron?
Cine ești tu să te lași tatuat
cu fieru-nroșit
pe zecile de brațe naufragiate,
urcând și urcând

să bați cuie
în tălpile destinului?...

Păsări captive

Au înflorit pe răni
mugurii iertării.
Din colivii au zburat
toate păsările captive.
Lasă-le, nu le întoarce,
zborul e dragostea lor,
zâmbetul lui Dumnezeu
pe pământ.

Fata-Morgana

Măinile mele scutură frig,
tâmpile tale albit-au ușor.
Lumea-i de ceață și cum să te strig?
Vorbele cad, ninge pe urmele lor.

Sângele meu e bun de osândă,
oasele tale trosnesc a târziu.
Unde alergi cu noaptea la pândă,
Fata-Morgana te poartă-n pustiu.

Clipa se sparge-n pietre de moară,
nici nu mai știi cum se pierde pe râu.
Umbră-i rămâne și va să doară.
Calul zăpezii scăpat e din frâu.

Hai, zâmbește

Hai, zâmbește, ziua mea nebună,
de nimic nu vrei să te desprinzi,
pe la toate porțile colinzi
să mă lași speranțelor arvună.

Hai, zâmbește, uite-mi pun la grinzi
busuioc stropit cu praf de lună
când din codri jocul ielelor răsună
și se sparge noaptea-n cioburi prin oglinzi.

Unde-alergi așa îngândurată,
glasuri te-nconjoară, murmur tot mai greu,
cârciuma pe sine însăși se îmbată...

Știu, durerea lumii te-a rănit mereu.
Ziua mea nebună, hai, zâmbește-odată,
ia-mă-n cet de mână, să zâmbesc și eu.

Insomnii pe asfalt

Orașul meu nu doarme niciodată noaptea,
el rătăcește grăbit prin clopotnița vremii,
aleargă neobosit
pe vârfulile copacilor,
pe-acoperișuri,
aude cum se lovește
aerul de crengi și de păsări,
îmbibat de noxe,
de-aceea găsim în zori
câte-o lacrimă pe fiecare frunză otrăvită.

Orașul meu întinerește noaptea
și veghează din spatele ușilor
prin cafenele și prin baruri,
franjurând întunericul,
poleind lumina și nesomnul
când explodează decibelii prin ferestre.

Orașul meu își ia răgaz uneori
în brațele statuiilor,
răsfoind veșnicii exilate
prin ziduri.
Ori se așază tăcut

la masa celui care,
îndrăgostit iremediabil de cuvinte,
își aprinde sufletul din răsufierea lui de foc.

Orașul devoră orele-n ceas
și se devoră pe sine...
epuizat,
la ziuă,
își strânge aripile
într-o călimară
și se face zeu cu chip de om,
să care-n spate ziua care vine.

Ca frunzele-n vânt

Secolul acesta de care
Suntem atât de mândri
Îl ducem cu toții,
așa temător, capricios, confuz,
ignorându-și crucea de lux
din spinare.

În umbra zilei
ne balansăm visele și speranța,
traversăm aerul ascunși
în piele de animal la pândă,
uneori trecem pe roșu
prin timpul pierdut,
uităm de viitor
înghițind prezentul
hulpav, nerăbdători, flămânzi.

Și mereu mai pierdem câte puțin
din tandrețea ascunsă, refuzăm
să privim cu ochii deschiși,
iar zâmbetul ni-l vindem
la preț de dumping
pe sub tarabe.

Visăm să fim și ne cojim bezmetici
pe dinăuntru. Din ce în ce mai des.
Bucuria ni se umple de pete
și ploaia nu mai poate s-o spele,
nocivă, flămândă și ea.
Ca frunzele-n vânt,
Privim înspre cer în cădere.

Mihai Merticaru

Colecționar de himere

Când mama mă smulse gata cioplit
dintr-o coastă a unei întâmplări memorabile,
țipătul albastru al cerurilor
a săgetat veacul,
înțepenindu-se într-un tunet

până ce s-a înăsprit teroarea întrebării
în boțul acela de fericire disperată,
în bucata de neodihnă vremelnice
prin codrii uimirilor,
pentru ca să devin apoi un veșnic aspirant
la gloria vidului din haos
și la veșnicia dintre două clipe,
un pasionat colecționar de himere
care sărută cu voluptate buzele
umilinței, ale derizivității și ale amărăciunii,

un pelerin prăfuit, amăgit
de toate punctele cardinale,
rătăcind prin labirintul
frunzei tremurătoare de plop,
un înnăscut vânător de
eșecuri, nenoroace, nevolnicii și dezastre,

o pradă ușoară pentru șarpele
cu solzi de argint,
care mă ispitește cu mărul de aur
al curiozității,

un lunatic care vopsește cerul
cu azur,
un zugrav care văruiește fiecare secundă
cu altă culoare,

un constructor de piramide
prin deșertul deziluziilor,

o fotografie voalată într-un happening...

De n-ai fi fost

N-ai fi bandajat fiecare frunză căzută,
nu ți-ai fi vândut sufletul neantului,

n-ai fi vegheat la păstrarea echilibrului
dintre fragilitatea și uimitoarea rezistență
a firului de iarbă,

nu ți-ai fi făcut cetate inexpugnabilă
într-o coajă de cuvânt,

nu te-ai fi încumetat să călătorești
prin pustiul sufletelor rănite,

n-ai fi făcut salturi mortale
peste lăcomoasa gură a iadului,

n-ai fi escaladat atâtea munți
de urgii și de blesteme,

nu ți-ai fi transformat coșmarurile
într-un modus vivendi,

n-ai fi sondat sinele tău
pentru a descoperi păcate ancestrale,

n-ai fi tăiat în aisbergul scârbei
atâtea labirinturi cu sensuri
suprapuse,

n-ai fi fost învingător la spartachiada
culegătorilor de stele,
a scrutătorilor de zări
și a vânătorilor de tristeți...

Poetul

Prin venele poetului curg fluvii
de cerneală albastră,

În visul lui și-a turnat Dumnezeu
temelia casei Sale,

din ochii poetului izvorăsc
toate culorile vieții,

din evuri și văi stelare,
el adună mistere și veșnicii,

pământul se învâрте în ritmul
respirației sale și rodește
sub ploile lui de închipuiri,

din miezul incandescent al clipei,
extrage seva eonică pentru vindecarea
tuturor rănilor,

cu o tâmplă, sprijină ziua,
cu cealaltă, noaptea,

sub sprâncenele lui se arcuiesc
toate întrebările omenirii,

el inventează în fiecare dimineață
soarele și focul,

eternitatea e câinele său de pază,
în brațele sale se leagănă universul,

un univers în miliarde de universuri
de gânduri...

Poveste colorată

Și-atunci
deodată s-a ridicat negura veacurilor
și un tărâm fabulos s-a descoperit
privirilor tale siderate.

pielea ei albă,
câmp de zăpadă fierbinte,
scânteia pe pajiștea metafizică
a amintirilor.

*bobitele roșii-violacee
ale sânilor împiersicați
îți făgăduiau o beție
cu miresme de veșnicie.
pletele ei aurii, ogor de grâu în pârgă,
îți șfichiau ochii,
încolătăcindu-i, înnoptându-i.
coapsele ei de abanos rotund, strălucitor,
se zbăteau, încâlcindu-se-n rime
încrucișate și îmbrățișate.*

genunchii ei orgolioși,
viclene păsări de pradă,
zburau și se ascundeau
după sprâncenele
tale stufoase,
descoperindu-se, aprinzându-se,
înveșnicindu-se.

jarul buzelor ei se azvârlea roată
de scânteii,
ispitindu-te, nelăsându-te,
invitându-te să bei.

ochii ei obraznic de sfioși curgeau
ca o apă albastră peste trupul tău,
incendiindu-l, devastându-l,
eternizându-l.

ce de viscole între șoldurile
de ciocolată amăruie!
ce șoapte fierbinți!
ce chemări înfrigate!

așa au trecut veacuri și milenii
și multe altele vor mai trece,
dar povestea asta colorată
va rămâne neschimbată.

Florentina Chifu

Învață-mă

Învață-mă să râd când merii plâng
Cu sute de petale în prohod,
Corolele cu grație își frâng
Și frumusețea-și pierd în dulce rod!

Învață-mă să râd când întomnate
Trec libelule rătăcite peste ape,
Și aripile lor albastre, delicate
Se sting ca oboșite clipe-n pleoape!

Învață-mă să râd când trist se zbate
Și-apune-o zi cu vâlul auriu,
Învață-mă să uit răsând de toate
Spune-mi că niciodată nu-i târziu!

Că visele de dor nu-s efemere
Că dragostea n-a devenit clișeu,
Iar dacă-n nebunia lumii totul pierde
Să râdem împreună: tu și eu!

Un ochi plânge, unul râde

Am încuiat de-atâtea ori în ochiul stâng
Lacrimi neîmblânzite din sonata lunii,
Pe-aripa timpului trecut înfloreau prunii
Iar ochiul drept cu noi râdea nătâng.

Am ascuns în ochiul stâng timpul
– labirint de coral
Și-am depănat ghemul lacrimilor
ca să pot ieși,
În amurg susura un menuet de Lully
Ochiul drept surâdea musical.

Ciucuri de melodii se-mbină-ntr-un întreg
În cânt strident tristeți și bucurii se strâng,
Îmbrățișează-mă când nu știu să aleg:
Să râd, să plâng...
Să plâng, să râd... Să plâng...

Lacrimi de ploaie

Din pântecul dulce al după-amiezii
Un cântec își poartă în valuri diezii,
Iluzii învinse cu trupuri bălaie
Suspina și picură lacrimi de ploaie.

Văpaia luminii e-o pradă trudită
Și noaptea o-nghite cu poftă grăbită,
Doar lacrimi de ploaie mai zburdă ca iezii
Și-adună din Calea Lactee diezii.

Cuvinte topite-n neantul uitării
Năluci înecate de undele zării,
Se pierd între Andromeda și Ursa Mare
Și plânge timpul cu stele mici, căzătoare.

Ne pregătim de război

Bat tobele! Ne pregătim de război:
Mamă contra fiică, tată contra fiu,
Ne războim cu sufletul din noi,
Tulburați ca un fluviu adânc, cenușiu.

Sună trâmbițele! Ne pregătim de luptă:
Vest contra Est, Nord contra Sud,
totul ne desparte,
Orbi, ologi, cu o coardă a sufletului ruptă,
Ne îndreptăm furioși către moarte.

Trădarea o prescriem ca pe-o vitamină,
Ne tratăm cu blesteme, ne urâm reciproc.
Moartea e-n ochii ce nu mai au lumină,
E-n sufletul hâd, ascuns sub obroc.

Sună fluierile! Infanteria intră în război.
Se luptă bătrân cu tânăr, soț cu soție,
Bogat cu sărac, cel viu cu un strigoii,
Oraș cu sat, munte cu deal și câmpie!

Bat clopotele! Luptăm cu noi înșine
În marele război pregătit
cu viclenie chiar nouă,
Distrugem vieți, doborâm destine...
Doar un Christ singuratic
mai stăruie: *Pace vouă!*

Lavandă

Bat clopotele înserării-n triolete,
Valuri de nori prind a se-nvineți.
Se scurg din cer miresme violete
Și râuri indigo cad pe câmpii.

Aripi se-ntrec în ritm de sarabandă,
Spre tine-n clipe viorii îmi iau avântul,
E cerul o câmpie de lavandă
Sau e-o nserare violetă-ntreg pământul?

Printre păsări și crini

Stau și aștept printre păsări și crini
Îngerul care îmi păzește spatele.
E stare de război, suntem printre străini,
Răul și-a desfășurat în lume armatele.

Dar în grădina mea răsar gingaș
Păsări și crini, iar îngeri cu priviri măiestre
Mă poartă peste scepticul oraș,
Din când în când, pe-aripile albastre.

Comercianți meschini,
pe străzi aglomerate,
Ne vând iluzii și-amăgiri cu ochi trufași,
Himere ce au gust de libertate
Se vând în jungla de beton
a marelui oraș.

În lumea îngenuncheată-n faliment,
Cu susu'-n jos întoarsă,
smulsă din rădăcini,
Oamenii sunt cobai într-un experiment...
Eu *parcă-ascult și parcă-aștept*
printre păsări și crini.

Povești de ieri, de azi, de mâine

Copilul ascultă visând în culori.
Cum a fost povestea de ieri?
Cu vulpi ce aleargă prin râuri și flori,
Prin păduri cu adânci mlădieri.

Un tânăr visează la ce va fi.
Cum a fost povestea de azi?
Cu păsări pierdute și codri pustii,
Cu ziduri ce-și fac loc printre brazi.

Bătrânul alintă nepotul firav.
Cum va fi povestea de mâine?
Cu blocuri ce-mprăștie beton bolnav
Și asfalt ce va ține loc de pâine?

Degete de pianist

Degetele lui aleargă cu frenezie pe clape,
Ne lovesc în creștetul capului
sunetele mioape.
Apoi, deodată, se opresc,
lăsându-ne cu pupilele dilatate,
Pierduți între fantastic și realitate.

Degetele lui ne-au deschis
o altă dimensiune,
Am trecut subit de la hipo
la hipertensiune.
Și, când începuse să ne placă,
Ne-a lăsat într-o tăcere buimacă?

Pianistul, cu degetele lui subțiri,
părea să spună:
– Bucurați-vă de liniște, nu de furtună!
Acum mângâie clapele cu delicatețe,
Parc-ar vrea să alinte un copil, să-l răsfete.

Își plimbă degetele din octavă-n octavă
Născocind o melodie firavă.
Apoi, își scufundă adânc degetele
în clape,
De parcă lovesc zeci de târnăcoape!

E vuiet și zbugium! Acorduri în forte,
Vârtejuri ce-n alte lumi
vor să ne transporte,
Sunete în ghirlande umplu sala și curg!
În universal lui – demiurg –

Pianistul lasă muzica să cadă ape, ape,
Chiar și după ce degetele lui
s-au desprins de clape!

Perpetuum mobile

Între un cânt pierdut și altul
E-o liniște de necuprins.
Căderii îi urmează saltul,
Învingătorul e învins.

E cântecul ce-nnobilează
Răstimpul dintre hău și creste,
Destinul rece pendulează
Între abis și zări celeste.

Lacrimi rodesc râu de tăcere,
Iar timpul curge răbdător.
Zborul se năruie-n cădere,
Învinsul e învingător.

Vasile

Didoacă-Dojană

Jertfa în iubire

Omul e sublim când lumea o iubește
Înfățișarea capătă nemuritorul nimb,
Pe dinăuntru tot mai mult sporește
Cu cât pe dinafară încrâncenările se sting.

Iubirea nu rodește pe deplin
Dacă o închizi în tine ca o pradă,
Tu, când iubești, ajungi divin
Iar binele se varsă în cascadă.

Sufletul nu moare niciodată
Trupul îl înnoiește Treimea cu căldura ei,
În dezbinare iubirea plânge supărată
În pace ne aduce numai porumbei.

Dar dincolo de toate, viața e jertfire
Tu ești iertat, de-ai procedat la fel,
Mai bine strălucești luptând pentru iubire
Decât să pierzi definitiv al Tatălui inel!

Mea culpa

Mentalitatea lumii nu s-a schimbat deloc
Femei nefericite aruncă pe alții vina,
Bărbați neîmpliniți răspund cu guri de foc
Și fiecare trage în dreptul său cortina.

Există o nemulțumire generală
Nici creatura nu a rămas ce-a fost,
În golul dinăuntru s-a instalat răceală
Și frământări la fel ca într-un compost.

Nimeni nu rostește *mea culpa*
Vina este aruncată către celălalt,
Vechea istorisire cu paiul și cu bârna
Între cetății există un permanent asalt.

Cu toții ne dorim multă iubire
Dar mă întreb: ce facem pentru asta?
Așa am fost lăsați de la zidire
Ca prin iertare să îndepărtăm năpasta.

N-am auzit pe mulți să ceară ajutorul
Celui ce-n lume ne-a creat,
Vrem Apă Vie, dar am uitat Izvorul
De fericire, nimeni nu este astăzi beat!

Nimic nu ne mai satisface
Am dobândit un bun, apoi dorim un altul,
Fără iubire trăim pe nevăzute ace
Și la final nu vom recâștiga Înaltul.

Întoarcerea la Dumnezeu este problema
Iubirea fără El nu poate exista,
Numai iertarea ne poate rezolva dilema
Cerul, plin de îngeri, ne va înconjura.

Voalul de mireasă

Ce nepătat era pe vremuri voalul
În albul pur valsau și îngerii pe cer,
Crinii-și puneau pe umeri șalul
Nunta era învăluită în mister.

Era păcat să întinezi Altarul
Fecioria le strălucea mirilor pe față,
Pe raze nevăzute se pogora harul
Candela iubirii să nu se stingă niciodată.

Vegheau părinții-n loc de cinste
Mlădițele primeau blagoslovenia lor,
Dragostea de-atunci era mult mai fierbinte
Nunta, ca Taină, era un foc mistuitor.

Nașii erau garantul tinerilor miri
Viața rămânea pân'la final curată,
Pruncii le păstrau blândețea în priviri
Pe ramuri străluceau, ca îngerii în ceată.

Scânteia vieții

Păstrează glastra, zilnic, pregătită
C-am să-ți trimit un câmp cu flori
Și-o poieniță veșnic înverzită
Cu tril de păsări să îți dea fiori.

Năframa crinului angelic să te ocrotească
Pe tine ființă scumpă, de griji asediată,
Buchet de frumuseți iubirii să-i zâmbească
Rămâi statornică în dragoste,
precum ai fost creată.

Trăiește în prezent, până la amintire
Că va veni, oricum, un asfințit...
Trupul e dar ceresc de la zidire
Iar sufletul, un diamant neprețuit.

Femeie sfântă, prin nașteri mântuită
Prin tine viața se prelungeste pe pământ,
Meriți din plin să fii mereu iubită
Tu întreții scânteia
din Focul Duhului Preasfânt.

Când dragostea...

Când dragostea dispare dintre oameni
Unul în altul nu se recunoaște,
Comete cad din constelații Gemeni
În roșu ard și zărilor albastre.

Când flacăra iubirii fuge dintre oameni
Se-aprinde iarba sub picioare,
Se-ntinde pusta printre neamuri
Și marea fierbe-n ura din căldare.

Când oamenii se-ascund de oameni
Ard și pădurile din zare,
Poți treiera numai ce semeni
Lanțul vieții se fragmentează-n zale.

Dar ce te faci când arde apa
Și focul n-ai cu ce să-l stingi?
Ura îți sapă întotdeauna groapa
Și coada stelei nu poți s-o atingi.

Foc din foc

Focul din Foc se-aprinde
Chiar dacă-ncerci pe gheață,
Când flama te cuprinde
Iubirea-ți dă povață.

Ea n-are văi și munți
Că nivelează totul,
Nici încruntări pe frunți
Nu știe ce-i potopul.

Ea vede ce-i frumos
Urâtul nu există,
Din mic face colos
În inimă persistă.

De ea facem vorbire
Iubirea fără seamă...
Când dai nu e golire
Primești mai mult la Vamă.

E chiar puțin

E trist să treci pasiv prin viață
Și-n Panteon să înalți numai statuia ta,
Când unii suferă, tu să rămâi de gheață
Crezând că idolul te va salva.

Să treci prin dragoste, tot derutând
Pe cei care-au crezut în tine,
Să-i minți, apoi să-i lași plângând
Iubirea sacră s-ajungă de rușine.

Ca apele ne tulbură ispitele în lume
În fiecare zi ne mai încercăm una,
E un avertisment când soarele apune
Dispare întreg, nu jumătăți ca luna.

Degeaba porți în inelar inelul
Dacă în altul nu ai aprins nimic,
Cu egoismul diabolic n-atingi Cerul
În sălașul ne iubirii rămâi un osândit.

Hora

Impulsuri nevăzute ne cheamă către cerc
E ca un foc ce vine din adâncuri,
Cu altul să mă țin de mână încerc
Bătrâna horă vine din netimpuri.

A apărut doar din frățietate
Dorința de a fi cu celălalt,
Bucuria se împărtășește firilor curate
Hora cosmică ne amintește de Înalt.

E sărbătoarea mâinilor îngemănate
Și bucuria omului de a trăi,
Costumele florale sunt plaiuri în diversitate
Hora divină mereu va dăinui.

Mirela Haralambie

Înflorește-mi bujorii

S-au adunat nori grei în suflet
Și plouă mocănește printre gene
Obrazul meu, un palid șevalet
Pe care, cât ai da în cremene

Un fals penel pictează-n grabă
Cascade, râuri repezi, valuri înalte
Ce dau năvală, tremură în barbă
De s-ar opri acolo-n calte...

Dar curg șiroaie. Trista-mi soartă
Fu să-mi hrănesc în zbor mândrii condori
Cu algele din Marea Moartă...
Ei, surzi și muți, pe cer pictează flori.

Obrazul meu, o lună plină
Adânc brăzdat de ploaia furibundă
Mai palid decât ceara în lumină
Agonizează-n lumea muribundă.

Mai vino, Doamne,-ntinde mâna
Alungă de pe cerul vieții norii
Și iartă-mă, nu mă abandona
Hai, înflorește-mi în obraji, bujorii!

Vindecare

Rană peste pleoape
Rană peste zâmbet
Rănilor-s aproape
Răni adânci în suflet

Rana se închide
Lacrimile-s calde
Rana se desface
În hău se preface

Și înghite-n ea
Altă rană;-a Ta
Ce a vindecat
Gând nevinovat

De vise târzii.
Cicatrice mii
Rană peste rană
Oblojite-n strană.

Scrinul amintirilor

Se deapănă-amintirile în gânduri
Ca lâna pe un caier într-un vis
Prin fața ochilor se-aștern în rânduri
Mărgăritare dintr-un scrin deschis.

Un zarzăr în grădină, numai floare,
C-o trenă de mireasă după el
Are la braț Forsiția (un soare!)
O salcie cu-n trunchi tras prin inel

Se-apeacă gingaș la a lor picioare
Și le urează rod bogat de ploi (?)
Un rug cu brațele agățătoare
Zice în gând: „Roade am vrea și noi...”

Țâșnește-un stol de vrăbii – lăutarii
Din crinolina nucului bătrân
Se-ncinge hora-n bătătura serii
Laleaua cască leneș: „Mai rămân?”

Ospătăritele, în grabă mare,
(Furnici ce cară-ntr-una la bucate),
Se poticnesc privind la Carul – Mare
Și gură – cască, rămân nemâncate.

Gutuiul japonez tot o văpaie
Se rușinează de privirea lunii,
O salcie pletoasă și bălaie
Așteaptă să vină în zbor, lăstunii.

Când felinarele se-aprind pe cer
Cu alungite umbre palide,
Se-nvăluie grădina în mister
Și scrinul amintirilor se-nchide.

**După trei decenii
(21-22 decembrie 1989)**

Cu ploile de gloanțe
Ce au mușcat din carnea
Copiilor eroi
Cu bălțile de sânge
Ce-au înroșit aievea
Câmpiile din noi

Ne-am redobândit viața,
Am înviat din morți!
Dar... râde iar paiața
Și stăm aliniați

La zidul nedreptății...
Ne merităm soarta?
Groparii libertății
Vor redeschide poarta

Spre iadul de-ntuneric
În care ne-am zbatut?
Vom răstigni coleric
Firavul început?

Sau curcubeul păcii
Ne va însenina
Și vom fi noi bobocii
Care vor alina

Durerile luminii?
Raze fierbinți de soare
Ne vor topi în inimi
Marama de ninsoare

Și-n loc, vor curge râuri
De apă vie, pură
Nu vom mai fi batjocuri
Nici câini de-alergătură

Vom fi din nou o țară
De Feți cu stea în frunte
Că de-asta doar, căzură
Copii, ca flori cărunte.

Să nu lăsăm

Martirii noștri sunt lumină
Să nu lăsăm să fi murit degeaba!
Din lacrimile scurse în țărână
Să facem să răsară iarba!

Iarba speranței, nu iarba tăcerii...
Să creștem spice verzi și viguroase,
Să nu lăsăm ca frunzele uitării
Să-ngroape zborul în păduri umbroase!

Și chiar dacă tristețea ne apasă
Le suntem lor datori. Și n-avem voie
Să punem lacăt porții de acasă
Și peste amintiri să batem cuie!

Destul ne răstignim Mântuitorul!
Din noi, să facem să erupă flori,
Și cu lumină-albastră, viitorul
În curcubeu să răsară-n zori.

O nouă și curată viață

E vie și pana și dorința din mine
Să strig din rărunchi acuma îmi vine:
„Învie iar Țepeș, ia biciușca și calul
Că vor să ne prăduie Moldova, Ardealul

O șleahță de bandiți, de corupți și de hoți
Vor țara să o scoată la mezat pe doi zloți
Din pântecul munților
nu mai scoatem cărbune
Dar îi despuem de haine cu-amărăciune,

Nu se mai fură doar un lemn azi din codru
Ci brazii, stejarii, pădurea cu totu'
Hai, scoate iar sabia lancu la Țebea
Cu cușmele-n mâini tremure lotrii și urbea!

Și de nu vreți voi, lancu,
sau Țepeș, Ștefane
Mă rog și mă-ncred
că Zamolxis nu doarme
Din clopot de cer să răsune arama
„Deșteptarea, copii!
Desferecați voi, drama!”

Iar îngeri de pace pe nori să coboare
Să măture gunoaietele, colbul să zboare
Și, ca un răsărit ce-aduce-o dimineață
Să ne trimită-o nouă și curată viață.

Silvan G. Escu

*Inspirat de Eminescu,
am scris o poezie în amintirea-i.
Și pentru asta m-am furișat în opera sa
și am șterpelit câteva versuri,
ca să am punct de pornire și de sprijin.
Îngăduință și iertare
pentru îndrăzneală-i cer...*

Prezent incert

Am început cu 4 versuri
din poezia „Glossă”:
„Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe,
Vede-n capăt începutul,
Cine știe să le-nvețe”.

După care am cutezat
să continui în stilul meu.
Așadar, pornind de la
„vede-n capăt începutul”
în interpretarea mea urmează:

În celălalt e sfârșitul,
Cine poate-l înțelege,
Dar nu știe ce se-alege.

Începutul e sfârșitul,
Iar trecutul începutul,
Ce pe-al filei primă față
Să-l continue așteaptă,

De pe prima față trece,
Pe a doua se petrece,
Se prelinge ca o șoaptă
Și abia șade să-nceapă.

Între ei e echilibrul,
Ce pe cantu-i se ridică,
Se arată lumii mândru,
Dar, durează cât o clipă.

E prezentul ce se schimbă,
Se ridică în picioare,
Doar o clipă se perindă
Și coboară-apoi agale
În trecut. E-a sa chemare.

Viitorul dă năvală,
Critică amar trecutul,
Între ei este doar timpul,
Ce trecut de-acum se cheamă,
Când pornește tăvălugul
Nu e vreme de tocmeală.
Numai timpul încrezutul
E-mbrăcat mereu de gală.

Soarta le e cunoscută,
Căci tot timpul se confruntă
Începutul cu sfârșitul.
Duc o inegală luptă
Pe o muchie de filă,
Acuzându-se de vină,
Duc o luptă fără milă
Viitorul și trecutul.

Viitorul și trecutul
Ca războinicii se ceartă,
Se înfruntă, se infirmă
Și se luptă pân' la urmă,
Răzbunându-se pe soartă.
Vrerea timpului e sfântă,
Iată-acuma se confirmă:
Viitoru-i începutul?

Mă întreb care-i motivul,
Iar răspunsul este simplu,
Resposabil este timpul
C-a ales să pună-n lucru
În mod invers ticăitul
Ceasului, ce-i cântă cucul.
Mă întreb ca omul hâtru:
E sfârșit sau începutul?

Fiindcă trăim cu speranță,
Știm că în această viață
Singur timpul ne învață
Sorții să îi facem față.
Ce spun acum e povață,
Și o spun ca mucalitul:
Viitorul e sfârșitul,
Iar trecutul începutul.

Ascultați-mă pe mine,
Care știu tot mecanismul,
Fiecăruia îi vine
Rândul să îi treacă timpul,
Timpul să îi treacă rândul,
Dar și timpul să suspine,
Că-n trecut e începutul,
Iar în față e sfârșitul.

Sau, dacă preferați,
versurile de final ar putea fi:
Dar și timpul să suspine
Că în urmă e-nceputul
Iar pe urmă e sfârșitul.

**Raluca Mihaela
Fleancu**

E dimineață iar, din liniștea ta

E dimineață iar, din liniștea ta
Crescută în iarba dorințelor mele
Șoapta unei raze are gust de cafea
În poala-mi cu flori se-apeacă să stea
Clipe se-adună-n mărgele.

Foșnește lumina din frunzele mele
Cu mâini de mătase le risipești
Arome de viață se varsă din ele
Se umple privirea-mi c-o-ntreagă avere
Acolo, aproape, mă regăsești.

Clipele blonde își flutură mâna
Din ceașca mea brună cu povești
Prin garduri, o floare-mi zâmbește întruna
Rotundă și plină-i este cununa
Aproape iubire îmi ești.

Ziua-i mai scurtă, visele-s lungi
Când se trezesc cu noaptea în cap
Cerule cu vestă acum poartă dungi
Printre ele, la vise, ușor să ajungi
În ceru-ți întreg am să încap.

Cerul poartă-n brațe o nouă dimineață

Cerul poartă-n brațe o nouă dimineață
Cu care mâna Lui îmi mângâie seninul
Brăzdat de aripi înmuiate-n drag de viață
Din care-mi beau
pe treptele uimirii iar preaplinul

Zâmbete cad leneșe prin garduri joase
Să se poată ajunge lesne la munții cu ape
Care știu cu sărbătoare să se lase
Peste inimile în care liniștită ziua încape

Dintr-un colț o rază trezită brusc, privește...
Se întinde până acolo pe sub scara stângă
Unde o petală fină așteptând iubeste
Dimineața în culoare iarăși să-i ajungă

Raza dimineții pe treptele uimirii
E mai de preț decât orice al lumii alt folos
Când beau cu zorii caldă din ceașca fericirii
Ce dragi mi-s ochii
În care eu mă văd frumos

**Înghesuit la geamul
unui singur cuvânt**

Înghesuit la geamul unui singur cuvânt
Stă visul meu, nu îl apasă nimic
Vrea doar să vadă cum ies din pământ
Cărări... Ce noapte frumoasă!... îi zic

Lumini se așează tăcute pe gânduri
O singură frunză se înalță dansând
Stele cu obraji roșii stau rânduri
Priviri... s-aude ritmul vieții pulsând

În cartea cu un singur vers te adun
Mângâieri în brațele calde din noapte
O, clipă! Multe am să-ți mai spun
Atingeri... ce vis... sunt culorile-ți toate

Din marginea zemoasă a unei stele-rubin
Mușcă o clipă rătăcită de sete
Din vise căzătoare pe brațul divin
Cărări... minunile se trăiesc pe îndelete

**Anumite lucruri
sunt numai ale noastre**

Anumite lucruri sunt numai ale noastre
Durerile, ca un câmp cu flori albastre
Din care se ridică ramuri senine
De culoarea îndrăznelii până la Tine

Anumite lucruri, nimeni nu ni le va lua
Norii, plini de lacrimi cu perdea
Cusută cu bucăți din inima noastră
Ce curg pe umeri de renunțare albastră

Anumite lucruri sunt numai ale noastre
Doruri mângâiate doar de câmpiile vaste
Prin care ne ștergem tălpile de piatră dură
De atâtea încercări de a sta în spărtură

Munții, în care ne ascundem goi
De încercările sfidătoare ale vremii noi
Apele, cu atât de multe contraste
Anumite priviri vor fi numai ale noastre

Anumite lucruri vor fi acolo mereu
Soarele și luna, cerul... Dumnezeu
Te pun uneori pe margini de drum senine
Să te odihnești atât... cât să îți fie bine

Aprilie știe o poveste în doi

Aprilie știe o poveste în doi
A dimineților cu gust de raze înmuiate
În lacrimi de fericire a unei clipe noi
Cerul are ușile azi descuiate

Inima fierbinte se toarnă mai iute
În ceașca fragilă a dorințelor cu tâlc
La masa cu liniști a răbdării tăcute
Se așează o rază din cine știe ce adânc

Pe streășina cu dor ajunge o lămâiță
Arome mii respiră cerul neoprit
Un mugure asteaptă a soarelui guriță
Raza asta.. cum să te sature de iubit?

Dimineți cu gust de zări frământate
În vasul în care nu există nu pot
Bucăți de albastru se iau pe sub polate
În răcoarea inimii se bucură de tot

E nor, dar mi-este bine azi

E nor, dar mi-este bine azi
Amaro, lângă tine
Mă-nveselești cu ochii calzi
Miroși atât de bine

Pe obrazul tău de catifea
Din tonuri de pământ
Stă, cea mai fină, o bezea...
Fără niciun cuvânt

Somnoroși, aburii se joacă
Și gustul ți-este unic
Cu liniște calduț mă-mbracă
În colțul meu cel tainic

Te sorb cu teamă uneori
Că lesne te-ai mai duce
Te beau cu viață în culori
Cafea amară-dulce

Și uite... soarele prin geam
Mă caută, amaro
Ca să mă afle cum eram
Nu cum ești tu, bizaro...

Dă-i timpului răgaz să te surprindă

Dă-i timpului răgaz să te surprindă
N-o lua înainte-i și nici înapoi
Privește-l drept în ochii de oglindă
Cu spiritul mulțumitor, vioi

Dă-i timpului.. timp să poată trece
Frumos prin tine și prin oameni dragi
Și, la final, când va fi just să plece
Nu-ți vei dori-napoi să îl mai tragi

Întinde-i mâna ta cu prietenie
Lasă-l de rostul tău să-ți povestească
Trăirea ta va fi o grădină vie
Nici când vreo floare să se ofilească...

Lasă-l să-ți scrie-n tâmpile nemurirea
Visată-ntotdeauna de-orice trecător
Prin viață, vei simți minunea-n împlinirea
De-a fi un brav, etern învingător

Mi-e dor de ochii tăi târzii

Mi-e dor de ochii tăi târzii
Așa târziu pentru a încăpea-ntr-o vară
Ca să alergi în rochia ușoară
Prin sângele-mi curgând de flori câmpii

Te văd ca pentru prima viață o dată
În spatele unor pleoape în plină zi
Cum te prindeau în zâmbet de copii
Și te țineau asupra-mi aplecată

De mă cunoști... doar clipele târzii
Cu mâna dintr-o rază delicată
Deschise genele-mi albastre dintr-o dată
De vrei o fericire, poți să fii....

Mi-e dor de ochii tăi de vară
Și de clipeau, tot cerul se făcea târziu
Sub pașii mei plângând cu verde viu
Îmi scrii... să mai deschid o călimară

Kir Papas

Parodii

Sonetul umoristului
(Epigramistului Gheorghe Bălci)

Se strânge lumea, ca la urs, în jur:
S-adulmece, să pipăie artistul,
Să-i soarbă verbul prins în calambur,
Să vadă de aproape umoristul.

Ce munți de haz se vor rostogoli,
Ce hohote drăcești vor umple locul,
Câte urechi atent se vor ciuli
Și ce homeric o să râdă cioclul.

O lacrimă pe-obrazu-i se coboară:
Stimată adunare, îmi înfrâng
Burlescul afixat odinioară.

Atâtea cupe goale se răsfâng,
Atât ne îmbătăm cu apă chioară,
Atâtea sunt de răs... că vreau să plâng...

Logodna din priviri
(Actorului Dorin N. Uritescu)

Motto: La liceu în pauze și pe culoare,
Ca să nu se afle de-a noastră iubire,
Căci aveam asupra-mi
multe-observatoare,
Am descoperit logodna
numai din privire! (D.N.U.)

Efilat de extensii, ars de jocul secund,
Chinuit de compresii, băjbâind în afund,
Solitar în imersii, precum crapul pe prund,
Simt pe șiră reci gresii și tăios carborund.

Corodat în progresii,
strat cu strat până-n grund,

Mă încheg din dispersii
și-n oglinzi mă ascund.
Temător de secesii,
din priviri o inund –
La ruleta ocheadei... decavat furibund.

Rătăcit în digresii
ca-ntr-un sac fără fund,
Încolțit de depresii,
cu-o logodnă mai scund...
Ostoit de propensii,
nu ghicesc să-mi răspund
Cine-mi stinge făclia
de logodnic fecund!?

Asaltat de impresii,
ros de gândul imund,
Refractar la concesii,
răstignit pe rotund,
Cotropit de obsesii
mă întreb în străfund:
Oare câți au privit-o...
și-au privit-o profund?

Ce-i inima?
(Grigore Lupescu)

Ce-i inima? Un xilofon
La care cântă Cupidon,
Iar în conflictul conjugal
Ce-i inima? E un țambal.

De n-o fi, uneori, trombon
Ce scoate panglici din melon
Și când e timpul de-abureală –
O cobză întru *cobzăreală*.

Se-ntâmplă să fie o tobă
Ce bate ritmuri de sub „robă”
Cu glas impudic și frivol –
Cum sună toba: doar a gol.

Sau poate fi un soi de bucium
Cu grave expulzări de zbucium
Neauzite nici pe sfert:
Timpanul lumii e inert!

Ce-i inima? Un clavecin
Cu clape-boare de suspin,
Iar când nu are mâini de dat
E un pian pus la murat.

E-un instrument, ce melodia
O zdrăngăne, bătu-l-ar vina!,
După ureche – cu soția
Și după note... cu vecina.

.....
Ce-i inima? E un ficat
De pizme contorsionat
Atunci când, doldora de ură,
Pompează fierea către gură.

Ce-i inima? E un stomac
Ce-i vine altui cord de hac;
E *gastro-cordul* ce denotă
Că Eros trece prin popotă.

În fine, să privim lucid,
Există *cordul-sigmoid*:
Bătaia lui îmi pare ca o
Tahicardie prin cacao!

Cântec de Doamne-iartă
(Poetului Mircea Dinescu)

Doamne-iartă ce-am mai râs
Când făcu soacră-mea fâs
Că-i plimba Moartea la gură...
Aparatul de sudură.

Disc diamantat de flex,
Mi-a căzut inima-n plex –
Gem spre soața cea nurlie
Gând de lăcătușerie.

Fesa ei ca poala-n brâu
S-o ștanțez pân-la desfrâu
Și cu-n dorn, pe pulpa-i fragă,
Să scriu cât îmi e de dragă.

Și-am s-o explodez la fustă
Cu privire de mangustă...
Și-o să-i trag la raboteză
Cârlionții de pe freză.

Cu un șubler, pe-ndelete,
S-o măsor la diametre
Și să-i dau rașchetă, frate,
Pe călcâiele crăpate.

Gărgăunii de copilă
O să-i iau puțin la pilă
Și, întinși pe-un banc de lucru,
Ne-om mira cum cântă cucu'.

Văleu, văleu, *prolet-lumpen!*
Cu pikamerul de tungsten,
În muiere, nonșalant,
Intrai noaptea – ca-n asfalt –
Cu așa aplomb de fiară
Că-i ieși fum de pe nară!

Văleu, văleu, dom' primar –
Dar-ar, dar-ar s-o mai ar,
Dar-ar des, nu dar-ar rar!

Veronică, Veronică
(Poetului Mircea Dinescu)

Zbenghi-amor de urs Koala
În vârf de eucalipt,
Mi s-a pus damblaua, boala
Să te auresc în lift.

Plină de zaharicale,
Dar blocată la colon,
Eu – prea deblocat sub șale;
Dependent de tirbușon.

Zvâc-amor de hermeline
În fiord norvegian –
Mi s-a pus râvna pe tine
Într-un ritm circadian.

Cum te parcelam prințesă,
Când dădeam tainelor dop
Cu-n pârlit de *endoscop*...
Vai de curul ei de fesă!

Chior amor de cărăbuș
Pentru-n cioc de rândunică...
Veronică, Veronică,
Ochi parșivi de verde tuș,
Tronc-amor de levănțică
Pentru-o molie de pluș...

Mi s-a pus pe tine boala:
Tu – copac, eu – urs Koala...

Florian Tănase

De la potopul lui Noe

Tu mă înțelegi cel mai bine
Căci cu podul palmei tale ai șters
Cel puțin o dată sticla rece a ferestrei
De ploaia mărunță, așteptând.
Și ochii tăi au vărsat
Cel puțin un vis regretând
Și locul
Și minutul
Când ne-a rătăcit în mișcarea-i Pământul.

Eu te știu cel mai mult
Căci dintre toate cântecele lumii,
Cântecul inimii tale îmi doream să ascult
Căci visul tău îmi era punct de sosire
Dar niciodată nu am ajuns,
Doar ce m-ai plâns
Lacrimă sărată și grea.

Noi ne cunoaștem de mult.
Nu de aici,
Nu de acum,
De la potopul lui Noe.
Sau dinaintea sa.

Despre stele

Știi...
Și stelele obolesc uneori,
Particulele acelea de lumină
Orbitând ani grei de singurătate
În jurul vreunei planete...
Au sentimente,
Au stări în care se aprind
Și stări când ar plânge, poate.

Știi...
Și stelele au doruri,
Pietrele acelea stând în bătaia
Vântului solar
Care taie de-a curmezișul
anotimpurile pământestești,
Au povești,
Au nevoie să se oprească
din când în când
Și atunci... se trezesc căzând
Și în cădere
Stelele acelea devin altceva,
O dorință,
Un semn,
Un vis
Sau mai mult,
Un om drag renăscut

Știi... Sunt momente în care
Ai puțin dintr-o stea ce a căzut.

Lanț al slăbiciunilor

Nu cer de la viață mai mult decât dau,
Lanț al slăbiciunilor.
Drum pietruit, anevoios dar mistic
Dau clipei muzica inimii,
Inimii fi dau lumea.
Lumea este un dor.
Oftez și mă adâncesc în tăcere.
Dau rării ușoara sărutare,
Dragostea ce o caut
și dezamăgirea ce o alung.
Drumul speranțelor.
Aștept o chemare, o privire fără glas
Înainte ca singurătatea
să îmi devină credință.
Zorilor le dau aburii
cuvintelor calde
Dospite în cuptorul sufletului.
Sufletul mi-l ațâț cu resturi de stele
Culese de alții și aruncate apoi.
Gânduri în cruce.

Amestec lacrimi cu raze de soare
Și-mi potolesc setea vie
Prin acest trup am intrat
În viață și tot pe aici
Voi părăsi Viața.
Eu îmi știu drumul și drumul mă știe.
Dau tot ce am,
să nu mai am nimic de pierdut.

Și dintre ei vin către tine

Fă-mi Doamne ochii ca o luntre
Pe râul nemilos ce taie-n viață,
Îndrăgostiților să le fiu punte
În fața vânătorilor de ceață.

Fă-mi, Doamne, brațele umbrar
În mijlocul tărâmului de piatră
Sau pune-mă la țarmuri far
Să nu mai rătăcesc iubirea adevărată.

Fă-mi, Doamne, o vale inima
A plângerii și a durerilor nespuse
Cei părăsiti să-și afle tihna,
Cei neiubiți să-și cânte dorurile apuse

Căci, Doamne, am fost și eu ca ei
Și dintre ei vin către tine,
Să faci din mine tot ce vrei,
Dar fă-mă să le fiu un bine.

Un înger și o rană

Dinspre partea Raiului ferecată,
de acolo vii,
Dintre îngerii pe care Dumnezeu
îi pregătește
Celor mai lungi
și anevoioaselor călătorii
Și-o inimă, atât, cel mult le dăruiește.

În inima aceasta
cât un pumn vei strânge
Recolta lacrimilor semănite timpuriu
Peste azurul ochiului stingher ce plânge

Și vei simți durerea
a tot ce-i trecător și viu

A tot ce este-n omenesc ambiguu
și posibil
Trădarea și iubirea la fel și de o seamă
Și vei iubi și tu demonic și teribil
Te vei lăsa rănită, un înger și o rană.

În timp ce Dumnezeu din umbră va privi
Cum inima
se schimbă-ntr-o perdea de ceață
Când îngerul promite
că nu va mai iubi
Din rana ta atunci mă va trezi la viață.

Pe jumătate rob al sângelui și-al cărnii
Pe jumătate duh să-ți fiu măsură ție
Nedespărțiți niciunde în amintirea rănii
Un duh cu al său înger,
Doamne ce nebunie!

Vă spun adevăr

Eu vin din molozul urban,
Puțin grizonat, puțin obosit.
Vă spun adevăr,
Sunt o parte din voi...
Mai uman.

Nelicențiat în cuvinte de lemn
Îmi spun gândul curat.
Vă spun adevăr,
Din trăirile voastre am pus inimii semn.

Jocul de cărți pe maidan,
Zaruri spărgând tăcerea din bloc,
Vă spun adevăr,
Măinile acestea nu au atins un pian.

Vin din mahalalele triste,
Puțin nesigur, puțin amețit.
Vă spun adevăr,
Încă gust din viețile voastre
Ca să pot să le scriu, să existe.

Maria Ieva

În centrul vechi

În centrul vechi, pe lângă primărie,
A locuit demult un păpușar,
Care ținea trei raze cu chirie,
Într-o tichie de mărgăritar.

Când prima rază se trezea la viață,
Culorile din cer se destrămau
Și ca în vinerea schimbărilor la față,
Pe loc, toți macii se îmbujorau.

A doua rază ca să se trezească,
Se îmbăia în lacrima de flori
Și începea din nou să strălucească,
Redefinind lumina în culori.

A treia rază, tânăra mireasă,
A fost opacă multe săptămâni,
Ea a trăit ca o cenușăreasă,
În lacrima cuvântului dintâi.

Dar dup-o vreme tot privind spre soare,
În ochii lui de foc s-a risipit;
În centrul vechi o amintire moare
Și ornicele toate s-au oprit.

Nectar de timp

Toate poemele ți le știu pe de rost,
Deși nu le-am citit niciodată;
Îmi amintesc că odată ai fost
Izvorul la care veneam însetată.

Cu fruntea lipită de calea lactee,
Din cupele vremii doar timp am băut,
Visam să rească din mine o zee,
Pe ultimul soclu-al statuii de lut.

Săgeata luminii tresare în arcu
Pe care un înger în vis mi l-a dat;
Se lăsă iar bezna, se scutură macul...
Unde sunt zeii, unde-au plecat?

Simbioză

Mai citesc, mai citesc uneori,
În lumina sfioaselor flori
Și dezbrac de dureri, de păcat,
Fluturul care în cer s-a-ngropat.

Îl așez într-o palmă și-l țin;
– Ai trăit, ai trăit prea puțin,
Îi șoptesc și-l sărut cu un gând,
El răspunde încet fremătând:

– Am trăit doar atât cât ai vrut,
Să-i plătești veșniciei tribut
Și-am plecat, am plecat ca să mor,
Să te vindec, femeie, de dor!

Îl privesc cum se-ntoarce în cer,
Cu aripi, cu aripi de eter
Și citesc doar în astrele verzi,
Că mi-e dor, că ți-e dor, să dezmierzi...

Voi veni

Voi veni, voi veni câteodată,
Ca un vis, ca un cânt, ca un gând,
Tu să lași o fereastră crăpată,
Să n-auzi pasul meu lăcrimând.

Voi veni, voi veni câteodată,
Ca un zbor peste lanul de cale,
Să aduc dimineața curată
Pe pervazul tăcerilor tale.

Voi veni, voi veni câteodată
Ca femeia de care ți-e dor,
Să mă ierți că am fost condamnată
Să mă nasc, să iubesc și să mor...

Voi veni, voi veni câteodată
Ca lumina în noaptea de Paști,
Ca un gând ce-a-ncercat să străbată
Veșnicia din care renaști.

Ne-am însoțit

Ne-am însoțit în drumul spre lumină
Și ne-am iubit ca pruncii fără vină,
Crezând pe-atunci că vom rămâne tineri,
Nu ne-am gândit la taina Sfintei Vineri.

Ne-am însoțit în drumul spre tăcere,
Ca două cruci ce caută înviere
Și am văzut că rugul se aprinde,
Când sărutarea clipei ne va vinde.

Ne-am însoțit ca drepte paralele
În zborul nesfârșirii către stele,
Dar obosiți de dragoste și dor,
Am înțeles că și poezii mor...

Murmur

Am plecat la drum fără mine,
M-am rătăcit ori poate-am căzut,
În veșnicul astăzi, împins de un mâine,
– Fărămă de suflet – în urna de lut.

Cu vântul de mână, la poarta astrală,
În haine de prinț, am fost cerșetor,
Credeam că voi face în cer o escală
Și-apoi m-oi întoarce acasă să mor.

Dar clipa nu-i clipă, căci veșnice-s toate
Și moartea, și viața trăiesc la un loc,
Sub voalul sub care mai zac îngropate
Cuvintele apei, în inimi de foc.

Pași de rouă

Mâinile mele, așa cum le vezi,
Sunt foșnetul toamnei cu ochi de zăpezi;
Din margini oceanul tăcerii ia foc,
Iar fructele apei în ceruri se coc.

Mâinile mele, așa cum le vrei,
Sunt aripi de fluturi cu gânduri de zei;
Din miezul luminii Lumina desfac,
Ca firul de aur să treacă prin ac.

Mâinile mele-s cerneală pe crug,
Ca ploaia de nuferi în ochi-demiurg,
Sunt albi prin care desculț ai trecut,
Ca roua să creadă că ea ne-a născut.

Peste punți de-albastru

Am trăit odată, știu că-ți amintești,
Visul ca o viață, viața ca-n povești;
Respiram cuvinte, adormeam tăceri,
Îmbătați de-arome ca de primăveri.

Peste punți de-albastru, unde timpul nu-i,
Ne trezea ecoul – urma zborului –
Ca desprins din muzici să devină-apoi
Glasul nesfârșirii – cântecul din noi.

Am trăit odată ce trăim și-acum,
Respirăm iluzii în oglinzi de fum,
Dar prin ceața vieții raze ne-mpletim.
Pentru veșnicia clipei de sublim.

Adiere

Adie infinitul și iar mi-e dor de tine,
Din miezul cald al pâinii cuvintele țâșnesc,
Eu m-am întors, iubite, da, din mâine,
Ca pelerin al clipei în straiul omenesc.

Pe fire de mătase, pe zarea de argint,
Ca fiică a luminii spre tine am venit,
Avem în loc de brațe aripile de vânt,
Dar îți păream străina de dincolo de mit.

Îngenuncheau copacii la malul nesfârșirii
Și se rugau în taină toți fluturii ateii,
Ca din preaplinul vieții, izvoarele iubirii
Să spele de durere și frunțile de zei.

Am tot sperat că moartea
va șterge cu uitare,
Tot ce-am lăsat odată
ca oameni netrăit,
Dar moartea nu-i uitare,
ci numai așteptare
Și azi mă-ntorc la tine,
așa cum mi-e ursit!

Comprimare

Iată, cuvintele cad de pe foi,
Ceasurile toate merg înapoi
Și-un om de zăpadă aruncă pe geam
Cu stele albastre căzute din ram.

În ciuturi fântâna se naște din nou,
Ca pasărea care se-ntoarce în ou,
Iar cerul devine mai mic, tot mai mic,
Când ochiul privește mirat spre nimic.

Doina Moritz

E timpul să fim buni!

Se jăruie-amurgu-n coame de goruni
Și despletește nori în depărtare,
Curg lacrimile-n vaduri, la izvoare...
Ne plânge cerul... E timpul să fim buni!

Înclină sceptrul cohorte de tribuni,
Prin vremuri, se perindă nepăsarea,
De pași păgâni, se clatină cărarea...
Ne plânge cerul... E timpul să fim buni!

Despică bolta ciopoare de lăstuni,
Când vrerea-mbracă-o haină ruginită
Și pacea-n lume este răstignită...
Ne plânge cerul... E timpul să fim buni!

Aprind luceferi petarde-n rugăciuni,
Alțițele pe ie puse-n rânduri
Cheamă-n pridvor, golgotele din gânduri...
Ne plânge cerul... E timpul să fim buni!

Ridică fruntea portrete de străbuni,
Pornesc din patru zări urarea sfântă,
Să vindecăm, iertând, aripa frântă...
Ne plânge cerul... E timpul să fim buni!

V-așteapt la vamă, cu zilele de luni,
Ca din scânteii s-aprindem felinare
Și dragostea să-nvălure altare...
Ne plânge cerul... E timpul să fim buni!

Te caut...

Te caut printre florile de gheață
Și te găsesc în glastra primăverii.
Tu caută-mă-n verde de speranță,
De mă găsești, doinește-mă cu merii!

Te caut printre clipele furate
Și te găsesc în străluciri de stele.
Tu caută-mă-n povestiri uitate,
De mă găsești, dă-mi visele rebele!

Te caut printre fluturii iubirii
Și te găsesc între pământ și ceruri.
Tu caută-mă-n cartea împlinirii,
De mă găsești, topește-mă de geruri!

Te caut printre perlele trădate
Și te găsesc în scoicile rănite.
Tu caută-mă-n unduiri sărate,
De mă găsești, ascunde-mă-n cuvinte!

Te caut printre îndoieli țesute
Și te găsesc râu de clepsidre sparte.
Tu caută-mă-n amăgiri durute,
De mă găsești, prin mine, te împartel!

Te caut printre brazde troienite
Și te găsesc în clipe răzvrătite.
Tu caută-mă-n stele dojenite,
De mă găsești, trăiește-mă, iubite!

În noaptea colindelor sfinte

În noaptea colindelor sfinte,
Mă ninge din ceruri, cu stele,
Cu lacrimi de lună, rebele.
În noaptea colindelor sfinte,
Mă iartă, Părinte!

În noaptea colindelor sfinte,
Aripe de îngeri se-anină
Pe gându-mi vegheat de lumină.
În noaptea colindelor sfinte,
Mă iartă, Părinte!

În noaptea colindelor sfinte,
Speranța-ngenunche în strană
Și-mi miruie suflul pe rană.
În noaptea colindelor sfinte,
Mă iartă, Părinte!

În noaptea colindelor sfinte,
Portița ramâne-ncuiată,
Pe pleoape, sarea-nrouată.
În noaptea colindelor sfinte,
Mă iartă, Părinte!

În noaptea colindelor sfinte,
Cu ramuri de cedru albite,
Înalț rugăciuni păstorite.
În noaptea colindelor sfinte,
Mă iartă, Părinte!

În noaptea colindelor sfinte,
Căușul se-ntinde spre ceruri,
Cerșește căldura din geruri.
În noaptea colindelor sfinte,
Mă iartă, Părinte!

În noaptea colindelor sfinte,
Mireasmă de dor mă răzbate,
Când Domnul iubirea-și împarte.
În noaptea colindelor sfinte,
Mă iartă, Părinte!

Colind să-mi fii!

Colind să-mi fii, în seara de Crăciun,
De vrei să-ți fiu crăiță, la fântână,
Și bucurie-n Sfânta Săptămână,
Din lumea rea, să pot să te adun!

Colind să-mi fii, în seara de Crăciun,
De vrei să-ți fiu o ramură-aplecată,
Cu drag, să-ți sorb o lacrimă sărată,
Din cetină, să pot să te adun!

Colind să-mi fii, în seara de Crăciun,
De vrei să-ți fiu tăcută adiere,
Suspiniul îndulcit de-a clipei vrere,
Din vin oprit, să pot să te adun!

Colind să-mi fii, în seara de Crăciun,
De vrei să-ți fiu atingerea senină,
Prin universul tău, umbrit de vină,
Din rătăciri, să pot să te adun!

Colind să-mi fii, în seara de Crăciun,
De vrei să-ți fiu o înserare blândă
Ce-alungă ieiele, când stau la pândă,
Din ploi de dor, să pot să te adun!

Colind să-mi fii, în seara de Crăciun,
De vrei să-ți fiu aripă de uimire,
Sclipiri de stea, înrâurând iubire,
Din valul dalb, să pot să te adun!

Colind să-mi fii, în seara de Crăciun,
Când îngeri proslăvesc Pruncul Mariei,
Și-n cer, se-nalță oda bucuriei,
Din pacea regăsită, să te-adun!

Ce-aș putea să-ți pun?

Mă-ntreb, dragul meu, în sania lui Crăciun,
Când reni colindă, zori să-nvălurească
Și cetină de brad să păstorească,
Pe căi oprite-apoi, să amurgescă,
Ce-aș putea să-ți pun?

Mă-ntreb, dragul meu, în sania lui Crăciun,
Când se răstoarnă luna peste mare,
Din foc de dor, iubiri nemuritoare
Să le prefacă-n val și drob de sare,
Ce-aș putea să-ți pun?

Mă-ntreb, dragul meu, în sania lui Crăciun,
Când flori de gheață primenesc altare
Și se răsfață ziua-n drumul mare,
Ciobind, în grabă, buza la ulcioare,
Ce-aș putea să-ți pun?

Mă-ntreb, dragul meu, în sania lui Crăciun,
Când gânduri bune troienesc pământul
Și ursitoarea-i la trântă cu vântul,
Ger opintit în alb îmi ară rândul,
Ce-aș putea să-ți pun?

Mă-ntreb, dragul meu, în sania lui Crăciun,
Când peste lume ninge cu tăcere
Și-n lacrima iubirii, răul piere,
Aflând, la porți creștine, mângâiere,
Ce-aș putea să-ți pun?

Rodica Ochiș

E timpul...

E timpul să-ți spun, de vrei să mai știi,
Că macii-nroșesc zăpada-n câmpie,
Că fluturii-n iarnă încă sunt vii
Și doru-i aprins de-aceeași făclie.

Deschide sertarul zilei de ieri,
În el găsi-vei povești pentru mâine...
Topește gheața atâtor tăceri,
Lanul să-i dea împlinirii o pâine.

Îți bate-n fereastră ramul de nuc,
Amintiri calde încep să se cearnă
Și vezi cât de gol e cuibul de cuc...
Tu fă-i primăverii loc, să se-aștearnă!

E vremea să știi că nu e târziu,
De lacrimi de dor, să seci o fântână
Și cât pe altare focul e viu,
Pământu-l rotești cu-o singură mână.

Cât fluturii-n iarna încă sunt vii
Și macii-nroșesc zăpada-n câmpie,
E timpul să-ți spun, de vrei să mai știi,
Că doru-i aprins de-aceeași făclie.

Povestea primului Crăciun

De vrei să vii în seara de ajun
Să mă colinzi, eu te poftesc în casă,
Să-mi spui povestea primului Crăciun
Și a fecioarei ce a fost aleasă.

Cum a bătut la porți făr' de noroc,
Cerând umilă, loc de poposire,
Simțind că e aproape-al ei soroc,
Să nască prunc, ce-aduce mântuire.

Să-mi spui de steaua ce a răsărit
Să lumineze calea spre-mpăratul,
Cum magii după ea-au călătorit,
Cu-alese daruri pentru Prea Înaltul.

N-au fost mirați când steaua s-a oprit
Deasupra unui staul în câmpie,
Știau demult... așa s-a prorocit...
– Cinstită ești, tu-ntre femei, Marie!

Și darurile lângă iesle-au pus.
Șmeriți s-au închinat... cu duiosie,
Privind la copilașul sfânt, Iisus:
– Slăvit să fii, acum și-n veșnicie!

Te-aștept să vii, să mă colinzi om bun,
Sub cetina verde de brad, aleasă,
Adu-mi povestea primului Crăciun!
Iisus se naște, azi, în orice casă!

Lumini și umbre

Mai trec ușor cu pasul
prin falduri de lumină
Când gândul răzvrătit
sfidează nepăsarea...
În colbul tău de vise,
acum, sunt o străină...
Prin ploaia dintre gene
se mistuie dogoarea.

Se întetește vântul și fluturii în cete
Acoperă cu alb coline de tăcere,
Suspînul se strecoară prin ramuri fără plete,
Ecou-i mut se pierde pe ulițe stinghere.

Mă rătăcesc cu somnul,
pe undeva, departe,
Caut tărâmul cald în blănuri de cuvinte...
O noapte fără maluri
tronează pe de-o parte
Și lacrima de lună îngheață jurăminte.

Îmi iau de mână plopul
să nu-i răpună teama,
La capăt de tunel se vede răsăritul...
Se trece-n hăuri umbra
fără să îmi dau seama...
Și pana scrie versuri,
să nu își piardă ritul.

Când tu te-ntorci alene,
cu roiuri de culoare
Și-mi pui pe răsufare
crudul primăverii,
Spre nevinovăție
las fluturii să zboare
Și-mi șterg cu palma stângă,
urmele durerii.

Și astăzi...

Și astăzi, toată ziua am sperat
Că poate, poate-ajunge și la mine,
Moșul care-a trecut pe înserat
Și a umplut ghetuța pentru tine.

Dar n-a venit, desigur a uitat
Sau poate a rămas fără cadouri...
Și ochiul stâng ușor mi-a lăcrimat,
Pe gândul meu se răvășeau ecouri.

Aievea, auzeam colinde dragi
Și mă zăream copilă la fereastră...
Mușcând din cozonac cu gust de fragi,
Îl așteptăm pe Moș la casa noastră!

Priveau afară ochisorii mei,
Dar noaptea era prea întunecată
Când Ene cobora, ușor, din tei
Și mă ducea în lumea-i fermecată.

Și adormeam visând la turte dulci
Și la păpușa cu rochiță-albastră,
Ce mi le-o pune Bunul în papuci
Când zorii-alungă noaptea din fereastră.

Un ram bătu în geam... am tresărit...
Afară-a început să fulguiască...
Din lacrima cazută-a răsărit
Un fluture, ce-avea să se topească...

E-atât de frig!...

E-atât de frig în iarna ta fierbinte,
Că pașii mei au înghețat pe cale!
A înghețat și gândul meu cuminte...
Tu, vise dragi, le-ai aruncat în vale.

S-a troienit suspinul cu zăpadă,
Privirea mută-a tremurat sub gene
Când mii de fluturi începeau să cadă
Acoperindu-mi urmele, alene.

S-au transformat și lacrimile toate
În broderii să-mpodobească geamuri...
E sur cerul odăii-n miez de noapte...
Și vântul cântă rece printre ramuri.

Mă-nvăluie tăcerea dintre clipe,
Încerc să-ntorc destinului o filă...
Cuvinte nerostite vor să țipe,
Dar gerul tău le-oprește, fără milă.

Încet, se-așterne alb peste-amintire,
Eu voi rămâne-n gândul meu cuminte...
Am să-mi alung și dorul din simțire...
E-atât de frig în iarna ta fierbinte!

Zidește-mă!

Zidește-mă în fiecare noapte,
Să-ți fiu cetatea visului frumos
Și-adună-mă din miile de șoapte,
Să-ți curg pe buze-n cânt melodios!

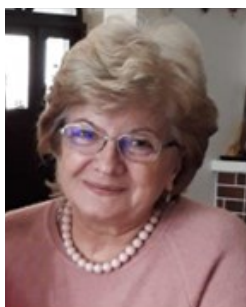
Zidește-mă în orice dimineată,
Să-ți fiu cetate-n răsărit de zori,
Când roua-n boabe-ți va cădea pe față,
Să-ți curg prin vene-n râuri de flori!

Zidește-mă când ziua-i la amiază,
Să-ți fiu cetatea plină de culori
Și când pe masă pâinea se așează,
Să-ți curg nectar din miile de flori!

Zidește-mă când soarele coboară,
Să-ți fiu cetate-n cel mai roșu-apus
Și când răcoarea nopții se strecoară,
Să-ți curg ca focul viu și nesupus.

Zidește-mă în toată plinătatea,
Să-ți fiu cetatea ce-aduce noroc,
Să simți că pentru tine-s jumătatea
Ce curge spre-mplinirea de soroc!

Adriana Tomoni

Mi-e teamă

Mi-e teamă că n-o să-ți mai fiu primăvară,
După iarna-n care-nghețul,
cu flori reci mă-mbie,
Dulcele ecou, din sunet de vioară,
N-o să-l mai distingi
din alte sunete – o mie.

O să mă pierzi, ca voalul deșirat de flori,
Când din senin se iscă-n negură furtuna,
Se vor șterge în noapte
cei mai blânzi flori,
Nu vor viețui,
să sărute-n zori lumina.

N-o să mai știi că luciul
apei făcea valuri,
Când ne oglindeam
în unde argintate amândoi
Și alergam ca doi copii
desculți pe maluri,
Eliberând din palme
împreunate fluturi roi.

Resemnată

Resemnată, mă sting
ca floarea roșie din glastră,
Palidele-i seve,
mai sorb suflare din fereastră.
E ceață în privire
și vise diafane se destramă,
A trecut totul atât de repede iubite
și e toamnă.

Amintirile le-adun, prețioase, plângând,
Le pun cu mâini tremurânde-n
casete pe rând.
Le înșir ca pe sfinte mărgăritare,
Să nu se transforme în tristă uitare.

Nu plânge și tu,
lumină blândă de ceară,
Lacrima ta grea
de sticlă mă înfioară.
Nu te stinge,
mai luminează în noapte
Și adu-mi înapoi, trecutele șoapte.

Doar grăul vreau să-l cerni

Caut zorii,
Zorii aceia, în care îmi spuneai
că sunt frumoasă,
Când chipul îți lumineam,
înțelegând ce înseamnă acasă,
Când mă strângeai în brațe,
visuri izvorau,
La geamuri,
roiuri verzi de muguri înfloreau.

Când pruncii mă țineau
de poala rochiei din voal
Și din mânuțele lor mici,
îmi făceau dulce șal,
Când totul ne părea un vals senin, ușor,
Ca aripile desfăcute-n tainic zbor.

Peste noi trecut-au multe ierni,
Din pleavă, doar grăul vreau să-l cerni,
Așa e viața, cu soare-aprins și nea,
Tu,vreau să rămâi, cu ce-i frumos din ea.

Visând

Îți întorc manșetele cămășii visând,
Cum aş întoarce vremea trecătoare,
Nodul cravatei este atât de strâns,
Îți ușurez suflarea din strânsoare.

Prin jaluzelele-aurite se preling,
Raze de miere, ca prima-nbrățișare,
Doar perna mea știe,
când ochii triști îmi plâng,
Privind spre ușa deschisă-n așteptare.

Lan de pace

Privirea ta-n amurg îmi pare,
Un lan de nesfârșită pace,
Zăbovesc să sorb lumina,
Ce în curcubeu se preface.

Ți-alunecă mâinile pe umeri,
Apă lină, atât de mlădioasă,
Tâmpla-ncet mi se înclină,
Plăpândă atingere tandră și sfioasă.

Strivite buze fără grai,
Se recunosc fără cuvinte,
Din zări se tânguie un nai,
Dorul ne-nvăluie cuminte.

Simt răsuflarea din zboruri celeste,
Unindu-ne într-o undă înălțătoare,
Dantelă deșirată - suavă risipire,
Fulg ușor pierdut, în mieroasa boare.

Sideful

Din poala cerului s-a revărsat sideful
Pe întinderi adormite de mare,
Cu fir lucios de-argint
țivind tainic ghergheful
Și raze înzourate de soare.

Oglinzi paralele de apă și văzduh,
Zvon de zbatere diafană de-aripă,
Respiri al îngerilor înălțător duh,
Eternitatea s-o prinzi doar într-o clipă.

Lacrimi sărate în roiuri de lumină,
Purtate de-adierea-n blândă boare,
Zarea deschide porțile largi, senină,
Pescărușii se înalță spre soare.

Copii uimiți, zorii limpezi de zi,
Se ridică pe sprintene vârfuri de picioare,
Să vadă dincolo ce-o putea fi,
De linia dintre bolta cerească și mare.

Poleită măiastru de-o nevăzută mână,
Marea își cântă dorurile-n șoapte,
Pe-a largurilor întinse
de smarald stăpână,
Aruncă-n valuri perle din palate.

Mai aproape de stele

Mai aproape de stele
cu-n omenesc gând,
Întindea brațele deschise
spre nemărginire,
Solitar, simțea ropotul ploii plângând,
Pasăre rănită-nsetată de roua din iubire.

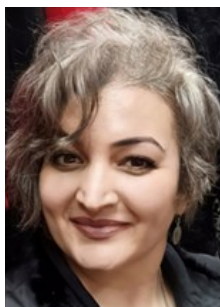
Spart-a cu-aripa trudită
ceasul vechiului turn,
Și-a pus șei,
pe bidivii timpului ce zboară,
Eternitatea o soarbe
din clipe ce n-apun,
Prinzând la gât iubitei,
perlele în seară.

Privește de sus,
veghind,ager condor,
Strop lucid – verigă vie în univers,
Cu trezvie în omenescul lui dor,
Scrie senin, pe bolta cerului, un vers.

Iubind, dăruiește-ncredințat iubire
Și parcă timpul grăbit stă în loc,
În zori de zi, din rouă, primenire,
Ține aprins în vatră, tainic foc.

Privirea își înalță cu înțelepciune,
Sărutând încredințat straie îngeresti,
Sufală din visurile-i urma neagra-zgurii,
Lăsată de pași trecători, omenești.

Ina Dumitrescu

Iubire fără colivie...

În pridvor am venit cu ninsoarea-n cunună
Să-ți scutur zăpada ce privirea îți cerne.
În ochi am iubire... pe buze prescură
Și-n suflet port liniștea cu petale perene.

Frigul dispare în ritm insipid, neștiut...
Devenim dintr-o dată bogați de iubire,
Ninsoarea învăluie cu veșmântu-i plăcut
Ce ne coase tăcerea cu o mie de fire.

Două inimi albastre, închise-n chilie
Își deapănă clipe în timpul uitat...
Da! Vorbele toate „s-au făcut colivie”
Însă ușa-i crăpată... e zăvorul stricat!

Se ating două inimi într-o zi călătoare
Când ninsoarea e vis și vara sărută,
Când dispar colivii și tăceri și zăvoare
Și iubirea renaște dintr-o toamnă pierdută.

Iarna celor douăzeci și patru...

S-a răsturnat iarna
în mirarea oaselor ce se modeleză
dupa forma palmelor tale...
și mi-a plouat cu dulceață
și unt pe trupul ars
de focul privirilor arămii...
Măinile tale,
căuș rotunjimilor mele nasc fluturi
ce se zbat flămânzi de rouă și zbor.
Parfumul tău mi-a străbătut
epiderma și s-a contopit
cu surâsul miresmei mele...
Douăzeci și patru de zâmbete
s-au pierdut nebune
în dezmierdări oftate
și săruturi plagiate dintr-o altă viață.
S-a răsturnat iarna
în tremurul buzelor ce murmură învoieli

cu primăvara ochilor tăi,
ce-și împrăștie hămesită florile
în grădina trupului meu.
S-a răsturnat iarna în timpul iubirii,
ca o clepsidră și curge
asemeni nisipului, puțin câte puțin,
până tot cuprinsul
se transformă în fluturi și zbor...
S-a răsturnat iarna și fulgii urcă
fierbinți către zâmbetul meu...

Viața ca o ceață...

Nici noapte, nici zi, doar o ceață profundă
Îmi mângâie ochii înverziti de căprui.
O pală de vânt rătăcită, zăludă
Aleargă șoptindu-mi: ai răbdare să fi!

Spații goale se așază perfide, râzând,
Adâncindu-mi tristețea de tine... de noi...
Levităm neștiuți într-un vid fără rid
Așteptând timpul nostru,
rădăcină de doi...

Mă privesc în oglindă și nu știu cine sunt.
O femeie străină se uită la mine...
E lacrimă oarbă pe un ochi adormit
De iubire, de zâmbet, de curaj și de tine...

Mă retrag în bezmetica-mi ceață ce curge
Într-o limbă ce greu o-nțeleg, dar o știu
Și mă-ntreb fără sens, de ce viața alege
Să ne fie oricum, să ne dea... sau să nu...

Femeia... spin și trandafir

Abur răsucit ce formă capătă
în absolut,
Trup subțire ca de fată,
trandafir sculptat în fum,
Spin tăios cu vârf
ce arde între modelări de lut,
O morgană sidefie
se-ntrupează alb din scrum.

Câteodată e tristețe,
slugă ce stă pe un tron,
Altădată prizoniera
unor vise netrăite...
Floare-albastră,
floare ninsă răsărită din beton,
O necesitate sfântă
printre lacrimi învrăjbite.

Uneori este parfum,
alteori este uitare...
Mai tot timpul stă cuminte
într-o colivie mută
Unde-și caută iubirea
și se roagă de iertare
Pentr-o vină ce n-o are
dar de viață-i dăruită.

Ieri a fost poate furtună,
azi aduce liniștea.
Ostoire fără urmă de intenții
ce rănesc
Este ea, femeia spin,
trandafir de catifea
Și tăciune și sublim,
demon-înger pământesc.

E pace, mamă

A fost o noapte rece, dar ciudată
Și am avut un vis în visul meu,
Era război dar eu visam că-i pace
Și-o linișteam cu drag pe mama... eu...

Încă e pace, dragă mamă!... Auzi?
Încă mai cântă vrăbii pe la geam.
Azi ploaia încă-i clară... și-i liniște,
Se-aud doar mugurii
ce se trezesc pe ram.

E pace mamă... doar ai visat urât,
Doar gândurile-au explodat
în mîntea ta,
Îți faci prea multe griji ce te doboară!
Te rog, închide-le cu lacătul
din mîngâierea mea.

Da mamă... este pace, simți?
Încă miroase-a iarbă
și-a zbor de gărgărițe,
Încă mai coacem pâine
din grâul nins cu soare
Și sufletele noastre
încă mai au dorințe!

Încă e pace mamă...
și noi încă iubim!
Încă mai strângem mâini
și ne îmbrățișăm,

Ne facem scut din lacrimi
și lance din surâs.
Tu dormi în pace, mamă, eu...
mai scriu un poem!

Vin să trăiesc

Dorul de ființa mea o știi bine,
n-o să moară,
torturat vei fi mereu
pentru vina de-a mă pierde
din orgoliu într-o seară.
De ce te-aș mai vrea din nou
chiar de templu-ai deveni?
Să mă rog în miezul tău
să îmi piară demonii?

De-aș putea să cred o clipă
că-mi păstrezi în ochi lumina,
n-aș purta lui Dumnezeu plânsul
și iubirii vina.
Ți-aș lăsa buzele albe
să-mi sărute mîngâierea
și în brațele-ți de înger
voi trăi reînvierea.

Doamne, cum poate iubirea
să transforme existențe!
Cum înlătură blesteme,
născând dulce frumusețe!
De-aș ști că răsul luminii
îți va fi miere mereu
Aș veni să-ți gust dulceața sufletului,
domnul meu.

Nu aș fi crezut vreodată
că ai să capitulezi
și iubirea o să poată să te-nvețe
să dansezi...
Că în nopți pline de lacrimi
vei dori să-mi fii doar mie,
clipă ultimă de viață,
fără picur de mînie.

Timpul trece? Nu!
Doar noi trecem prin tic tacul lui.
Bătrânețea da, ne-ajunge,
însă-n noi suntem copii.
Nu te vreau în aur prins
dacă vrei ca să iubesc!
Îmi ajunge că-n apus
îți dorești să te trăiesc!

Elena V. Piteș

Palmele mele

Palmele mele
Palmele tale
Palmele voastre
Iubiri
Deznădejdi
Dureri
Fericiri
În brațe au strâns.

Memoria lor
Cu povești
Închinăciuni
Și-mbrățișări
De copil
Este plină.

Este
Tot ce au ele
Mai Sfânt!

Gânduri

Gânduri albe
Gânduri negre
Loc în creier
Își dispută.
Luptă-acerbă
Frământare
Așteptare
Și derută.
Știut este din vechime
Mintea și cu inima
Strategia vor decide
Ce e bun va triumfa.
Lumina,
Va lumina!

Prin ochi

Prin ochi și suflet
Lumină și-ntuneric
Ca o clepsidră întoarsă
Ne socotește anii.
Noi așteptăm cuminți,
Stâncă ne vrem
Dar vântul
Și apa
Prefac totul
În nisip.
Și din nisip
Stânci noi vor răsări
De care,
Domnul slavei
Se va îngriji.

Îți dăruiesc

Îți dăruiesc
Lacrime mea
Te rog
S-o păstrezi
S-o pui în ierbar
Sau în insectar
Sau în *lăcrimar...*
E tot ce am mai scump
Udă de vrei
Floarea
Sufletului tău!

Picături

Picături de ploaie
Picături de lacrimi
De oameni
Și oameni
Picături de cerneală
De sânge și apă
Picături cu miros
De floare
Toate pică pe noi
Pe voi
Și se întorc în eter...

Voi femei

Femei mironosițe
Elixirul vieții pe pământ
Mame, fecioare și bunici

Eroine pentru cei mari și mici
Idei ce dau tărie și avânt
Mereu sunteți acolo și aici
Iubire pentru tot ce-i sfânt
Rodiți un viitor și-o nouă treaptă
Obol într-un prinos de suferințe
Noian de bucurii ce ne așteaptă
Oricând printre prieteni și mișei
Steluțe-aprinse pentru vechi căințe
Icoane radiind frumsețe în cetate
Trezind în cei de-aproape bunătate
Enigme peste veacuri, voi femeii!

La un ceas

La un ceas suntem acum,
de Centenarul preamărit
Spre noi ochii își îndreaptă
toți acei din răsărit.

Vin acum din toată lumea,
să ne dea idei domnești
Noi îi așteptăm cu drag
s-ascultăm a lor povești

România și românii,
pe toți îi primesc cu drag
Așa cum primesc părinții
pe copiii lor în prag

Dar ne-am bucura nespun,
dacă fostul nostru rege
Ferdinand împreună cu regina
din neant ne-ar da o lege.

Picuri de taină

Picuri de taină
Dacă am primi
Poate viața ni se
Va schimba
Mânia se va domoli
Răbdarea se va instala
Mândria
În smerenie
Se va transforma
Vom fi mai darnici și
Mai cumpătați
Iar Dragostea
Va înflori
Ca un trandafir
În zori de zi.

Prin deșertul disperării

Prin deșertul disperării
trec părinții mei plângând
Nu mă dau deloc uitării,
chiar vorbesc cu mine-n gând.

Prin deșertul disperării
trec nebuni ai mei părinți
Ei se duc spre largul zării,
lipsa mea i-a scos din minți.

Prin deșertul plin de lacrimi
trec tăcuți părinții mei
Oare ei au multe patimi,
cum să fac s-ajung la ei?

Prin deșertul plin de soare
părinții mei cu glas duos
Și amarnic varsă lacrimi,
chemând fiul lor frumos.

Prin deșertul plin de lacrimi
doi părinți de mână trec
Urcând rugăciuni la ceruri,
astfel viața și-o petrec.

Prin deșertul disperării
pe-unde trec părinții mei
Eu încerc să le fac drumul,
presărat cu flori de tei.

Prin deșertul disperării
trec părinții în genunchi
Ducând crucea lor prea mare
spre un cer de-albastre stânci.

Prin deșertul disperării
merg răniți și pătimesc
Aduc laude-nchinării,
doar eu știu cât îi iubesc.

Prin deșerturi arzătoare
trec ai mei părinții pe brânci
Le-am făcut viața frumoasă,
nu mă pot uita de-atunci.

Spre deșertul deznădejdiei
dragii mei părinți se-ndreaptă
Eu încerc să le-ndrum pașii,
să le-arăt calea cea dreaptă.

Prin deșertul veșniciei
noi prin noi suntem nimic
Șansa noastră e în ceruri
care ne ajută-un pic.

Eugenia Spătaru

Hai, viață, să bem o cafea

Hai, viață, să bem o cafea
Astăzi te chem, ești invitata mea
Vino, e scaunul gol și te așteaptă
Hai, viață, vino, nu fi nedreaptă!

Cafea la ibric să bem împreună
Și ziua s-o începem cu voie bună
Hai, nu te lăsa prea mult rugată,
Adu-mi și-un zambet pe chipul de piatră!

Și vezi cum faci, caută în buzunare
Și zahăr de n-ai, adu un pic de sare
Gust să capete cafeaua la ibric,
S-o bem cu plăcere, s-o bem pic cu pic!

Haide, viață, nu fi timidă
Dau drumul la foc, îl las să se aprindă
La flacăra lui vom sta amândouă
Și-om împărți căldura în două!

Și vezi de găsești pitit pe undeva
Un bob de zahăr, adu-l și nu întreba
Dacă ajunge, de-i mult, sau de-i puțin
De pus într-o ceașcă ce-i plină cu venin!

Și vezi, poate găsești undeva la vânzare
Un pic de căldură și-o rază de soare
Cumpără tu și bine plătește,
Căci soarele de-un timp mie îmi lipsește.

Hai, viață, vino degrabă
Cafeaua de tine mereu mă întrebă
Vino s-o bem, s-o bem azi împreună
S-avem zi cu soare și inimă bună!

Noapte cu priviri dantelate

Cu priviri dantelate mă învăluie noaptea,
Obrazul îmi atinge și-mi fură singurătatea
Din stele îmi țese perdele de lumina
Și gândurile mele nopții se închină.

Sub priviri dantelate timpul repede curge,
Secundele trec
și sângele prin vene se scurge
Bătăi de tic-tac se aud din perete
Și umbrele în geam joacă incerte.

Sub clarul nopții și priviri dantelate,
Luna coase cu fir de aur vise furate
O stea zâmbește dintr-un colț de cer
Și totul în jur e liniște și-un sac de mister.

Sub priviri dantelate
pământul încet se rotește,
larba și codrul cu noaptea
pe ascuns se iubește
Și stelele dansează
printre crengi bătute de vânt
Și-n inima mea se rotește ușor,
un singur cuvânt.

O noapte târzie,
o noapte cu priviri dantelate,
O noapte ce-n brațele-i de mătase
vrea să mă poarte
Și-n ritm de tic-tac
secundele încet se liniștesc,
Sub priviri dantelate
în vise de noapte pășesc.

Auzi-mi chemarea

Auzi-mi chemarea cum strigă și se zbate,
În nopți de dor și-n mii de șoapte
Pe aripi de îngerii o trimit la tine,
Auzi-mi chemarea, privește-o cum vine!

Auzi-mi chemarea din noaptea târzie,
Ce așteaptă un semn, așteaptă să vie
O stea îi luminează cărarea spre tine,
Auzi-mi chemarea, privește-o cum vine!

Auzi-mi chemarea din suflet și gând,
Ce nopții cu lună pe-o lacrimă i-o vând
Pierdută în doruri și multe suspine,
Auzi-mi chemarea, privește-o cum vine!

Auzi-mi chemarea ce-n inimă vibrează
Și-a mea iubire ce-n tic-țacuri dansează
O iubire ruptă din ceruri senine,
Auzi-mi chemarea, privește-o cum vine!

Auzi-mi chemarea și nu te împotrivi,
Nici pasul, nici urma nu i-o strive
Deschide-i cărare printre valuri line,
Auzi-mi chemarea, privește-o cum vine!

Auzi-mi chemarea, de vrei s-o auzi,
Cu inima în palmă, de poți, să-i răspunzi,
Dar iubire de n-ai, nu răspunde chemării,
Las-o să se înece în valurile mării!

Întreabă un bătrân

Întreabă un bătrân,
întreabă-l ce mai face,
Oprește-te o clipă,
din drumul tău te întoarce
Și puțin timp să-ți faci,
oferă-i dar frumos,
Că tot ce îi poți da, e timpul prețios.

Întreabă-l cum o duce
și de-a lui sănătate,
Întreabă-l de anii grei
și cum îi duce în spate,
Întreabă-l de-i e bine,
sau ceva poate îl doare,
De zilele-i sunt bune,
sau toate sunt amare.

Întreabă-l de-ai lui ani, frumoși,
din tinerețe
Și poate o să uite
de greaua bătrânețe
Și-n timp să se întoarcă puțin,
câte puțin
Să uite de amar,
să uite de-al său chin.

Întreabă-l de are un loc
și undeva o casă,
De are o pernă moale
și-un scaun la o masă,

Și de merinde are,
să pună ceva în gură,
Sau sufletu' îi tânjește
după o îmbucătură.

Întreabă-l de-ai lui dragi
ce poate nu mai sunt,
Întreabă-l de e singur,
pustiu pe acest pământ,
Întreabă-l de copiii,
de frați și de nepoți,
Întreabă-l cu iubire,
întreabă-l tu de toți.

Întreabă-l cum socoate
și-n lume cum se face,
Să nu urăști pe nimeni
și-n suflet să ai pace
Întreabă-l că el știe,
căci viața l-a învățat
Cum să trăiască în pace,
cu sufletul curat.

Întreabă-l cum să ierți
pe cel ce ți-a greșit
Și fără de regret, cândva te-a umilit
Întreabă un bătrân
ce stă în apusul vieții
Și-n urma lui privește la anii tinereții.

Vorbiți cu ei acum,
cât încă sunt în viață,
Căci timpul lor se adună,
încet pe-un ghem de ață
Și poate le-a rămas,
doar un capăt subțire
De care se agață,
în această omenire.

Priviți în ochii lui, priviți-l cu blândețe,
Chiar dacă chipu-i
este lovit de bătrânețe
Priviți în ochii lui, priviți a lui lumina
Chiar dacă chipul e bătrân,
inima îi este plină.

E plină de iubire,
e plină de închinare
Și sufletul lui singur își caută alinare
Fă-ți timp și-ntinde-i mâna,
nepăsător nu trece,
Căci roata se învârtește,
în lumea asta rece.

Ioan Vasiu

Catrene

m-ascund în poeziile ce plâng
m-ascund în amintirile ce curg
m-ascund în al iubirii verde crâng
m-ascund în norul blestemat de-amurg

*

am crezut că poate iarna ne-a uitat
și că toamna tristă nu vrea să mai plece
dar se pare prieteni că ne-am înșelat
a-nceput să ningă și-n vis e mai rece

*

vreau să vă fac prieteni un cadou
acum când se ivește anul nou
unii veți spune că-i un dar prea mic
dar e-un poem sincer ce vi-l dedic

*

pe Eminescu îl visez mereu
cu Pușkin mă-ntâlnesc la bibliotecă
îl caut pe Esenin când mi-e greu
pe Blaga îl ascult în fonotecă

*

v-am oferit în fiecare zi
câte-un catren din suflet de om bun
nu știu de-n noul an mă voi opri
dar știu că am destule să mai spun

*

înmușuresc picioarele la masă
când pruncii se întorc din nou acasă
iar zarea râde și e mai senină
când mama-i cheamă lăcrimând la cină

*

am pus deoparte versul ce l-am scris
în altă parte versul ce-o să-l scriu
doar printre versuri pot să Țes un vis
în versuri niciodată nu-i târziu

*

stoluri de catrene-mi intră-n casă
cuibărindu-se în gândul meu
și niciunul nu vrea să mai iasă
cred că mi le-a trimis Dumnezeu

*

n-am nicio vină că sunt visător
n-am nicio vină că zâmbesc mai rar
să fii romantic nu-i deloc ușor
să fii poet înseamnă să ai har

*

e disperată toamna și mă strigă
îmi face semn pădurea c-un ștergar
plânge octombrie sub o ferigă
pe cer soarele râde tot mai rar

*

iar rătăcește toamna pe câmpie
iar se aude toamna murmurând
iar stoarce toamna strugurii prin vie
iar bate toamna nucii rând pe rând

*

se plimbă toamna veselă-n caleașcă
e-un ritual nemuritor și sfânt
de plictiseală tot orașul cască
și pomii-n parc renunță la veșmânt

*

și îngerii vorbesc la telefon
și toamna umblă ziua dezbrăcată
și muntelui îi place cu breton
și moartea joacă teatru câteodată

*

dau un catren pentru o toamnă blândă
dau un catren pentru un cer senin
dau un catren celui ce vrea să-mi vândă
o amintire dizolvată-n vin

*

ascult concertul broaștelor pe lac
și simfonia viespilor sătule
miroase-a toamnă și a barabule
mă-mbăt în vis dar nu am ce să fac

*

în plină toamnă pomii dau în floare
chiar dacă ziua-i scurtă...noaptea-i mare
și soarele tot mai târziu răsare...
vă-ntreb...se-ntoarce primăvara oare?

*

pare-se că toamna asta în Ardeal
e mult vinars
iar pesta porcină-n sate
nici acuma n-a ajuns
marmelada fiartă-n tindă
niciodată nu s-a ars
vioriștii merg la nuntă
cu arcușul bine uns

*

acum când toamna e atât de calmă
iar fluturii se joacă-n ochii mei
vin graurii să-mi ciugulească-n palmă
și din nucile coapte sar scânteii

*

mă-ntreb de ce plâng strugurii în vie
mă mir de ce plâng îngerii-n altar
mă-ntreb de ce plâng caii pe câmpie
mă mir de ce plâng norii tot mai rar

*

și toamna greierii sunt în concert
când cerul înstelat e mai ursuz
iar balul nopții încă e incert
și vântul se ascunde-n cucuruz

*

scriu câte-un vers pe frunze de castan
scriu câte-un vers pe un fular de lână
scriu câte-un vers pe norul diafan
știind că-n urma mea o să rămână

*

ne-a păcălit vara spunând că pleacă
și-n urma ei potop de ploii reci vin
dar toamna râde precum o dădacă
și-i cald ca-n iunie cu cer senin

*

cântecele mării abia se mai aud
cocorii-s pregătiți să plece înspre sud
doar pescărușii plâng în somn pe țărmul ud
mie mi-e dor să joc la nunta din Abrud

*

mă plimb cu toamna ținându-ne de mână
și adunăm de pe alei castane coapte
refuză vara în urmă să rămână
și ne recită-ntruna poezii în șoapte

*

par norii niște gheme mari de vată
nici râul nu mai poți să îl îngâni
nucile coapte cine să le bată
că-n sat au mai rămas doar doi bătrâni

*

se duc ai noștri-ntruna rând pe rând
să-și caute-alinarea printre stele
în urma lor se-aud fântâni plângând
și case triste suspinând cu jele

*

mă strigă moartea dintre bălării
în timp ce rătăcesc pe-același drum
și-i spun răstit fără a o privi
să mă aștepte că n-am timp acum

Angela Cârcel

Melodia furtunii

Îngân melodia furtunii din
sufletul meu,
mi-e teamă că mâine
nu o voi mai recunoaște,
încerc să mențin focul aprins
în acest șemineu,
o stea din cer cade,
iar alta de-abia se naște.
Nu-mi spune nimic,
poate-n zori voi dispărea ca un fum,
orice vis într-o zi la orizonturi
se pierde,
orice flamă aprinsă
se transformă în scrum,
orice gând odată încetează
să mai dezmiere.
Prima adiere de vânt
mă va duce departe,
iar ploaia aspră vă șterge
orice urmă de-a mea
și cântecul trist se va topi
în imensitate,
tăcut, fără a încerca
să-și atingă-nălțimea.

Vis și realitate

Între vis și realitate
rămâne doar parfum
de nostalgie
și-un surâs ca o licărire
de flamă
într-un adânc întuneric.
Stau bine în templul meu
de magie,
iar timpul îmi este
lacrimă ce trece din

vamă în vamă
căutând-și rostul într-o
lume ce are nevoie
de inși fericiți.
M-am scufundat
în pământ ca sămânța
pentru a ieși
din nou la lumină,
ascultând glasul țărânei,
în existență-mi precară
mugurii îmi sunt istoviți,
dar o altă viață începe-n
acest anotimp
și iarăși contez pe vлага
ce-mi vine din rădăcină.

Și dacă tu nu știi

Și dacă tu nu vrei să știi
ce-i fericirea
și viața nu dorești din plin
să ți-o trăiești,
și dacă dragostea doar
cu privirea
o cauți mereu tăcut și obsedant,
dar ți-o-ascunzi
de tine însuși
sau de această lume
cruntă și fugace,
și dacă-ți este frică să iubești,
iubirea se va pierde în neant
și printre aștri-și va găsi menirea,
în stea se va preface,
chiar rămânând
în veci fără un nume,
nu va mai ști nimic
de oameni muribunzi,
de judecăți ostile
și va luci pe cer o veșnicie,
cea mai frumoasă
stea din univers,
iar sufletu-ți de dragoste orfan
ți-ar rătăci hoinar
o viață-n a medaliei revers,
în mrejele plăcerii
țesând în umbră amăgiri febrile,
cu jar incandescent de luminar,
va arde-ntruna-n coardele tăcerii
privind la cer prin nor alb diafan.

Mihaela Mircea

„Fiecare cădere are zborul ei!”

Gând de toamnă

Azi cuvintele au miros de toamnă
O toamnă foșnitoare dacă-aș privi cărarea
Lumina cadé blândă, aprinsă clipa trece
De crâncene chemări
se umple acum zarea

Din scoarța timpului mereu avem de scos
Amurg și Răsărit sau dimineți cu rouă
Știi? că tot ce e departe e frumos!
Și-ntotdeauna, cu drag,
aștepți o clipă nouă!

Secvență

Pe filele străine încerc să trec
un alt decor
Ah! câte mă dor!
Și câte ceasuri trec
prin cerneala îndoită cu lacrimi
căutând brațele tale prin undele timpului
Mi-e dor! mi-e dor! atât de dor...!
Încât din arămiul anotimpului
încerc să ies
și-ncerc să zbor! să zbooor!

Pastel

Printre stânci și alge-albastre
Valul zvelt își face loc
Adunând câte-o poveste
Și lăsând din loc în loc
Blânzii pescăruși albi peste
O fărâmă de noroc!
Și de-atâta vis și dor
La țarm, pașii, prin nisipul
Galben, fin și arzător
Colindând la întâmplare,
Prind pe gleznă ca din zbor
Lănțișor sticlos de sare!
O!câtă bucurie în suflet, astăzi, port
Că sunt și eu un timp din timp
Și marea îmi oferă-acest suport
Din anotimp în anotimp!

Castani în floare

Au înflorit din nou castanii, vii?
Florile albe, roz, trandafirii
Sunt altfel azi, nu-s cum le știi
Ca fluturii zâmbesc în soare și...
Te-aștept în bulevard la ING!
Câtă iubire-a pus natura-n floare
Și ce mireasmă! aș îndrăzni să spun...
Pământu-ntreg pare scăldat în soare
Privirea îmi aștern la drum să zboare
Ca tot privind, să tot adun
Pe aripile versului să pun
Castani în floare!

Amândoi

Amândoi în ora întrebărilor
Exploratori prin timp
Visăm să urcăm în turnul visurilor
Scriindu-ne povestea
Alegerea e numai a noastră
Zidind liniștea în care să pătrundă
Fiecare val de mireasmă
Al primăverilor care vor veni!

Învață...

Învață să ascuți
că dacă ne vom rătăci
ceea ce a mai rămas
din jumătatea nevăzută
se va risipi
în asprimea timpului;
Învață să taci
cum tace stânca și ascultă suferința
fiecărui val care se lovește de ea;
Învață să învii
chiar schilodit de durere
refuzând pelinul timpului;
Învață să speri sângerând
și pune pe serpentinele fiecărui gând
măcar din loc în loc
un surâs dintr-un rând
de iubire flămând...
Numai așa vei vedea
lumina crescând;
Învață să ascuți,
să taci,
să speri,
să învii
Totdeauna va mai fi
o a doua zi!

Maria Giurgiu

Dansul vrăjit al lebedei
(*Inspirat din baletul
Lacul Lebedelor*)

Eram prințesa fulgilor de gheață
pluteam pe nori de argint, dansând...
Robalt c-o vrajă și-un blestem perfid
hain m-a-ncarcerat într-un
veșmânt de lebedă
Iubire să nu mai cunosc nicicând!
Cu arbaleta-n goana lui
Sigfrid vrăjit, mă hărăzise morții!
Cu ochii ei de foc, iubirea rănită
i-a țintuit în arc, săgeata-i otrăvită.
Geniul rău de veacuri
clocește în alambicul său,
Venin de viperă, nori negrii, grei,
-cruci pe soarta Odettei
și neîncetat conspiră.
Iubirea iar și iar pusă la zid!
Răpusă-n dansu-i tragic
zidită-n colții de argint ai gheții
sângerază inima lebedei...
agonizând, abia respiră,
când...
inima prințului amăgit,
se scutură de blestemul
și de vrăjile negre.
- Flacăra arzătoare
baletul dragostei
pe lacul de-argint!
Magia iubirii
e lacrima inimi,
lui Dumnezeu,
cu iubire a plăsmuit Creația!
Puterea incontestabilă

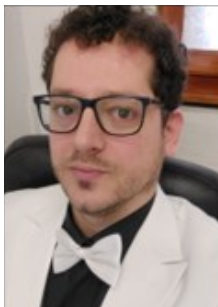
ce învinge blestemul.
- Cu arbaleta-n goana lui
Sigfrid vrăjit, mă hărăzise morții!
Cu ochii ei de foc, iubirea rănită
i-a țintuit în arc, săgeata-i otrăvită!

Paiate și măști

Regizor pefid esti tu,
secol de întuneric
trezit din ruine!
Ne-ai închis viețile
în limitele unui balon de săpun
cu care se distrează nebune
în joaca lor anotimpurile.
-Oh! întunecat despot milenar
te joci iar cu destine
și ne joci la ruleta hazardului
năzuințe și vieți!
pe catarge zbuciumate-n furtuni
tărăști în pânțele nesățios al timpului
toate mărețiile lumii.
inexorabil, servești
la dezvățurile tale zeiești
fosile ale unor orgolii
născute din cretine iluzii
și bieți figuranți...
ne înșeli
cu străluciri
pe geana unei clipe,
pe noi muritorii
ascunși în fire de nisip
ne duc marea
vremilor tulburi
în adâncuri.

-Cocoțat pe o margine de pod
-îți admir apatică
Talentul de seducător.
Cum faci avansuri galant,
Frumoaselor (nu contează vârsta)
Și irezistibil, le schițezi
pe frunze veștede
câte-un chip ideal.

Sebastian Golomoz

Fado Coimbra

Dacă îți faci timp pentru ea
Oglinda devoalează
Infidelitatea superlativelor
cu o tandrețe acvatică
aripile fluturilor
recompun discursul
din ghilimele melancolice
al jocului celor zece degete
cerul e străbătut de o cale ferată
pe care te gândești s-o urmezi
doar când ești trist

ce anotimp urât în inima mea
nici calendarul de ceapă
n-ar fi putut să-l prevadă
un fluture s-a apropiat de-o floare
și a părăsit-o descurajat
de fragilitatea ei morală
te dădeai lebdă-n lighean
poezii visează pe proprie răspundere
îmi spuneai

nu ne mai iubim pe masa de snooker
pisica ei toarce pe canapeaua mea
între noi doar un suspin de chitară
și o bilă neagră
de ce n-am noroc la o fată de zahăr?
uite o întrebare al cărei răspuns
întârzie să apară

căzut pradă trivialității prezentului
strivesc în pumn o doză
ce îmi promisese că-mi va da aripi
deschid televizorul la pauza de publicitate
(bine că nu-i alertă de coronavirus)
un expert în a mima fericirea
dansează doar în prosop de baie
în timp ce pregătește cina

sunt la al doilea cocktail
piperul negru a cucerit deja
felia de mango
eu am făcut cuceriri degeaba
dacă inima refuză
mireasa nepotrivită
ca-ntr-un vis kafkian
eu nu mi-am dorit să fiu poet
mi-am dorit să mă însor

autoizolat la pieptul unui vis
cu acorduri de fado
într-o discreție desăvârșită
poemul s-a încheiat
tu încă te întrebi
ce-a vrut să spună poetul.

Dacă te visez

într-o lume fără coordonate
timiditatea-i doar o domnișoară
vetustă
imaginația e tratată precum o
rimă subestimată
astăzi frumusețea are haine
subțiri și scurte

(nici poeziei nu-i plac
cuvintele lungi
lăsați-o să respire...)

pe o barcă danubiană
la mila 80
marii visători se apropie
de-al doilea majorat
prietenul meu pictorul
visează să moară
ca Picasso
îngropat sub un munte
de fese și sâni
eu precum Van Gogh
privesc florile
ca pe niște femei
sunt un trup de visuri

dacă te visez
înseamnă că
exiști.

Orgolioasa infanță

Cu vântul a plecat cuvântul
iubire
de pe buzele inimii mele
pe harta cerului tău
exprimând o fericire perfectă
cu o caligrafie elegantă

eu sunt bărbatul
de care o să te îndrăgostești
orgolioasă infanță

excavând adânc
inimile propriei sensibilități
pentru o dragoste
de o tandrețe fără egal
oferită de un suflet combativ
refuzul nu e decât
un anodin inamic imaginar
focul pe care tu ai știut să-l aprinzi
veghează priviri
și sentimente împărtășite
în care chiar și orbii
ar putea citi că
noi suntem inseparabili
la fel ca poezia și muzica.

Unde

Unde albastre şușotesc
Despre neliniștea sufletului
Prin indiscreția unui
Romanțat excurs sentimental
Casanova se alege doar
cu o faimă delebilă
de vicii contemporane

Unde se vorbește prea mult
Despre iubire
Înseamnă că acolo
Aceasta lipsește
Iar sufletul dezabuzat
nu mai poate atinge
dintr-un scurt zbor fără aripi
clipa de fericire, visul

Speranțele nu pot fi
Recondiționate inteligent

decât cu înțelepciune
- semn de elevare spirituală -
ce e mereu cu un pas
în urma tristeții metafizice
și care, dacă
nu vine din iertare
atunci, de unde?

Iubirea, floare cochetă

Iubirea, floare cochetă
Naște prematur idila
Când boem o siluetă
Soarbe cafea cu tequila

El scapă din mâini ziarul
Concupiscent o privește
Ducând la gură paharul
Tracul i se ofilește

„Chelner, te rog, un șervețel
Și un pix, dacă poți să-mi dai
Ca să scriu un bilețel...
Aaa...și-un pliculeț de ceai”

Chelnerul se conformează
Și mulțumitul musafir
Pe șervețel îl pliază
Dând viață unui trandafir

Iar pe o petală scrie:
„Iartă-mă că îmi iau avânt
Frumusețe rară, vie
Dar „te iubesc” într-un cuvânt

Domnul pescar de zâmbete
Tomnatic și demn de stimă
Nu pregetă să cugete
Luptă-n ora anonimă

„O floare îți ofer în dar
Mulțumesc fiindcă ești
De mi-ai da un minut măcar
Ai câștiga fără să riști”

Surprinzând-o bucuroasă
Dintr-o sesizare mută
O întreabă: „Ce-ai zice să...?
Pst”, pe gură o sărută.

**Camelia Carmen
Stănescu**

La un pas de lacrimă

Să plâng,
mi-ar fi ploaie în amândoi
ochii
și unul din ei îmi leagă în fiecare dimineață
soarele de geană...
De ce mă plouă lacrima ta sărată
și mă doare,
mi-ar pune de sub geană
o-ntrebare...?!
Și ploaia ar deveni furtună dezlănțuită
de adâncuri,
smulgând din lunci
fotografiile ascunse de atunci,
când,
ochiul drept aprindea soarele cu patimă
și la un pas de lacrimă,
celălalt
lega cerul de visele mele,
cu cratimă...

Vise

Zori cu primăvară-n palmă
se dezleagă de tăcere
curgând raza diafană
peste umbrele stinghere.

Încă mai dansează vise
prin oceane de culori
dinadins parcă trimise
cu lumina zorilor.

Dintr-o floare mică-albastră
ghemuită lângă az'
se deschide o fereastră,
ca petala în extaz...

Trec șuvoaie de lumină
peste fruntea ei vrăjită

să ne umple de lumină
umbra clipei răvășită...

Dimineața verde-n frunză
ziua-și scapă zorile
în doi ochi verzui de muză
unde răd culorile...

Eu tresar pe-un fir de rază
tu îmi răvășești prin plete
și când tot în noi vibrează
sorbim viață pe-ndelete...

Pe statuia biciuită de ploi

Curgeam pe umărul tău
ca iedera pe statuia
biciuită de ploi, de ierni,
de lacrima stelelor gonită de umbre,
tăcerea ta
îmi răscolea cântecul inimii
care îmi pornea
sângele
spre o răscoală fără apărare...
doare? mă întrebai,
îmi vorbeai apoi cu lacrima
și îmi tăceai cuvintele
într-o adiere în care inima îmi tresărea
ca un fluture speriat...

De atâta singurătate
m-am aprins în toată răceala din tine
precum o ploaie trimisă
de îngerii
și de atunci curg mereu pe umărul tău
ca iedera
care nu se mai dezlipește de statuia
ce adăpostește
fulgerele.

Cui lași primăvara verde...

Cui lași mugurii să-nfloare,
când copacii-i desfrunzești
și smulgi ramurile care
au sclipiri dumnezeiești?

Cui lași iarba verde-n rouă
să se-ntunece în fir,
când în noi e Lună nouă,
luna noastră, trandafir?

Cui lași visul meu din tine
care strălucește-n noapte
și smulgi zorilor din mine
soarele ce-mi este parte?

Cui lași ploile să plouă
vraja noastră fermecată
când pe buzele-ți de rouă
dezlega sărut de fată?

Te voi da în judecată
pentru ziua mincinoasă,
când ai stins lumina toată
și-ai pus lacrima-n fereastră...

Două anotimpuri

Între iarnă și primăvară,
culori din noi,
ca un amestec de vise răsucite,
înnodate
și răstălmăcite,
încolțesc păduri cu copaci în care ramurile
se roagă
pentru o floare
măcar,
ieșită dintr-un foșnet de umbră...
Două anotimpuri cu aripile întinse
spre Cer,
unul prea rece,
celălalt prea verde,
se aleargă, se întâlnesc și se pierd
apoi
într-o lacrimă de timp,
care vecinic trădează viața...

Două anotimpuri desprinse dintr-o suflare,
poate noi,
unul prea aici,
celălalt prea acolo,
ca un amestec de vise răsucite,
anulate
și răstălmăcite,
se aleargă, se întrec și se așteaptă
apoi,
într-o tăcere a Cerului
cât vecinicia...

Spre porți de chihlimbar

Am adormit pe aripa unui fluture alb
și m-am trezit ramură
de cais
din care înfloresc visele primăverii mele
atât de târzii,
atât de departe de zbor
și impresionant
de aproape de noi anotimpuri,
din care mușcă timpul
până la sânge...

Am adormit pe aripa unui
fluture alb
și m-am trezit sorbind lacrima unui înger,
era dulce
ca lacrima de Tată...
Mângâierea Lui,
floare de iasomie botezată la miez
de noapte,
mă odihnește
azi,
pe iarbă de stele
și-mi pieptână visele până când devin
fluturi cu ochi de dimineți
albastre
care deschid poteci
de rouă dincolo de tainele
Cerului...

Credința Lui lipită de inima
care mă ține trează,
mă înalță spre porți de chihlimbar
decupate
din curcubeiele adăpostite de Lună
și mă așteaptă
răbdătoare,
adâncă și neatinsă de tunete
care fac Universul
să plângă...

Am adormit pe aripa unui fluture alb
și m-am trezit
păpădie,
mă rugam ploilor
să-mi lase Cerul în pace,
până când,
vor crește din mine curcubeie de lumină
cu suflet și zare...

Viorel Birtu
Părăianu

Rugă

din candela nopții
se aprinde o flacără-n mine
urc pe firul de iarbă cosit în ajun
din spini croiesc pe boltă cununi
clepsidra curge, se scurge
prin arșița lumii
plânge cerul tăcut
și lacrimi de piatră
coboară pe o cruce arzând
înmoi pana în mocirlă
prin vers să luminez clipa ce o să vie
mai adie o stea
în zbor către Tine
durerea Ta se naște firesc iar în mine
clepsidra curge și curge
prin freamăt de fruze
se frânge și versul în cuvinte de lut
la marginea mării
aștern ruga la cină
cu o vorbă, cu un cânt

Fluturi în noapte

Te priveam
erai o picătură de ploaie
goală
în bătaile de aripi
o fărâmă din mine
tremurai
te-am învelit cu vârful degetelor la asfințit
mi-ai acoperit buzele cu trupul alb
dăruindu-te
o clipă începută într-un sărut
aproape tot mai aproape
un țipăt scurt ca un semn de întrebare
aveam nevoie să respir,
să trăiesc, să iubesc
un future în bătaia luminii
pe umerii goi am așezat muguri

n-ai zăbovit
ai luat în mână însingurarea
lăsând în urmă o fărâmă de iubire
pentru a te găsi
plecând departe în noapte

Restituiri

Eram absentul prezent
într-o natură abstractă
o clipă inutilă rătăcită-neant
duminicile vorbeam despre dragoste
într-o rezervă a unui spital de ocazie
seara numărăm norii
credeam că trăiesc
când s-a înserat am știut
că trebuie să merg acasă
firesc nu am ajuns
trenul uitase să vină
n-avea șine
n-avea cine
împrumutasem timpului durerea
prea târziu am înțeles
ce fragilă era veșnicia
putrezise,
ca să mă ocolească

O zi

într-o zi
te-am cules dintre gânduri
a doua zi
te-am ascuns
într-o mângâiere pe o plajă târzie
să nu te rătăcești
printre suspinele mării
a treia zi
te-am ascuns între vânturile din sud
legând orizontul cu o eșarfă
a patra zi
te-am ascuns în așternutul stelar
învelindu-te cu sufletul meu
a cincea zi
te-am ascuns într-un vis nescris
a șasea zi
te-am ascuns între frunze
știi, toamna avea miros de femeie
a șaptea zi
te-am ascuns într-un sărut
furat, neterminat, cerut
erai soarele, erai apa, erai tu
eu...

O clipă rănită

o luntre plutește în larg ireal
valsează valul trist în umbra lunii
a fost de ajuns o clipă
acum a pierit
de cer o pânză de păianjen atârână bizar
sângerează aripa ruptă
pe cine să aștept
doar sfâșii gânduri pe cadranul stricat

Aproape de tine

ziua s-a prelins încet
peste clipe de întuneric
știi, iubirea era particular aceea mică
din care am alcătuit universul
mi-era dor de apa în care te scăldai goală
ca o desprindere
azi era azi
mă adăpostisem între frunze ca
să-mi liniștesc bătăile de inimă
aveam mâinile libere a te primi
împingând gândurile mele
aproape de tine
mă rezemam de cer în lanul de grâu
schițând chipul iubitei între stele
uneori ascultam bătăile luminii în ochii tăi
lunecând în uitare
aproape, tot mai aproape
cu palmele făceam noapte
pentru dragostea noastră
de umerii goi agățasem muguri
ascunzând în pântecul tău
fața nevăzută a lunii
femeie, atingere lină
o clipă începută într-un sărut
privirea îți învăluie sânii
lăsând în urmă fluturi
trecând dintr-o mângâiere
în altă mângâiere
așteptând să-ți străbat țărnișurile
căutând în fiecare atingere sufletul tău
dacă aș pleca
mă voi opri la fiecare răsărit
pentru a te trezi cu un sărut

Printre cuvinte nerostite

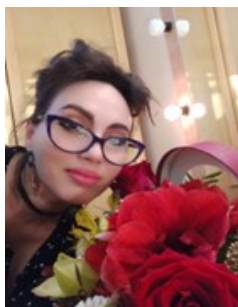
Plecasem cândva
Răsfoind cuvinte nescrise în gând

despre un prezent ce nu a fost nicicând
despre viitor nu-mi aduc aminte
uneori mă așezam pe un pat
să fac dragoste
credeam că în zori mă voi trezi fericit
tu mă așteptai dincolo
aveai brațele pline de iubire
în orașul mângâiat de valurile mării
eu măsuram nisipul în palma timpului
așteptându-te
apele gemeau printre pietre
cearșafuri de nisip pe trupul de gheață
pe aici, în altă parte
dincolo de toate
mâine va fi ieri
dar azi... eram fericit

Poetul

am lăsat privirea în urmă
să văd cum zboară
pescărușii peste zare de zare
trupul mă întrebă mereu
de ce eu, de ce eu...
mâine va veni aici
eu nu voi fi atunci decât o pană în vânt
lumânarea arde în depresii majore
rătăcesc năuc printre gânduri minore
seara mă închid între ziduri
să astup gândirea letală
din oase zdrobite de soartă
coboram pe un val
și mă scufundam într-o mare
plângeau pe țărnișurile nescrise
prin munți visam la aripi să zbor,
să trăiesc neștiutul
mai dați-mi o cană și un strop de pelin
pe aici mi-e dat să pier la porțile sorții
nu, nu vreau cenușă și nici vin
mai puneți în pahare un strop
din viața asta tristă și fără de noroc
să plec, să plec pe altă rută
să fur o viață din lacrima morții
plecam din vise încă o dată
mă întorceam între orbite sparte
fugeam de brațul sorții
să scriu, să scriu despre umila existență
a unui poet ce a trăit în lumea inocenței
pășeam stingher să nu strivesc lumina
tot căutând un munte dincolo de zare
întrebările au rămas, sunt multe
spune-mi Doamne, spune care...

Roxana Lupoae
Răcoreanu

O doză de iubire

Ia-ți doza de iubire
Din orice te-nconjoară,
Dintre petalele înflorite,
Din ochii ei scântâietori,
Din gândurile profunde,
Din fiecare zbor!

Ia-ți doza de iubire
Din zâmbetu-i năstrușnic,
Din vorba ei șoptită,
Din soare și din toate câte sunt,
Simțind cum te însuflețesc
Și-nțelegând, cu fiecare clipă,
ce-nseamnă să trăiești!

Ia-ți doza de iubire
Și îmbată-te cu ea!
Trezește-te! Nu ignora!
Nu-ntoarce capul!
Căci e chiar viața ta.

Verificat.
Cam complicat.
Am insistat.
Cu greu a acceptat.
În final, tratament administrat.

Atât de real dar imposibil

Pe cât de real părea,
Atât de imposibil,
Pe cât de frumos era,
Atât de complicat totul.
Pe cât de aproape,
Atât de departe a se împlini visul.
Am întins mâna să te ating
Te-ai spulberat ca o iluzie,
un puf de păpadie.
Ce durere!
Și totuși o amintire care nu se șterge.
Rămâne zidită-n suflet.
De atunci tot întind mâna spre

penele ce zboară-n vânt,
Lucruri simple care
ne-au plăcut atât de mult.
Simt golul lăsat în urmă.
Nu îmi mai doresc
decât să treacă timpul.

Destin

Spuneai că destinul are o misiune
Să ne aducă de oriunde mereu împreună,
Să sudeze legătura care trebuie să existe.
Destinul este ceea ce trebuie
să se întâmple indiferent de soare,
de ploie, de oameni,
Fără a forța pe nimeni,
Fără să joace anticipat ceea
ce e inevitabil la un moment dat.
Neliniștea celor care
nu au răbdarea înfăptuirii
duce la războaie inutile.
A alerga contra vântului fură din strălucire
și te lasă mut de durere și uimire.
Nu ceea ce simțeam ne era împotriva.
Ceea ce trebuia sau nu să se întâmple
ne transforma într-o barcă în derivă.
Lasă destinul să decidă
ce e rău sau ce e bine!
Nu incerca să schimbi un lucru
când momentul nu permite!
Lasă timpul să vorbească!
Lasă viața să curgă!
Lasă destinul să-și pună ordine în gânduri!

Întâlnire fierbinte

Cu o mantie de vâpăi veni îmbrăcat,
Așa încât la întâlnire fu cel mai elegant.
Părea înfierbântat,
nimic de comentat, și plin de dorință
Să îmi arate că e cu puțință
Să se ridice pe cer, acolo sus
Și să rămână, până la apus,
De ochii mei sedus.

În strălucirea apei, cu undele-i șerpuitoare,
Se oglindea el cu razele-i de aur.
Și nu e zi în care să nu vrea
Tot de la capăt mereu să o reia.

Nu trece timpul să nu-mi doresc,
În ale lui culori să mă-nvelesc,
Căldura lui să o iubesc
Și să-i ofer o îmbrățișare
De care știu că-i duce dorul.

Dar locul lui e atât de schimbător.
Nu reușesc să-l prind
oricât aş alerga de zor.
Nici nu își închipuie cât de frumos răsare
Și cum el, de obicei, în visul meu apare.

Viciu sau iubire adevărată?

Îmbrăcată în tăceri,
mi-au încremenit cuvintele pe buze.
Visez doar la
zburdălnicia gândurilor de odinioară,
Când tot universul purta numele meu
sub protecția privirii tale.
Să reprimdem chibritul!
Hai! Hai în balcon
la un fum și o gură de aer!
Fumează-mă până la capăt,
În timp ce-ți pătrund în fiecare por!
Soarbe-mă,
de dragă ce-ți sunt, dintr-o privire!
Alintă-mă
așa cum nu a făcut-o nimeni!
Permite-mi să îți fiu țigara dintâi.
Poate și cea de la prânz.
De ce nu și cea de seara?
Cât de plăcut poate fi să știu
că mă inspiri mereu cu aceeași dorință!
Să ard de la început până la final,
Iar tu să-mi întreții focul...
Ce poate fi mai frumos
decât să fiu țigara ta preferată,
fără de care nu te-ai putea lipsi niciodată?
Ar fi catalogat viciu sau iubire adevărată?

Inopinat

Ca un potop de zâmbete mi se revarsă
toate ideile și aş vrea
să le adun încet, cu grijă-n versuri
și-n șoaptă să ți le recit, pe rând, cândva.

Ți-aș așeza câte un vers
pe fiecare pleoapă,
Te-aș îndemna
să vezi ce-i mai frumos în Univers
Și-aș scrie ne-nterupt
pe bratul tău cuvinte
ce-ncep să prindă un înțeles.

Și tropa-tropa,
aș tropăi desculță, de zăpăcită,
prin iarba deasă și aş vrea

să număr fire, măcar, o mie,
doar timp să am pân' s-o-nsera.

Și-n toată liniștea ce se așterne,
cu atenție voi asculta
cum bate inima fără-nctare,
cum nu s-a mai pomenit așa.

Și-i doar un vis,
poveste fără de sfârșit,
cea mai frumoasă glumă,
ce nu știu cum a început,
dar va rămâne-n minte pentru totdeauna.

Salba de zâmbete

Și urma pasului îi era verde
precum și frunzele în crâng
Și gându-i luminos ca o scânteie
I-l tot zărea la orizont zâmbind.
De-ați fi văzut!
Voi, ce-i curioși de ce se-ntâmplă,
Pe loc uimirea v-ar cuprinde.
Mergea la braț cu bucuria
Și împreună le stătea atât de bine.
Dorea să nu îi plece prea departe
și să o lase a nimănui vreodată.
Cu zeci de zâmbete el i-a făcut o salbă
Cea mai frumoasă dintre toate cele...
Și-atât de drag îi era s-o poarte
De se mândrea cu ea la toată lumea.
Îi era și soarele și luna
Și zi și noapte și de toate
Tot alfabetul din care forma cuvinte,
Cea mai frumoasă nebunie.
De-ai ști! Era îndrăgostită
Numai la tine visa întruna.
Ce fericire prinsă în șiragul vieții!,
spuneau cu admirație drumeții.
Și poate te miri dar chiar aveau dreptate.
Ștrălucirea din chipul ei te asalta pe dată
de chiar nu mai știai de tine.
În ochii ei se oglindea tot Universul
Acolo se zărea și curcubeul,
Surâsul avea acea dulceață,
Dorind să îl privești în fiecare dimineață.
De-atâta exaltare, țopăia pe vârfuri,
Și se-nvârtea printre cuvinte alese,
Avea un fel anume al ei, de copiliță
Mereu atât de neastâmpărată.
O joacă plină de-nțeleșuri
Ce te purta în zboruri neimaginabile încă
Te zăpăcea și te vrăjea cu fiecare clipă
Iar tu doreai să-i faci doar ceea ce îi place.

Oana Frențescu

O altă zi

o altă zi cade pe gânduri,
praful oglinzii recompune lingușitor
iubirea imprimată în gol.

respiri atât de aproape prin ploaie,
prin bizarul zbor zidit în umbră,
prin visul fierbinte alergând prin piele!

neputința înmoaie lutul galben venusian
într-o nebuloasă.
ceva epuizant îmi torturează gândul,
ceva stins se aprinde,
ceva înflorește pe locul pustiu.
creionul desenează singur
dialogul surd cu luna plecată.
afară plouă.
frunzele ude vorbesc despre tine.

Toate sunt umbre

nu mă pot ghemui lângă tine
nu pot să-ți strâng în palme tăcerea
nu pot zidi zâmbetul pe chipul tău
toate sunt umbre
toate nevăzute
toate senzații
nu e nicio mirare
nici ochii tăi mari nu sunt
nu e nici verde
nici albastru
doar foi rupte cu silabe
întoarse pe dos
fără virgule și o mână
care scrie prezentul unui punct
din cuvântul niciodată terminat
care pe dinăuntru e totuna cu tine

Ultima secundă

pereții se leagănă-n unde
se rup în bucăți evanescent
printre limite sparte
și organe sfărmate

o nebunie iese din supapa morții
normalitatea e alienată
undeva ninge cu neant în creier
soldații se dizolvă cu bocanci cu tot
noaptea se ridică ca o pată uriașă
e o beție surdă zămislită-n iad

nu vreau
nu vrem să știm despre
nimicul croit în asfințit
schizofrenic sunetul e surd
tone de orizonturi dispar ca un fluid
nimicul e ultima secundă din noapte

Pentru că

pentru că mâinile tale nu au distanțe,
vocea ta are valuri sinuoase,
imaginea e salvată în nopțile reci.
sinapsa e cea care nu pleacă.

trebuie să fie un semn prelungit de viață;
o resetare târzie gata s-o ia de la capăt
până acolo unde sufletul
e captat de un vortex aprins.

sunetele încep să danseze.
încep să iubesc zâmbetul și
gândurile pictate în părul tău argintiu.
primăvara rescrie un scenariu
descoperit din norii gri.

Plouă

plouă cu ziduri
plouă cu întuneric
plouă opac
negrul acoperă ochii
pe un vârful de vers sunt gânduri nebune

tot adevărul despre respirație
se află în fiorul vocalelor
toate sensurile s-au rupt
imaginile se dizolvă încet în iluzii

recompus din setea privirii
și șoaptele mâinilor
ești între cuvintele care dor
și care tac
negreșit străzile au aripi
înecate de ploaie
adună tristeți și suspine
și toate punctele
și virgulele sunt înecate în neant

Martie

zâmbete pe buze
împrăștiere de cuvinte roz
flori spânzurate-n buchete
luna cu ochi galbeni
luată cu amândouă mâinile
de femeile stârnite de verdele crud

visele de pe marginea timpului
trezesc amintiri pe cerul nopții
e doar o sclipire palidă
ieșită din întuneric
noaptea pătrunde
ca o liniște înghețată sub piele

adevărul dansează
într-o altă lumină multiplicată
de zgomotul fetelor pășind peste prag
sângele se zbate lipsit de hotar
iar fluturii albi
apar odată cu vremea cea caldă

Ora plecării

ora plecării se ondulează cuminte
lumina cade pe marginea umbrei
emoțiile au spărturi pe orbite
blugii au găuri

ziua se ghemuiește în palmă
e tot mai goală și tot mai grăbită
zidurile bisericii
au o greutate nelămurită
Dumnezeu e ascuns între ziduri
conturul tăcerii împrăștie
tristețe pe margini
rugăciunea urcă singură spre cer

toate limitele țipă odată
nu au paranteze și
nici perfuzii de naufragiu
ecourile sunt un fel de sfărături
care se pisicesc sau latră
pământul devine tot mai mult un vis
eldorado pentru unii,

blestem pentru alții
în palme țipă amurgul,
secunda oarbă până la sfârșit
cu chipul tău de lut

Doar karma

doar karma știe drumul isprăvit în tăcere
cu orizontul tăiat în două
și tu de partea cealaltă
dunga de lumină e ca o ramură de măslin
care bate-n geam
e ca și cum m-aș desprinde iar și iar
până în timpul acela când mâinile iubesc
gura iubește
cuvintele iubesc
și totul e foarte aproape de mine

azul alunecă în neștire pe un deșert
într-o altă vreme aruncată între noi

Noaptea

noaptea e mereu tânără
fără riduri
e un alt miez cosmic
un panaceu cald pentru ziua fără visuri

tăcerea din spatele meu dilată dimineața
care intră pe geam
niciun cuvânt nu sare din tricoul tău moale
fragmente de pași târâie chemarea
spre locul de taină
sprijinită retoric de aceeași dimineață

prezentul revine ca un arici în lumină
nu-ți desenez umbra uitată acolo
continui căutarea fără răspuns

Magie eternă

pantofii sunt gata de plecare
sunt plini cu neliniști
carii albaștri de fum fac spume
vântul aduce răcoare plăcută
din toate direcțiile
zboară săgețile lui Cupidon
oftatul e așezat în batistă
urâsc durerea
ca o stâncă de care mă împiedic
ești mereu acolo
după o bucată de cer
ești cel mai drag
într-o magie eternă
martie e oceanul
în care te-am pierdut

Loredana Zeller

Într-o zi...

Într-o zi, voi vedea păreri
cu încetinitorul...
La graniță, vameși controlându-ne
De gesturi și intenții dezavuabile,
De grimase pitite
în adâncul mimicii...
Oprindu-ne pasul târșăit spre delirul
Singurătății și necunoașterii...
Pentru a nu căra,
dincolo de noi, ostentativ,
Deja plămădita lume a dezavuabilului.
Într-o zi, voi trece de toate vămile văzute.
Într-o zi pe care nu o știu...

Nu mi-e... nu mă...

Nu mi-s câmpi încâmpeniți,
Nici de rouă-nrouați...
Nu mi-e suflul sacadat,
Doar de strigăt neurlat...
Nu mi-e inima înfrântă,
Vene reci se iau la trântă
Și pulsând de zor, activ
Mă-mping la viață, parșiv...
Trec prin lume ca dospită
Crescând mică și brodită,
Sar obstacole de foc
Bănuind că n-am noroc,
Centrul nu mi-e periferic,
Uneori mai râd isteric...
Și mi-e rău... mi-e rău de lume...
Nu mă știe, dar mă spune...
Nu m-avânt către lumină,
Nu vrea scara să mă țină
Cocoțată-n vârș, spre lună
Nici măcar o noapte bună...
Nu mi-e azi și nu mi-e mâine,
Mi-e doar ieri... dacă mai vine...

Ningea...

Ningea ninsoarea sacră
de la Dumnezeu
Tăgăduind din dragoste
de noi să-nghete lumea...
Ningea cu flori
de gheață pe zâmbetul tău
De roșu crud și roz...
și-ți troienea privirea.

Ningea pe gene, ochi,
pe buze și pe părul blond
Înstaurând o eră rece a trezirilor din vis
În care viețuiam doar noi...
și-un Mapamond
Citindu-ne în ochi ceva
ce încă nu fusese scris.

Ningea la țărnul mării și pe gândul meu
Cu fulgi din ce în ce mai mari, fantastici...
Ningea avangardist, învălmășit, la greu
Ninsoarea imortalizată de artiștii plastici.

Ningea până pe raza lunii...
Ningea pân' la sfârșitul lumii...

Eu te iubesc...

Eu te iubesc, dar tu nu știi ce simt...
În vene mi-e Crăciun, bat clopote de-argint
Îar tu ai rătăcirii în brațe reci, străine
Uitând că eu exist, că fac parte din tine.

Eu te iubesc și-n carul mic și-n carul mare,
Seara-n apus, în zori la răsărit de soare.
Mințea frumoasă,
iubirea nu o știi ce-nseamnă,
Ești anotimp de verde
ce-a-ngălbenit de toamnă.

Eu te iubesc așa cum doar eu știu...
Cu disperare, până-n ultimul târziu...
Și ochii tăi albaștri împrăștiind minuni
Pe cerul tot albastru, pe care-l țin în mâini.

Și te iubesc, cum ar mai spune unii,
Ca pe un tren ajuns în miezul lunii...

Vis planat

Aveam un vis...
cum am avut mai multe
În lunga-mi existență,
dar multe le-am uitat...
Eram un pescăruș,
trăiam pe-un vârf de munte
Așteptând timpul sorocit
al unui zbor planat.

Prieteni mi-eram fluturi
cu aripi de brocart
Care-și pictau multicolor
în zboruri libertatea
Și mă încurajau gălăgios
să îmi iau start
Cu toții laolaltă...
să uit singurătatea...

Și mi-era frică, fără de curaj,
eram stingheră
Că nu puteam plana
în zborul spre noroc
Și totul îmi părea o iarnă lungă, efemeră
Care-nghețase până și lemnele din foc...

Dar într-o zi venit-a și sorocul... am planat...
Acum, de liniște și fluturi mi-este dor...
Eram mai fericită pe muntele visat...
Și de atunci, mă tot trezesc din zbor...

Nu te...

Nu te chem
Nu te-alung
Nu te caut
Nu te plâng.
Nu te las
Nu te strâng
Mi-ai ciobit
Paharul stâng.
De iubire
L-ai ciobit
Când era
Împlinit...
Nu te vreau
Nu te am
Nu te nărui
De pe ram.
Ai planat

În iluzii
Amânat
De confuzii.
Nu te strig
Nu te-aud
Nu te simt
Verde crud.

Gânduri la 50+

Sunt absolventă-nceată a verbului „a fi”
Și trăitoare de iluzii multe neprobate,
Dețin și sentimente,
dar azi sunt demodate,
De-asemenea imaculatul „a iubi”...

Trec anii iute amorțindu-mă în timp,
Analizez la rece situația de criză,
Am și probleme... cu glanda hipofiză
Și-aș vrea să simt savoarea
florilor de câmp.

Și sunt efervescentă, rece, muritoare...
Bărbații îmi întorc priviri spre geam
Mai abitir de când mai tânără eram...
Nebuni după relații... și locuri de parcare...

Am învățat să râd
când doar să plâng îmi vine
Și nu mai dau nici șpagă-n țara mea...
Dar cine dă, n-are decât să dea, să ia...
Totul e bine când se termină cu bine...

Și parcă fulminant îmbătrânim cu toții...
Să-mi iau o cârjă la „chinezi” mă duc...
Am văzut că aveau faine, din lemn de nuc
O păstrez bine... să nu mi-o fure hoții...

Eu locuiesc aici

Pași spre lumină
Cerșind cu bucurie
Pădădie din rai...
Îngeri cu lămpi luminate
De stele prietenoase.
Invazii vesele, petrecânde
De fluturi albi nou-născuți
Descoperind taina zborului...
Nor fluidic, arestat periodic...
Îngeri figuranți împânzind fericirea.
În liniște. Eu locuiesc aici...

Daniel Marian

Terminus nūwa

visuri ferestre călătorii

dragostea e verde sau galbenă depinde
din ce parte o privești dar dragostea
își schimbă mereu culorile și tu
dincolo de pragurile roșii roz violet vineții
girofar pe linie continuă

rămâi la dragostea albastră

irreversibil mnemonic
depresiv atipic distopic
după geamandură poetul
dădea la rațe substanța o altă
minciună despre suflet iar forma
e a viermelui nedevenit obstacol
pentru un vis aprioric tachet fluture

moartea e sociabilă moartea

se întinde pe pâine ca untul moartea
zboară din spin în floare
ca fluturile trecând
ușor în curtea vecinilor
și felia de pâine cu unt
se dă la degustare tuturor
delicatesă nevinovată antreu
înaintea mărilor și pustiurilor
întotdeauna a fost moartea
cea care naște devremele și târziul
Dumnezeu Însuși e făcut
din moarte cu mici respirații
cam cât ține o viață și atunci i se
spune oarecum fragil filosofic
naștere bineînțeles că întoarsă
din drum ca o cămașă nepotrivită
cu câteva numere mai largă
pentru ființa cea din moarte
cu mici respirații cam cât ține o viață

de la un capăt al morții la altul

câteodată singură moartea
părăsită de neamuri și prieteni
plictisită până în măduva
oaselor lucioase și strâmbe
cu gura spurcată de marea
tristeților neajunse la capăt

moare înaintea tuturor

belite-ar toaca sub clopot dare-ar
în tine furcile și topoarele fricii
mâncate-ar prăjită ideea de foame
și așa mai departe știi tu mai bine
cum se trece dincolo dar spune-mi
de ce n-ai fost sinceră cu mine
nu mi-ai spus că-l iei și pe altul
ceea ce e lăudabil aș zice că tu
ești cea mai sensibilă dintre toate
morțile încercate până acum și
înțeleg de ce m-am oprit la tine
tu ai grijă să-mi țină de urât
fostele nemuriri rămase povești
zici că mai scoți crocodili din ceață
zici că minte fabulos viața cu tine
ai trecut la planul de nervi supărato
băgați-vă capetele sub scaun
urmează o aterizare de urgență
și pista e un dop de plută proaspăt
scos din buda în care s-a deversat
climateric lumea cu tot cu găște

* * *

o casă pentru ochi
una pentru urechi și
alta pentru inimă
mai mult n-am avea
oricum depindem
de o treabă stabilă
dar care nu se recunoaște
pentru că-i una singură
și-i convine
exclusivitatea ca la un post tv
realitatea în fugă
nu ne dă nimic
să vedem să auzim dar
nu-i nimic adevărul

nu-i la ea cum nici
la dumnezeul acestor
percepții de fapte
care se distrug sigur
într-un ochi chilug
o ureche stearpă
o inimă aiurea

* * *

coaste nu mai am că le-am dat pe eve
când ne destrăbălăm cât casa
în care trebuiau de pus
doar câteva secunde
refuzând dreptul la veșnicie

da la veșnicie

văd fanatici zburând
numai fanaticii zboară și nu
se gândesc la risipirea
cerului în triste fâșii

în loc să țese mai departe
cerul îl destramă

nu se lasă până să doboare
cerul și așa fragil
sacrificat de prima dată
făcut fântână și apoi cer

* * *

iar au venit și ziceau
că-s de pe planeta albastră
orbitoare de scânteii
dar care murea încet
i se puse pomana pe gard
la alinierea planetelor
ce ar fi încă un șopron
prăbușit în sinea lui dar
fericit progresist fără nimic
de a face cu clin și declin
simplă propagandă de pace
înfășurată-n sârmă ghimpată

se fac gropi

cât mai mari și dacă se poate rotunde
care frumos să se învârtă în cerc
luând cu ele răsuflarea ființelor vii

și semnându-le eliberarea de contract
pentru ca moartea să strănute în voie

un fel de fibula rasa la marginea scenei
zisă și peroneul fără trenuri și gări

* * *

și de aceea i-am zis așa
înainte să plece cu ființa
cu scăpătarea și cu duhul din trup
pentru că sufletul nu mai era și
oricum la marele lui preț
ar fi fost o permanentă corvoadă

mă mulțumesc cu femeia pară
dar și cu femeia stoarsă ca o lămâie
dacă-i gogonea mor înaintea nașterii ei
colosale cu mâinile pe piept
zburând amândoi
în sens contrar facerii la comandă
ca să nu mai rămână loc de livadă

* * *

dacă mi-erai străină
nu te-aș fi pus să mă muști
aș fi amânat viața-n trezie
era bun și somnul
știuca-n două capete
din care unul nebun
s-ar putea chema unicorn dar e altceva
care mână tractorul cântând la pian
haiducim brazda până la rupere
în ceea ce s-ar crede repaos
formă de rupere până la os

* * *

unde m-ai chemat –
aici nu e nimic se învârte
aerul să iște o trombă

chiar mi-am cerut voie
de la cenzura gândirii
prin atâta cenușă care dă tot înțelesul
să-l văd pe zelenski călare pe urs
și un puțin două putine și gata

CALEIDOSCOP

Dialogul generațiilor

În ziua de 22 martie 2018, la Școala Gimnazială Tudor Vladimirescu din Târgoviște a fost organizată o amplă manifestare culturală denumită sugestiv „100 de ani de România, 20 de ani de Dialog”. Acțiunile care au avut loc, au cinstit, cum nu se putea mai bine, aniversarea a 100 de ani de la Marea Unire a tuturor românilor și nașterea României

Mari, de la 1 Decembrie 1918, și aniversarea a 20 de ani de apariție neîntreruptă a revistei școlii intitulată „Dialog Târgoviștean”, sub egida Zilei Internaționale a Poeziei sărbătorită anual în data de 21 martie.

Organizatorii și coordonatorii activităților desfășurate cu această ocazie au fost: Catedra de literatură română, reprezentată de doamna profesoară Loredana Oană, din partea Școlii Gimnaziale Tudor Vladimirescu, și din partea Societății Scriitorilor din Târgoviște, domnul prof. dr. Victor Petrescu.

În sala de festivități a școlii, care s-a dovedit neîncăpătoare, au participat din partea Școlii Gimnaziale: elevi din clasele V - VIII, profesorii Gheorghe Badea (directorul Școlii), Alina - Roxana Stoian, Alina Ionela Stoian, Claudia Horjea, Liliana Păunescu și Alina Safta, bibliotecara Mariana Grigorescu, reprezentanți ai Consiliului Părinților, precum și scriitorii invitați de domnul Victor Petrescu, respectiv Mihai Stan (președintele Societății Scriitorilor din Târgoviște), George Coandă, Grigore Grigore, Constantin Voicu și George D. Piteș.

Programul zilei a fost anunțat de directorul școlii, profesorul Gheorghe Badea, care a urat și un bun venit tuturor participanților. În continuare doamna profesoară

Loredana Oană a vorbit despre semnificația Zilei Internaționale a Poeziei, care trebuie să fie „drumul către bine și adevăr”, iar doamna profesoară Claudia Horjea a subliniat importanța istorică a Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918 și nașterea României Mari, atât pentru români, cât și pentru toate statele europene și nu numai.

A urmat un program muzical,

susținut de eleva Sabina Șerb, care a interpretat la orgă mai multe piese din repertoriul clasic și modern.

În continuare, scriitorii prezenți la manifestări au fost invitați să țină alocuțiuni referitoare la evenimentele remarcabile care le-au generat. Domnul Victor Petrescu a menționat viața și activitatea literară a scriitorilor care îl însoțesc, subliniind și rolul revistelor școlare în viața și pregătirea literară a elevilor de azi, respectiv a oamenilor creatori de frumos de mâine. Președintele SST, Mihai Stan, a vorbit despre Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, și semnificația acesteia în lume și despre rolul Societății Scriitorilor Târgovișteni în viața cetății. Domnul George Coandă a menționat importanța istorică și contextul internațional în care s-a înfăptuit Marea Unire, scoțând în evidență voința și largă participare a românilor din toate provinciile țării la evenimentele din 1 Decembrie 1918 de la Alba Iulia.

Toți scriitorii prezenți la acest moment festiv au citit din lucrările lor, poezii legate de momentele aniversare, de activitatea școlară, de frumusețea anilor de pregătire pentru viață a elevilor.

A urmat lansarea ultimului număr al revistei școlii „*Dialog târgoviștean*” apărut în luna ianuarie 2018, directorul școlii, domnul Gheorghe Badea remarcând necesitatea existenței revistei ca metodă de educație pentru învățatură și lucru în echipă a elevilor, mereu interesați în autodepășire.

Eleva Radu Raisa a citit o frumoasă „*Poveste despre Unire*”, iar un grup vocal a interpretat cântece tematice, care chemau la slăvirea tricolorului, a limbii române și a ființei naționale.

Programul zilei a continuat cu un concurs de recitare de poezie patriotică, la care au participat un număr de 20 de elevi ai școlii, din clasele V - VIII. Scriitorii din cadrul SST au fost invitați să jurizeze prestația copiilor. În urma jurizării au fost acordate următoarele premii:

Premiul I - Szabo Agnes Denisa - clasa VI A;

Premiul II - Stoian Antonia - clasa V B;

Premiul III - Iosif Daniela - clasa VI S.

Mențiunea I - Niculoiu Oana

Mențiunea II - Dumbravă Diana

Mențiunea III - Moga Delia

Premianților li s-au acordat diplome din partea școlii și cărți din partea SST.

În încheierea manifestărilor directorul Gheorghe Badea a prezentat școala, pregătită sărbătorește pentru această frumoasă zi aniversară, vernisând totodată și expozițiile: „*Scriitori târgovișteni contemporani*” și „*Dialog târgoviștean - la ceas aniversar*”.

Scriitorii s-au despărțit de corpul profesoral al școlii cu convingerea fermă că vor reveni ori de câte ori vor fii invitați la un nou „*dialog al generațiilor*”. (Argus)

Întâlnire peste ani

Sâmbătă, 12.05.2018, în clădirea Școlii Gimnaziale din comuna Tătărani, județul Dâmbovița, a avut loc o emoționantă *întâlnire peste ani* a absolvenților claselor a VII-a, promoția 1962, la 56 de ani de la terminarea școlii. O parte dintre aceștia, care au terminat doar patru clase, revederea a avut loc la aproape 60 de ani de la terminarea școlii.

Au fost prezenți elevi din cele trei sate ale comunei Tătărani: Priboiu, Tătărani și Căprioru, conform împărțirii administrative din acele timpuri.

La această revedere au fost prezenți, pe lângă absolvenții care au rămas pe raza comunei Tătărani, sau a comunelor învecinate, și absolvenți stabiliți în Târgoviște, Moreni, Câmpulung Muscel, Focșani, București Constanța.

Au fost invitate la acest eveniment și actuale cadre didactice din Școala Gimnazială din Tătărani, dintre care remarcăm prezența doamnei director Otilia Stan, a doamnei director adjunct Maria Chivulescu, precum și a fostei directoare a Școlii Gimnaziale, doamna

profesor Ligia Teodorescu.

Cel mai emoționant moment a fost întâlnirea cu doamna profesor de Educație Fizică Maria Săndulescu, singurul cadru didactic în viață dintre cei care au predat promoției de elevi din 1962.

Festivitățile evenimentului au fost deschise de profesor Corvin Dumitrescu, și el absolvent al promoției 1962 al Școlii Gimnaziale din Tătărani, fost director al Școlilor Gimnaziale din Căprioru și Priboiu, inițiator și membru al grupului de organizare al întâlnirii. Acesta a salutat și a mulțumit pentru participare, tuturor invitaților precum și absolvenților promoției din 1962, anunțând totodată și programul zilei.

Domnia sa a povestit asistenței cum a apărut ideea organizării acestei revederi, subliniind că încă din anul 2017, doi buni prieteni, Adrian Puiu Nicolaescu și Florin Pană, i-au propus colegului lor Corvin Dumitrescu, să formeze un grup de inițiativă, în care au mai fost atrași, pe lângă cei trei și Avida Preoteasa (Stancu), Vasile Stănescu și Nicolae Ilie. Șeful grupului a fost ales Corvin Dumitrescu, care împreună cu ceilalți au făcut posibilă această emoționantă întâlnire, la peste 56 de

ani de la terminarea celor 7 clase gimnaziale.

S-a trecut apoi la strigarea cataloagelor pe clase, păstrându-se și un moment de reculegere pentru colegii care, între timp, au plecat la cele sfinte.

Situația prezenței la această festivitate a fost următoarea:

-Clasa a VII-a A Tătărani, dintr-un total de 24 de absolvenți, au fost prezenți 12, absenți 7, decedați 5;

-Clasa a VII-a B Tătărani, dintr-un total de 31 de absolvenți, au fost prezenți 14, absenți 5, decedați 12;

-Clasa a VII-a Căprioru, dintr-un total de 22 de absolvenți, au fost prezenți 10, absenți 9, decedați 3.

La strigarea catalogului, fiecare din cei 36 de absolvenți prezenți, au depănat din amintirile din timpul școlii, precum și din realizările pe linie profesională și de familie.

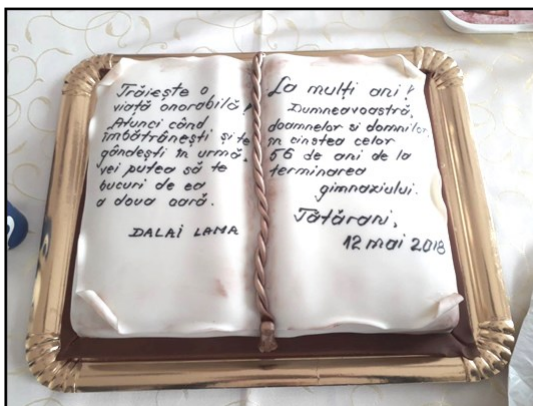
Profesorul Florin Pană din Târgoviște a donat Școlii Gimnaziale din Tătărani mai multe materiale sportive (mingii de fotbal, volei, hanbal, oină), precum și un impresionant număr de cărți pentru biblioteca școlii.

Festivitățile au continuat cu un frumos program artistic prezentat de actualii elevi ai Școlii Gimnaziale din Tătărani și Căprioru, laureați ai mai multor prestigioase concursuri județene.

În continuare doamnele directoare Otilia Stan și Maria Chivulescu au oferit tuturor celor prezenți câte o Diplomă pentru viața trăită demn, viață ce-și are originile în comunitatea și educația primită în Școala Gimnazială din comuna Tătărani.

Întâlnirea absolvenților promoției din 1962 a continuat cu masa festivă unde surprizele s-au ținut lanț: doamna director Otilia Stan a oferit participanților un impresionant tort, în formă de carte deschisă, pe paginile căreia era scris: „Trăiește o viață onorabilă! Atunci când îmbătrânești și te gândești în urmă, vei putea să te bucuri de ea a doua oară. Dalai Lama” și dedicația „La mulți ani! Dumneavoastră doamnelor și domnilor, în cinstea celor 56 de ani de la terminarea gimnaziului. Tătărani, 12.05.2018”, iar doamna director Maria Chivulescu a oferit tuturor câte o porție dintr-o tradițională și gustoasă plăcintă sârbească.

Festivitatea s-a încheiat cu îndelungi aplauze, în acordurile urărilor de *Mulți ani trăiască*, cântată de întreaga asistență și promisiunea absolvenților că vor mai organiza și alte revederi peste vremuri... (Argus)

Întâlnirea dintre un albatros francez și un lup carpatin

Într-o frumoasă zi de iunie, 09.06.2018, la poalele Bucegilor, într-un sat de munte rătăcit pe valea râului Ialomița, a avut loc un adevărat dialog al artelor, care avea să pună amprenta pe liniștea acestor locuri, venind să întregască parcă încărcarea cu energii pozitive la care se așteaptă toți cei care pășesc pe aceste binecuvântate meleaguri de legendă.

Într-o atmosferă de înaltă ținută, doamna arhitect Michelle Beausac-Bârligeanu și-a invitat prietenii la lansarea volumului bilingv de versuri (limba franceză și limba română), volum ilustrat din belșug cu picturi din galeria proprie. Poeziile fiind scrise în limba franceză au fost traduse în limba română de soțul autoarei, doctor jurist George Bârligeanu,.

Printre invitații de onoare ai familiei Bârligeanu semnalăm prezența unor apropiați ai familiei printre care: Emil Drăghici - Primarul comunei Vulcana Băi; consilierii comunali Maria Ioniță și Emil Burtoi; Părintele Zosima Petru Vlase, stareț al Mănăstirii „Bunea”; Părintele Protosinghel Agatanghel Bărbulescu

Anghel, stareț al Mănăstirii „Vulcana Băi”; General Cornel Idorași; Colonel Drăgănescu Nicolae; Dr. Constantin Ciobanu de la Spitalul „Marie Curie” din București; Judecător Noni Stoica; Judecător Vasile Luca; Judecător Marinela Chivu; Pictor Ana Amuzescu; Inginerii Dumitru Andronic, Valentin Buliga, Mihai Mușină, Emilian

Moise, Ion Nica, Dănuț Bâzgu, Alexandru Aculov.

Programul zilei a fost deschis de domnul George Bârligeanu, care a mulțumit invitaților pentru bucuria ce i-au făcut-o, fiindu-i aproape cu ocazia acestui moment memorabil din viața familiei sale.

Volumul a fost prezentat de interpreta de muzică ușoară Mihaela Mihai-Neagu, prietenă a familiei, care a ținut să remarce faptul că autoarea a scris cuvinte elogioase la adresa României, mai convingătoare decât mulți dintre românii născuți în România.

Domnul Ivanoff Vasile Ivan, secretar general al Consiliului Județean Dâmbovița, care într-o convingătoare „alegorie” a scos în evidență întâlnirea binecuvântată a unui albatros de pe țărmurile Atlanticului francez și un înțelept lup solitar din România.

În continuare scriitorul George D. Piteș, a subliniat apariția acestui volum bilingv de versuri, bine susținut de picturile autoarei, care propune cititorilor un elogiu sincer adus acestor plaiuri românești de o frumusețe rară, ieșită din comun.

Doctorul Constantin Ciobanu a menționat frumusețea mesajului poetei și pictoriței Michelle

Bârligeanu, care descrie cu o adevărată inimă de român, peisajele românești care au convins-o să rămână definitiv în România.

Doctorița Corina Ciobanu a ținut să reliefeze starea de spirit generată de citirea poemelor doamnei Michelle Bârligeanu, ca și cea creată de admirația ridicată la rang de adorare a peisajelor din aceste mirifice meleaguri românești.

Alocuțiunile au fost încheiate cu intervenția doamnei Michelle Bârligeanu, care s-a adresat asistenței în limba franceză, destăinuindu-se sincer auditoriului, relevând și evenimente și elemente care au convins-o să rămână definitiv în România, pe care o iubește la fel de mult ca pe țara de origine, exprimându-și dragostea și admirația față de România.

Au urmat discuțiile libere, întreaga asistență întreținându-se cu doamna și domnul Bârligeanu, și mulțumindu-le, la un pahar de șampanie, pentru frumosul eveniment cultural propus prietenilor apropiați și nu numai. Autoarea a oferit cărți invitaților, într-o interesantă sesiune de autografe. (*Argus*)

Din suflet, pentru suflet

Sub egida Societății Scriitorilor Târgovișteni, a Primăriei orașului Pucioasa și a Bibliotecii „Gh. N. Costescu”, în ziua de 10.11.2018, Cenaclul Literar „Luceafărul de Pucioasa”, condus de scriitorul George Coandă, a organizat o întâlnire între membrii cenaclului și cetățeni din orașul Pucioasa, mari iubitori ai artelor frumoase în general și ai literaturii și muzicii în special.

Lucrările cenaclului au fost găzduite de Hotelul CERES, în Salonul de Protocol, la inițiativa doamnei director Cerasela Roșoiu, fiind monitorizate de directoarea bibliotecii „Gh. N. Costescu”, Luminița Gogoiu.

Doamna Luminița Gogoiu a deschis lucrările manifestărilor, dând citire și unui cuvânt de bun venit al viceprimarului Dan Sprânceană. Domnul profesor George Coandă a vorbit despre activitățile membrilor cenaclului, și de întâlnirile trimestriale cu marele public, menționând că toate evenimentele organizate de cenaclu în acest an aniversar, au fost dedicate împlinirii a 100 de ani de la Marea Unire a tuturor românilor, de la 01.12.1918.

În continuare au citit din lucrările proprii, creații reprezentative legate tematic de Marea Unire a tuturor românilor: membrii ai S. S. T.: Ion Bratu, George Ioan Canache, George Coandă, Ioan Sorin Ivașcu, Florea Turiac, Constantin Voicu, George D. Piteș, Florian Tănase; scriitorii locali, Constantin Buia și Maria Panțuroiu; Maria Avramescu director al Bibliotecii din orașul Fieni; și invitatele speciale, doamnele Roxana Păunescu și Victoria Braborescu, care au depănat din amintirile de familie, întâmplări semnificative din timpul frământărilor ce au precedat Marea Unire.

Programul a fost punctat de cântecele și doinele culese de eleva Alexandra Ciucu, din împrejurimile comunei Bezdead.

În încheiere, cei prezenți s-au întreținut cordial la un pahar de șampanie, făcând schimb de impresii și cărți cu autografe. (*Argus*)

Întâlnire cu „Primăvara albastră”

În programul Festivalului național de cultură și literatură „Primăvara albastră” ce s-a desfășurat în zilele de 5-7 iunie 2019, la sediul Centrului Cultural European din orașul Pucioasa, în cea de a treia zi, după înmânarea premiilor, a fost organizat și un salon literar (*Ora de poezie*) susținut de premianții festivalului - secția de poezie, precum și de membrii Societății Scriitorilor Târgovișteni.

Salonul s-a bucurat de participarea unor nume prestigioase din partea SST: președintele Mihai Stan și vicepreședintele George Coandă; din partea conducerii locale: viceprimarul orașului Pucioasa, Dan Sprânceană și administratorul public al orașului, Alin Nițescu; din partea bibliotecii „Gheorghe N. Costescu” din Pucioasa: Luminița Gogoiu; din partea Bibliotecii Județene „Ion Heliade Rădulescu” din Târgoviște: dr. Alexandru Ștefănescu.

În prezența unei asistențe impresionante, salonul literar a fost deschis de președintele SST Mihai Stan, care, după ce a felicitat premiații festivalului, a apreciat și calitatea actului cultural, dar și necesitatea continuării dialogului literar între generații, în vederea apropierii tinerilor de cuvântul scris, și a formării acestora ca viitori creatori de frumos. În alocuțiunea sa prof. dr. George Coandă a subliniat șansa tinerilor de a se pregăti și a se forma pentru viață la excelenta școală literară a scriitorilor târgovișteni, precum și responsabilitatea lor de a duce ștafeta mai departe.

Pentru început, au citit din lucrările proprii laureații festivalului, dintre care s-au remarcat: Ioana Alexandra Rizea, Serina Bobe, Elena Andra Tudorache și Monica Faur.

Salonul literar a continuat, sub atenta monitorizare a scriitorului George D. Piteș cu intervențiile scriitorilor din SST, care au vorbit despre îmbogățirea sufletească a tinerilor, chiar dacă nu vor face carieră din scris, activând totuși în diferite domenii literare: de la poezie, la teatru, de la proză la monografie, de la eseu la critică literară, apelând mereu la tradiția populară și folclorul românesc. Dintre cei care au luat cuvântul, membrii ai Societății Scriitorilor Târgovișteni, mulți dintre ei fiind și membrii ai Uniunii Scriitorilor din România, amintim pe: Grigore Grigore, Florea Turiac, Ion Vișan, Corin Bianu, Carmen Georgeta Popescu, Constanța Popescu, Ecaterina Botoncea, Vasile Didoacă Dojană, George D. Piteș, Ion Bratu, Florian Tănase, Maria Panțuroiu.

Au ținut să-și exprime gratitudinea pentru acest remarcabil moment literar și profesoarele Sorina Stan și Roxana Păunescu din Pucioasa.

Scriitorii au fost îndelung aplaudați pentru încărcătura emoțională a mesajelor și prestației lor, și au oferit tuturor cărți cu autografe, participând și la o impresionantă ședință foto. (*Argus*)

Aniversare a 100 de ani de la constituirea Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”

În ziua de 17.10.2019, la sediul Muzeului de Istorie din Târgoviște, a avut loc o impresionantă manifestare dedicată aniversării a 100 de ani de la decretarea înființării „Asociației Naționale Cultul Eroilor - «Regina Maria»”. Evenimentul a fost organizat sub egida „Filialei Județene «Mihai Viteazul»” a „Asociației Naționale Cultul Eroilor - «Regina Maria»”, a Societății Scriitorilor Târgovișteni, a Prefecturii Județului

Dâmbovița, a Primăriei Municipiului Târgoviște și a Arhiepiscopiei și Mitropoliei Târgoviște.

La eveniment au participat: din partea „Filialei Județene «Mihai Viteazul»” a „Asociației Naționale Cultul Eroilor - «Regina Maria»”: Col. Gheorghe Șerban, Col. Viorel Sandu, Col. Dumitru Iov, Col. Emil Petrescu, Gl. Bădica Stan, Col. Vasile Radu, Col. Gheorghe Dinu, Col. Eugen Burcea, Col. Eugen Lemnar, Col. Bănică, C-dor. Pavel Marian; din partea

Garnizoanei Târgoviște: cpt. Aura Teodora Cojocaru, Mr. Aurel Vâlvoi; din partea Cercului Militar Târgoviște: doamna Dorina Radu; din partea SST: prof. Mihai Stan, prof. dr. George Coandă, prof. dr. Victor Petrescu, Constantin Voicu, George D. Piteș; din partea Universității Târgoviște: prof. dr. Cornel Mărculescu, prof. dr. M. Deaconu; din partea Patriarhiei Târgoviște: preot consilier Marian Puiescu; Secretarul General al Prefecturii: Vasile Ivan Ivanoff; deputat Oana Vlăducă.

Au susținut alocuțiuni: col. Gheorghe Șerban; preot consilier Marian Puiescu; Secretar General al Prefecturii Vasile Ivan Ivanov; cpt. Aura Teodora Cojocaru; prof. dr. George Coandă; Prof. dr. Cornel Mărculescu; poet Constantin Voicu.

Col. Gheorghe Șerban a oferit medalii și diplome aniversare. Col. Eugen Burcea a prezentat uniforme și arme folosite de Armata Română în Primul Război Mondial.

Corul Seminarului Teologic a oferit invitaților un program de cântece militare și patriotice. (*Argus*)

Vernisarea unei expoziții de carte la Muzeul de Istorie din Târgoviște

Joi, 16 ianuarie 2020, în Sala Mare a Muzeului de Istorie din Târgoviște, sub egida Complexului Național Muzeal „Curtea Domnească” din Târgoviște, a Societății Scriitorilor Târgovișteni și a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” - Filiala „Mihai Viteazul” a Județului Dâmbovița, a avut loc vernisarea unei interesante expoziții de carte, cuprinzând volume publicate de scriitorii - membrii ai SST. Cu această ocazie a fost lansat și dicționarul „Crochiuri Literare - Scriitori și publiciști dâmbovițeni (1945 - 2020)” - vol. 2, semnat de scriitorul Victor Petrescu, și apărut la Editura Bibliotheca din Târgoviște în anul 2019.

Au fost prezenți: din partea Societății Scriitorilor Târgovișteni: prof. Mihai Stan (președinte SST), prof. dr. George Coandă, prof. dr. Victor Petrescu, Emil Stănescu, George Toma Veseliu, Vali Nițu, Ion Mărculescu, Grigore Grigore, Florea Turiac, Constantin Voicu, Ion Iancu Vale, George Ioan Canache, George D. Piteș; din partea Complexului Muzeal „Curtea Domnească”: prof. dr. Ovidiu Cârștina; din partea Trustului de Presă „Jurnal de Dâmbovița”: dir. Teodor Vasiliu; din partea Cercului Militar al Garnizoanei Târgoviște: d-na Dorina Radu; din partea ANCE - Filiala Dâmbovița: Col. Gheorghe Șerban, col. Dumitru Iov, col. Valentin Sandu, col. Emil Petrescu.

La masa prezidiului au luat loc domnii: prof. Mihai Stan, prof. dr. George Coandă, prof. dr. Victor Petrescu și prof. dr. Ovidiu Cârștina, care au remarcat în alocuțiunile lor, susținute în fața unei asistențe foarte numeroase, importanța deosebită a apariției acestui volum enciclopedic, ce pune la dispoziția marelui public date despre viața și activitatea literară a scriitorilor dâmbovițeni (născuți pe aceste meleaguri, sau veniți prin adopție), propunând și valorificând și pe această cale, creațiile continuatorilor Școlii Literare și Artistice de la Târgoviște.

La dezbaterile care au urmat, au luat cuvântul mai mulți invitați, aceștia apreciind interesul declarat al scriitorilor de a se apleca cu atenție sporită asupra adunării de documente și date despre oameni, fapte, locuri, ce merită amintite în enciclopedii și antologii tematice, pentru a fi oferite noilor generații, care studiindu-le își vor putea fundamenta programele de viitor, pe o bază solidă creată de înaintașii lor.

Invitații s-au întreținut îndelung cu scriitorii, care au oferit cărți cu autografe și și-au arătat disponibilitatea în a îndruma fenomenul cultural în direrite școli și / sau cămine culturale, biblioteci din județul Dâmbovița.

În încheiere, cei prezenți au imortalizat evenimentul într-o interesantă ședință foto. (Argus)

Aniversare de neuitat la „Casa Romanței”

Sub egida UZPR, Societatea Scriitorilor Târgovișteni, Cetatea Romanței Târgoviște, la sediul Casei Romanței, în ziua de 29.08.2020, a fost omagiat directorul Trustului de Presă „Jurnal de Dâmbovița” Teodor Vasiliu, cu ocazia împlinirii a 70 de ani de viață.

Într-o atmosferă de zile mari, cu toate restricțiile impuse de măsurile de protecție anticovid, au ținut să fie prezenți: din partea UZPR - Filiala „I. H. Rădulescu” Dâmbovița: prof. dr. George Coandă, Vali Nițu; din partea SST - președintele SST, prof. Mihai Stan, însoțit de scriitorii Grigore Grigore,

Petre Gheorghe Bârlea, Constantin Voicu, Alex Vâlcu, George D. Piteș; jurnaliștii: Mariana Păduraru, din Moldova, și Florenț Mocanu din Târgoviște.

Printre invitați s-au enumerat: din partea UZPR - Președinte Doru Dinu Glăvan; din partea Universității „Valahia” Târgoviște: Rector Univ. Gabriela Teodorescu; din partea Casei Armatei: col. Valentin Sandu; din partea Teatrului „Toni Bulandra” Târgoviște: dir. Mihai Constantin Ronin; din partea Arhiepiscopiei Târgoviște: preot consilier Marian Robert Puiescu; din partea Complexului Muzeal

„Curtea Domnească” din Târgoviște: dir. Ovidiu Cârștina; din partea PSD: senator Ion Dumitru.

Programul evenimentului a fost deschis de doamna Alina Mavrodin Vasiliu, distinsă interpretă de muzică ușoară românească, director al Festivalului Național de Romanțe „Crizantema de aur” și soția sărbătoritului, care a mulțumit tuturor

pentru prezență, după care prof. dr. George Coandă, a prezentat viața și activitatea jurnalistului Teodor Vasiliu, figură emblematică a culturii târgoviștene, deschizător de drumuri, remarcant ctitor cultural, și susținător a diferite activități ce au marcat viața culturală a cetății.

Preotul consilier Marian Robert Puiescu a dat citire mesajului de felicitare adresat lui Teodor Vasiliu de către ÎPS Nifon, arhiepiscopul și Mitropolitul Târgoviștei.

Pentru început, dir. UZPR, Doru Dinu Glăvan a oferit, cu această ocazie, pentru întreaga activitate, domnului Teodor Vasiliu „Ordinul Ziariștilor - cls I”, de aur, doamnei Alina Mavrodin Vasiliu, Plachetă aniversară a UZPR, iar domnului Andrei Vasiliu, custode al Muzeului Casei Românei Medalie aniversară UZPR.

Au rostit emoționante alocuțiuni, despre implicarea în dezvoltarea culturii dâmbovițene, cât și despre colaborarea directă cu unitățile și societățile pe care le reprezintă: Rectorul Universității Valahia Târgoviște, prof. dr. Teodorescu Gabriela, care a remarcat activitatea la catedra de jurnalism a prof. Teodor Vasiliu; prof. Mihai Stan, președinte al Societății Scriitorilor Târgovișteni, care a subliniat contribuția

sărbătoritului la organizarea împreună cu SST a multor activități literare; scriitorul și poetul Constantin Voicu; dir. Teatrului „Toni Bulandra” din Târgoviște, care a ținut să remarce că Teodor Vasiliu s-a implicat direct în ctitorirea acestei instituții de cultură în urmă

cu 25 de ani, de atunci interesându-se permanent de crearea și actualizarea programelor stagiunilor.

Profitând de această întâlnire de excepție, jurnalista Mariana Păduraru din Moldova a prezentat volumul „Nu vă fie frică” semnată de scriitorul Corneliu Vlad, comentator de politică externă, carte editată la Editura UZPR.

Corneliu Vlad autorul volumului, a subliniat că a ținut să fie prezent la acest eveniment pentru a-și lansa cartea, insistând în alocuțiunea sa asupra condițiilor geopolitice actuale, care i-au sugerat tematica atât de actuală și atât de importantă pentru deciziile importante pe care conducătorii lumii trebuie să le ia pentru ziua de mâine a vieții pe această planetă.

Rezonând cu atmosfera sărbătorească, Alina Mavrodin Vasiliu a oferit tuturor celor prezenți, ca de la suflet la suflet, un potpuriu de romanțe.

Invitații i-au cântat sărbătoritului „Mulți ani trăiască” și s-au întreținut cordial cu acesta la un pahar de șampanie, participând alături de el și la o interesantă sedință foto, în timp ce scriitorul Corneliu Vlad a oferit cărți cu autografe. (*Argus*)

O zi normală de lucru

Astăzi, 20 octombrie 2021, zi anormală din punctul de vedere al marilor restricții impuse de guvern populației, din cauza atacurilor în valuri a renumitului și indestructibilului virus SARCOV II, s-a dovedit a fi o zi mai mult decât normală de lucru, pentru „nucleul dur” al inițiatorilor și ctitorilor de evenimente culturale de tot

felul, ce trebuia să aibă loc în perioada următoare, în sediul Cercului Militar al Garnizoanei Târgoviște.

Ca de fiecare dată, invitații gazdei, doamna Dorina Radu - directoarea Cercului Militar, au fost: din partea Comandamentului Garnizoanei, maior Aura Teodora Cojocar -

purtătoare de cuvânt; din partea Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, președintele Filialei „Mihai Viteazul” a Județului Dâmbovița: col. Gheorghe Șerban; din partea Societății Scriitorilor Târgovișteni: Flori Bungete, Constantin Voicu, George D. Piteș; și ca invitată specială, pictorița Ana Amuzescu.

Discuțiile interactive purtate de cei prezenți, cu argumente pro și contra, trebuiau să construiască programele evenimentelor ce aveau să urmeze, punându-se și problema invitării unor personalități din diferite domenii care să susțină alocuțiunile tematice de facto. În acest sens, col. Gheorghe Șerban a prezentat nr. 75-76 / 2021, al Revistei „Eroica”, editat de Filiala Județeană a ANCE, ce urma să fie lansată de Ziua Armatei Române, adică pe 25 Octombrie, atât la Cercul Militar, cât și la sediul Comandamentului de Garnizoană.

Doamna Flori Bungete a ținut să sublinieze că va fi prezentă la aceste două evenimente cu formații de elevi, pregătite în cercurile de dansuri, de cântece

patriotice și populare, pregătite de dumneaei, împreună cu cantautoarea Daniela Șerban, în cadrul Cercului Militar. Tot dumneaei a menționat că are în plan înființarea și a unui cerc de teatru pentru copii, respectiv a unui club de copii îndrăgostiți de carte, care vor recitarea din creațiile lor și din creațiile scriitorilor consacrați, în diferite ocazii festive ce se vor organiza la Cercul Militar și nu numai.

Pictorița Ana Amuzescu s-a arătat foarte interesată de deschiderea unei expoziții de pictură, în care să-și promoveze tablourile din punct de vedere coloristic, al modalităților de exprimare și al mesajului sugerat. Pe de altă parte expozițiile domniei sale s-ar putea transforma într-un dialog tematic cu cele ale maiorului Dragoș Săndulescu, coordonator al Cercului de desen și pictură din cadrul Casei Armatei, în ideea apropierei copiilor cu aptitudini evidente, de lumea artele vizuale.

Scriitorii Constantin Voicu și George D. Piteș au susținut organizarea unor mese rotunde interactive, și a unor spectacole cu caracter literar, prin care să se prezinte creații poetice și în proză cu tematică militară, apărarea patriei, a limbii, a tradițiilor și a obiceiurilor românești, a religiei noastre

ortodox-creștine, în care să fie promovat și cântecul și dansul popular, meșteșugurile ancestrale (olărit, țesut) precum și portul strămoșilor noștri, refăcându-se în permanență legătura cu educația strămoșilor noștri cu dragostea lor sinceră pentru natură, frumos și bun simț.

Ceea ce am consemnat aici nu acoperă nici pe departe întregul areal de probleme dezbătute în această zi *normală de lucru*, fiecare din cei prezenți fiind convins că în această întrevedere, s-au evidențiat doar câteva din direcțiile în care ei trebuie să-și dezvolte și diversifice planurile proprii de lucru. Totodată s-a menționat atragerea în această ambițioasă activitate de promovare a artelor frumoase, a cât mai multor inițiați, și cu atât mai important, a celor neinițiați care să fie măcar interesați de apropierea de artele frumoase.

În încheiere doamna Dorina Radu a mulțumit tuturor pentru prezență, invitând participanții la un binemeritat pahar de șampanie, și o interesantă sesiune foto. (*Argus*)

Comemorarea scriitorului Ion Bratu

În ziua de joi, 24 noiembrie 2022, biblioteca orășenească „Nicolae Gh. Costescu” din Pucioasa, în colaborare cu Societatea Scriitorilor Târgovișteni, și sub egida Primăriei orașului Pucioasa, au organizat la sediul Cenaclului Literar „Luceafăr de Pucioasa” o festivitate solemnă de comemorare a scriitorului Ion Bratu, etnolog de prestigiu și membru marcant al Societății Scriitorilor Târgovișteni, cu ocazia împlinirii unui an de la trecerea acestuia în neființă.

Moderatoarea Luminița Gogoiu - directoarea bibliotecii „Nicolae Gh. Costescu” din Pucioasa a urat bun venit invitaților, anunțând programul zilei și propunând ținerea unui moment de reculegere în memoria marelui etnolog Ion Bratu.

Viceprimarul orașului Pucioasa, d-l Constantin Ianeț a mulțumit organizatorilor pentru inițiativă, precum și numeroșilor prieteni ai scriitorului Ion Bratu pentru prezență. Arătându-se foarte interesat de promovarea activității oamenilor de o certă valoare ai orașului Pucioasa, cât și de realizările acestora, fiecare în domeniul lor de activitate, d-l viceprimar a menționat că va sprijini orice demers care va viza promovarea și pe viitor a unor nume ilustre ale orașului Pucioasa și nu numai, precum și a operelor acestora.

Despre viața și activitatea d-lui

Ion Bratu, autor a numeroase monografii despre localități, biserici, oameni, dar și a mai multor antologii cuprinzând proverbe și zicători ale poporului nostru, a conferențiat prof. dr. George Coandă, care a vorbit despre „Cultul Valorilor Neamului” atât de necesar în pregătirea tinerilor în spiritul dragostei față de strămoșii noștri, de glia străbună, de limba română, de tradiții și religia noastră creștin-ortodoxă.

Au vorbit despre viața și activitatea scriitorului Ion Bratu mai mulți membri ai S.S.T. din care remarcăm pe: Constantin Voicu, Carmen Georgeta Popescu, George D. Piteș, Maria Panțuroiu; un grup de scriitori locali dintre care enumerăm pe: Vasile Brezeanu, Liviu Simionescu, Florentina Mihăilă, Cornelia Neagu, Violeta Sprânceană și artista plastică Elena Paloș.

La eveniment au mai participat: din partea Cercului Militar Târgoviște, d-na Dorina Radu; directoarele bibliotecilor din comunele: Bezdead (Iza Mortoiu); Moșăieni (Roxana Ilie) și Glodeni (Gabriela Nica), care s-au arătat foarte interesate în organizarea de astfel de manifestări culturale în localitățile și domeniul lor de activitate. Mulțumind tuturor pentru participarea la acest memorabil eveniment a luat cuvântul și fiica scriitorului comemorat, respectiv prof. Ana Bratu, care a subliniat modul de viață al tatălui său, viață dăruită în totalitate unei idei generoase: adunarea în paginile cărților sale a spiritului, tradițiilor, obiceiurilor unui popor trăitor pe aceste meleaguri binecuvântate, care merită și trebuie retrocedate urmașilor acestuia. Doamna a dăruit de asemenea, fiecăruia dintre cei prezenți din cărți publicate de tatăl domniei sale.

În încheiere scriitorii invitații la acest eveniment au oferit cărți cu autografe, participând și la o interesantă ședință foto. (*Argus*)

Ziua Culturii Naționale la Bezdead

Vineri, 13 ianuarie 2023, Primăria și Consiliul Local Bezdead, Biblioteca „Vasile Voiculescu” din aceeași comună, împreună cu Biblioteca orășenească „Gh. N. Costescu” din Pucioasa, și cu contribuția Societății Scriitorilor Târgovișteni, au organizat în Sala de Festivități a proaspăt inauguratului Cămin Cultural ce poartă numele poetului nepereche „Mihai Eminescu”, manifestările ocazionate de sărbătorirea pe 15 ianuarie a zilei de naștere a poetului Mihai Eminescu, și a Zilei Culturii Naționale.

Ca să-l cităm pe marele eminescolog și cetățean de onoare al comunei Bezdead, scriitorul Dumitru Copilu-Copillin, „acesta era cel mai onorant mod de a se continua cinstirea poetului nostru național, care la inaugurarea activității acestei noi Case de Cultură „Mihai Eminescu”, în 5 noiembrie 2022, el, „*Eminescu Universalul*”, a fost adus Acasă la el - adică la Bezdead -, deoarece aici a fost scris ciclul de cărți despre universalitatea lui, dovedită și prin traducerea operei și ecoul ei în peste 150 de limbi din peste 250 de țări și teritorii autonome, astfel Bezdeadul figurând pe lista celor peste 300 de localități înregistrate ca Centre de iradiere a mesajului eminescian în lume.”

Manifestările au fost deschise de primarul comunei, prof. Teodora Anghelescu, care a felicitat organizatorii, a mulțumit invitaților veniți în număr mare la acest eveniment, și a urat succes lucrărilor.

Preotul Constantin Stroilescu a rostit un emoționant cuvânt de binecuvântare a evenimentului, precum și a participanților.

Despre viața și opera genialului poet român au conferențiat și prof. Gheorghe Gavrilă Copil, prof. Paul Nenciu, precum și scriitorii Domnica Vărzaru, Constantin Voicu, George D Piteș.

Programul a continuat cu un impresionant spectacol muzical-literar, în care, elevii Școlii Gimnaziale nr. 1 „Grigore Rădulescu” din comună, sub îndrumarea doamnelor profesoare: Daniela Pință și Elena Bănescu, au recitat din poeziile lui Mihai Eminescu și au cântat din cunoscutele romane compuse pe versurile lui.

Doamna bibliotecară Iza Mortoiu a anunțat că în partea a doua a programului, profesorul și poetul Paul Nenciu își va lansa cel de-al patrulea volum de versuri

intitulat foarte sugestiv: „Colț de rai”. Pentru început s-a dat citire mesajului Arabelei Nenciu, fiica poetului, care în cuvinte elogioase a vorbit despre viața și activitatea, dăruirea și permanenta implicare a tatălui ei în pregătirea a peste patruzeci de generații de elevi, la catedră și nu numai, în

dragoste pentru pământul natal, pentru limba dulce românească în care a scris Eminescu, și în care tot poporul nostru se exprimă, muncește, trăiește.

Poetul Paul Nenciu a prezentat cele patru volume publicate până în prezent: *Din freacățul vieții*, *Arc peste timp*, *Pașaport pentru eternitate* și *Colț de rai*, subliniind că prin scrisul său a înțeles să mulțumească pentru viața oferită de Dumnezeu, și trăită intens, și cu bune și cu rele pe aceste meleaguri de vis, printre oamenii acestor locuri, pe care le va cânta și binecuvânta până la ultima suflare a vieții.

După ce poetul Paul Nenciu a încântat asistența citind câteva din poemele sale, închinată frumuseții naturii, a locurilor, oamenilor, faptelor, tradițiilor, obiceiurilor, care i-au mângâiat sufletul și mintea, de-a lungul anilor, au vorbit despre cartea lansată cu această ocazie: prof. Eugen Constantin Duca (fost primar al comunei Bezdead); prof. Victor Nedelcu (consilier local); preotul Ionuț Călimănescu; scriitoarea Maria Panțuroiu (care a semnat și prefața volumului lansat); d-na Dorina Radu (Șefa Cercului Militar Târgoviște); doamna bibliotecară Luminița Gogoiu; scriitorul Virgil Simionescu; doamna Violeta Sprânceană și scriitorii membrii ai SST: Florian Tănase, col. Emil Petrescu, Constantin Voicu, George D. Piteș.

Iza Mortoiu a prezentat invitațiilor și expozițiile de carte: „Mihai Eminescu - viața și opera unui român de geniu” și „Scriitori dâmbovițeni în biblioteca «Vasile Voiculescu» din Bezdead.

Programul a continuat cu un interesant schimb de impresii între cei prezenți, legate de eveniment, dar și de propuneri pentru organizarea altor activități pentru omagierea și pe viitor a inegalabilului Eminescu. S-a făcut de asemenea schimb de cărți cu autografe, toți invitații participând și la o interesantă sesiune de fotografii. (*Argus*)

Ziua Culturii Naționale la Cercul Militar din Târgoviște

Miercuri, 18 ianuarie 2023, în Sala Oglinzilor de la Cercul Militar al Garnizoanei Târgoviște, s-au desfășurat manifestările ocazionate de sărbătorirea în data de 15 ianuarie, a 173 de ani, de la nașterea geniului poeziei românești, Mihai Eminescu, și a Zilei Culturii Naționale. Evenimentul a fost organizat de Garnizoana Târgoviște și Cercul Militar al Garnizoanei Târgoviște, împreună cu Societatea Scriitorilor Târgovișteni.

Directoarea Cercului Militar, Dorina Radu, a deschis lucrările acestor manifestări, mulțumind tuturor celor prezenți pentru participare, dând câteva detalii și despre programul zilei.

Preotul Constantin Bănescu a rostit o binecuvântare pentru sănătatea organizatorilor și a invitaților lor, și bineînțeles pentru bunul mers al activităților ce urmau a se desfășura cu această ocazie.

Despre viața și opera poetului nepereche, Mihai Eminescu, despre recunoștința pe care orice român, și nu numai, ar trebui să i-o poarte, cât și despre Ziua Culturii Naționale, sărbătorită în aceeași zi cu ziua de naștere a poetului, au conferențiat: poetul Constantin Voicu, membru al SST și col. Cristian Biță - comandantul Garnizoanei Târgoviște.

Au mai susținut alocuțiuni, citind și din lucrările proprii scriitorii: Domnica Vărzaru, Flori Bungete, Ileana Pascu, George Canache, col. Emil Petrescu, George D. Piteș; mr. Aura Teodora Cojocar; bibliotecarele: Luminița Gogioiu (Pucioasa), Geanina Porojan (Vulcana Pandele), Izabela Mortoiu (Bezdead); precum și directoarea Casei de Cultură din Vulcana Pandele, Florentina Voicu.

Momentele literare au fost interactiv asezonate cu inspirate momente muzicale, propuse de cantautoarea prof. Viorica Mihalache, și de un bogat recital de romane compuse pe versurile poetului Mihai Eminescu, dintre care enumerăm: *Pe lângă plopii fără soț*, *Când rândunelele se duc*, *Mai am un singur dor*, susținut de corul „Pandeleana” din comuna Vulcana Pandele, dirijat de aceeași neobosită și inspirată prof. Viorica Mihalache.

În încheiere cei prezenți au făcut schimb de impresii, de cărți cu autografe, participând și la o interesantă ședință foto. (Argus)

Concluzii la sfârșit de an – angajamente la început de an

Joi, 26 ianuarie 2023, la sediul Cercului Militar din Târgoviște a avut loc o ședință lărgită a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” - Filiala „Mihai Viteazul” a județului Dâmbovița, la care au fost invitați printre alții, reprezentanți ai Garnizoanei Târgoviște, ai Comendurii de Garnizoană, ai Societății Scriitorilor Târgovișteni, și ai conducerii Cercului Militar Târgoviște, cu scopul elaborării programului de activități ce vor fi organizate în anul 2023 de către ANCE - Filiala „Mihai Viteazul” Dâmbovița, împreună cu celelalte societăți și instituții anunțate mai sus. Din partea conducerii Revistei „Eoica” a Filialei „Mihai Viteazul” au fost prezenți: col. Gheorghe Șerban, col. Dumitru Iov, col. Valentin Sandu, col. Marius Dumitru, col. Șerban Marinică, comandor Pavel Marian, comandor Mihai Stănescu, prof. dr. Cornel Mărculescu, ing. Gheorghe Posta ș.a.; din partea Garnizoanei Târgoviște au luat parte la lucrări: col. Cristian Biță, maior Aura Teodora Cojocaru; din partea Cercului Militar Târgoviște a fost prezentă d-na Dorina Radu; din partea Societății Scriitorilor Târgovișteni au participat: prof. dr. George Coandă (prim vice-președinte al Filialei Județene „Mihai Viteazul” a ANCE), scriitor Constantin Voicu (vicepreședinte al Filialei Județene „Mihai Viteazul” a ANCE), scriitor George D. Piteș (Senior Editor Revistei Eroica și Președinte al Subfilialei Tătărani a Filialei Județene „Mihai Viteazul” a ANCE). Col. Gheorghe Șerban a făcut o succintă trecere în revistă a realizărilor Filialei Județene „Mihai Viteazul” a ANCE,

subliniind importanța înființării a 24 de Subfiliale teritoriale a Filialei Județene „Mihai Viteazul” a ANCE, lucru care a dus la creșterea numărului de articole, volume, evenimente organizate de filială pentru preamărirea eroilor neamului și promovarea spiritului românesc și a sentimentelor nobile de patriotism și dragoste de țară și neam. La dezbaterile ce au urmat au susținut alocuțiuni: Prof. dr. George Coandă, col. Gheorghe Șerban, prof.

Constantin Voicu, ing. Gheorghe Posta, comandor Marian Pavel, mr. Aura Teodora Cojocaru, col. Cristian Biță, d-na Dorina Radu. În luările de cuvânt cei prezenți, au subliniat necesitatea stringentă a publicării ediției a IV-a a volumului *Monumentele Eroilor Dâmbovițeni - Memorii Eterne ale Neamului Românesc* și a ediției a II-a a volumului *Istoria Târgoviștei Militare*, ca urmare a multiplelor descoperiri făcute de colaboratorii revistei Eroica a ANCE - Filiala Dâmbovița, de la apariția volumului anterior până la zi și care se impun a fi înserate în aceste volume.

Cu această ocazie s-a remarcat necesitatea îmbunătățirii calitative și cantitative a numărului de apariții enciclopedice necesare pregătirii militare a tinerei generații, care să cuprindă evenimente și fapte de eroism din trecutul glorios al armatelor române de-a lungul veacurilor. De asemenea s-a menționat lărgirea arealului de evenimente dedicate promovării eroilor neamului, apelându-se la o colaborare mai strânsă cu primăriile și cu școlile din localitățile județului. În încheiere, cei prezenți au făcut schimb de impresii pe marginea propunerilor făcute, convenindu-se ca aceste mese rotunde să fie organizate periodic pe tematici concrete, vizându-se și îmbunătățirea continuă a cuprinsului revistei „Eroica”. Evenimentul a fost imortalizat foto de plt. adj. Adrian Robu. (Argus)

Primăvara îndrăgostiților

La inițiativa directoarei Cercului Militar Târgoviște, doamna Dorina Radu, Garnizoana Târgoviște, Societatea Scriitorilor Târgovișteni și Primăria comunei Vulcana Pandele, au organizat în ziua de 24 februarie 2023, în sediul Cercului Militar, un spectacol de excepție dedicat Zilei Îndrăgostiților, la care au fost invitați să participe ansambluri de dansuri, muzică populară și patriotică, din tot județul. Având în vedere că Ziua Îndrăgostiților (Dragobetele) a fost sărbătorită de-a lungul timpului, și în diferitele regiuni ale României în zilele de 24 februarie, 28 februarie, 1 Martie, 25 martie, putem spune că acest eveniment a fost un regal de muzică, poezie, dans și o paradă a costumului popular, dedicat primăverii iubirii.

Pe tema iubirii și a renașterii naturii au rostit alocuțiuni col. Cristian Biță - comandantul Garnizoanei Târgoviște, maior Aura Teodora Cojocaru - purtător de cuvânt al Garnizoanei, Constantin Voicu, scriitor, membru al SST și preotul Constantin Bănescu. În fața unei asistențe foarte

numeroase, spectacolul a fost deschis de ansamblul „Cununa Nucetului”, coordonat de prof. Costi Florin, și însoțit de însăși primarul comunei Nucet, doamna Luiza Marioara Bârboiu. Ansamblul a prezentat o scenetă intitulată „Legenda lui Dragobete”, după care, elevii ansamblului s-au întrecut pe ei înșiși, în cântece și dansuri populare. Eleva Delia Oprescu de la Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” din Pucioasa, a încântat asistența cu un potpuriu de melodii populare, iar doamnele Florentina Mihăilă, membră a Cenaclului Literar „Luceafăr de Pucioasa” și Flori Bungete, membră a Societății Scriitorilor Târgovișteni au delectat auditoriul cu poezii de dragoste proprii.

Ansamblul de muzică și dansuri „Junii Voievozi” din Doicești, pregătit de doamna Gabriela Cristea, au prezentat cântece și dansuri din zonă Doicești - Pucioasa. Remarcabilă a fost prestația elevelor Chițu Alessia Elena - 7 ani, de la Școala Gimnazială din Buciumeni, care a interpretat melodia „La fântâna lui Gheorghită”; Călea Selenă Maria - 6 ani, de la Școala Gimnazială din Doicești, care a interpretat cântecul patriotic „Român voi fi mereu” și Sara Halciuga - 7 ani, de la Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” din Pucioasa, care a interpretat cântecul popular „Românca”. A urmat un grupaj de poezii de dragoste susținut de Elena Popescu și Liviu Simionescu, membri a Cenaclului Literar „Luceafăr de Pucioasa”, Domnica Vârzaru, Constantin Voicu, Florian Tănase, Carmen Georgeta Popescu, Raluca Fleancu, Maria Panțuroiu, George D. Piteș, membri ai Societății Scriitorilor Târgovișteni.

Momentul literar a fost aseasonat cu melodiile populare și românele interpretate de Ana Ghibea - laureată a Festivalului Național de Române „Crizantema de Aur” precum și de potpuriul de muzică clasică interpretată la violoncel electric de Idaira Ioana Butăroiu - elevă la Liceul de Arte „Bălașa Doamna” din Târgoviște. Momentul cel mai așteptat a fost programul de muzică populară și lăutărească prezentat de Grupul Vocal „Pandeleana”, al Căminului Cultural din Vulcana Pandele, coordonat de prof. Viorica Mihalache.

În încheiere, cei prezenți s-au felicitat reciproc, au făcut planuri pentru acțiuni similare viitoare, și au imortalizat evenimentul într-o interesantă sesiune foto. (Argus)

Lansare de carte la Vulcana Băi – „Flori de gând” semnată de poetul Gheorghe Șerban

În ziua de 13.03.2023, sub egida Primăriei comunei Vulcana Băi, a Bisericii „Sfânta Treime” din Vulcana de Sus și a Societății Scriitorilor Târgovișteni, a fost organizată a foarte interesantă lansare de carte. Este vorba de volumul de versuri „Flori de gând” semnat de țărănul poet Gheorghe Șerban, supranumit și nenea Gogu, cetățean al comunei Vulcana Băi.

Din partea primăriei au participat consilierii locali: Emil Mitrescu, Vasile Iordache, Maria Ioniță și Maria Moreanu - director executiv al Direcției pentru Monitorizarea Procedurilor Administrative. Școlile gimnaziale de pe raza comunei au fost reprezentate la festivitate de: învățătoarea Filofteia Serban, profesoara de limba franceză Elena Oproiu, profesoara de matematică Petra Miculescu și profesorul de istorie Mihai Miculescu, care a fost timp de zeci de ani și director al Școlii Gimnaziale „Vlad Țepeș” din Vulcana de Sus. Societatea Scriitorilor Târgovișteni a fost reprezentată la acest eveniment de scriitorii: Constantin Voicu, Carmen Georgeta Popescu și George D. Piteș.

Dintre invitații de onoare amintim pe doamna prof. dr. Agnes Terezia Erich, directorul Bibliotecii Județene „Ion Heliade Rădulescu” din Târgoviște și pe doctorul Claudiu Dumitrescu, manager al Spitalului Județean din Târgoviște.

De remarcat este că inițiativa evenimentului, dar și sufletul realizării volumului de versuri „Flori de Gând” semnat de Gheorghe Șerban, a fost doamna Pompilia Băjenaru, director al Bibliotecii Publice Comunale „Dr. Dinu Mareș” și a Caselor de Cultură „I. H. Rădulescu” și „Ecaterina Oproiu” din comună. Trebuie subliniat și faptul că i-au fost alături, primarul comunei, jurist Emil Drăghici, preotul paroh Constantin Milea de la Biserica „Sfânta Treime” din Vulcana de Sus, și inginerul IT, Eugen Gabriel Milea, care au participat atât organizatoric, cât și financiar la împlinirea acestui vis al doamnei Pompilia Băjenaru, cea

care l-a descoperit de fapt pe țăranul - poet Gheorghe Șerban.

Pentru a preda ștafeta tinerelor generații, la solemnitate au fost prezenți, pe lângă concetățeni ai poetului și foarte mulți elevi ai Școlii Gimnaziale „Dr. Ion Mureș” din Vulcana Băi, însoțiți de prof. de Limba Română, Gabriela Ionescu.

Cuvântul de deschidere a lucrărilor a fost rostit de doamna Pompilia Băjenaru, care a mulțumit tuturor pentru participare, anunțând și programul zilei.

Despre personalitatea și viața poetului a vorbit prof. Mihai Miculescu, care a povestit asistenței, cum i-a împrumutat de-a lungul anilor sute de cărți din biblioteca proprie, contribuind direct la formarea ca literat a viitorului poet autodidact, dar plin de har, absolvent a doar patru clase primare.

În continuare au rostit alocuțiuni cadre didactice din comună, care știau că Gheorghe Șerban scrie, dar nu cunoșteau adevărata lui valoare, și nici faptul că acesta și-ar dori să-și publice versurile în volum.

Profund emoționați au luat cuvântul prof. dr. Agnes Terezia Erich și dr. Claudiu Dumitrescu, cărora nu le-a venit să creadă că în comuna Vulcana Băi pot apărea și performa din țăranii de la coarnele plugului, valoroși oameni de litere. Cu ochii în lacrimi, a vorbit despre tatăl său, fiica poetului, doamna Maria Marcovici, care a mulțumit tuturor pentru enorma surpriză la care a fost invitată, împreună cu tatăl său.

Despre valoarea deosebită a versurilor poetului țăran Gheorghe Șerban au vorbit scriitorii: Carmen Georgeta Popescu, Constantin Voicu și George D. Piteș, care au subliniat necesitatea descoperirii și sprijinirii continue a adevăratelor valori ale sufletului românesc. Din respect pentru nenea Gogu din comuna lor, descoperit și pus pe soclul pe care-l merită, de oamenii de bine din aceeași comună cu el, câțiva elevi de la gimnaziile din comună, au ținut să citească din poeziile poetului,

Dându-i-se cuvântul, cu glasul tremurându-i de emoție, poetul Gheorghe Șerban s-a adresat asistenței, mulțumind tuturor, și fiecăruia în parte că i-au mângâiat sufletul cu aprecieri la care nu se aștepta și nici nu se gândise vreodată. În fața numeroasei asistențe, el a recitat din memorie un poem filozofic, adunat pe o coală de hârtie, la care lucra încă, și pe care l-a dedicat tuturor concetățenilor săi. Aflat într-o vervă de zile mari, subliniind și faptul că peste câteva luni va împlini 89, de ani de viață, a promis că până la împlinirea vârstei de 90 de ani, pe 08.09.2024, le va dărui tuturor încă un volum de poezii.

Poetul a dăruiat tuturor celor prezenți, buchetul *Florilor sale de gând*, cu autograf. Evenimentul a fost încheiat de doamna Pompilia Băjenaru, care a anunțat că, urmare anunțurilor trimise în eter de dumneaei, vorbind despre această lansare de carte, ca despre un adevărat fenomen, a primit un număr impresionant de comenzi de la românii originari din Comuna Vulcana Băi, ce lucrează în țări ca: Spania, Italia, Franța, Germania, Anglia, Belgia ș.a.

Cei prezenți la acest eveniment s-au întreținut cu poetul Gheorghe Șerban, la un pahar de șampanie, cântându-i „mulți ani trăiască” și invitându-l și la o impresionantă sesiune de fotografii. (Argus)

The logo features a blue square on the left containing a white starburst or impact symbol. To the right of this symbol, the word "Impact" is written in a bold, red, sans-serif font with a blue outline. The letters are closely spaced and have a slight shadow effect.

Impact

